

KOMÜNARDAN

Takvimin yapraklarıyla ölçülebilen zamanların yeni bir yılını komünar dergisinin ikinci sayısıyla karşılıyoruz. Hareketimizin geleneğinde her yeni yılı karşılamak bir yönüyle muhasebe yapıp bilanço çıkarmakken diğer yönü de yeni bir mücadele yılının planlama ve perspektiflerini oluşturmak biçiminde ele alınır. Bizlerde komünar dergisinin ikinci sayısında öncelikle bu geleneğe uygun olarak bir yeni yıl bilançosu ve değerlendirmesi yaparak yeni yılı karşılıyoruz. Önümüze koyduğumuz çalışma perspektifinde hareketin ideolojik, örgütsel ve kadro sorunlarını farklı boyutlarıyla gündeme taşımaya çalışacağımızı öngörmüştük. Geçen sayıda derginin kapsamını bu perspektifle oluşturduk. İkinci sayıda da öncelikle öngördüğümüz perspektifi ne kadar hayata geçirdiğimizin muhasebesiyle başlayalım. Birinci sayıya yönelik çeşitli alanlardan arkadaşların eleştirilerini aldık. En temel eleştiri konusu derginin biçimine dönüktü. İddiaları büyük olan bir derginin düzenlenmesinde redakte sorunlarından mizampaj sorunlarına kadar bir çok eksikliğin olması sadece yeni olma ve acemilikle izah edilemez. Bu yönlü yapılan eleştirileri çalışmaya ciddi yaklaşım noktasında ele alıyoruz. Bu sayıda bu eleştirilere çıkardığımız derginin her şeyine en ince ayrıntısına kadar dikkat ederek cevap olmaya çalıştık. Dergiye okuyup inceleyen arkadaşların en küçük bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmamış olmaları ve bunları eleştiri ve değerlendirmeleriyle bize ilemiş olmaları yeni sayıda bize güç verdi. Ancak ikinci sayıyı hazırlarken derginin ulaştığı genel kadro yapısının bütünlüklü bakışını yansıtabilecek düzeyde değerlendirmelere ulaşamadık. Bu derginin her ne kadar akademi bünyesinde ve bir grup arkadaş tarafından hazırlansa da bütün kadronun dergisi olduğuna inanıyoruz. Bunun içinde başarımızın ölçüsü ulaşabildiğimiz bütün kadro yapısında dergiye sahip çıkma yaklaşımını yaratabilmekte görüyoruz. Komünarı okuyanlar ne kadar birer Komünar olabilirlerse ve Komünarlığı sahiplenebilirlerse bu dergi o kadar başarılı olmuş olacaktır. Her arkadaşın bu sayıda da

aynı duyarlılığı göstereceğine inanıyoruz. Dergiye ulaşmak için her arakadaş bulunduğu alanın merkezi basın birimleri üzerinden görüş, düşünce, eleştiri ve önerilerini bize ulaştırabilir.

Dergiye ilişkin yapılacak her değerlendirmenin güçlendiriciliğine inanıyoruz. Biçiminden içeriğine üslubundan düzenlemesine kadar Komünar dergisi tamamlanmış bir dergi olmaktan çok kendini her sayıda kadronun ihtiyaç ve taleplerine göre kendini tamamlamaya çalışacaktır.

Bu sayıda yaşanan sürecin temel sorunları olduğuna inandığımız konulara yer vermeye çalıştık. İdeolojik olarak gündemimize en çok dayatılan bir konu olarak milliyetçiliği Önderlik perspektifleriyle işlemeye çalıştık. Uluslar arası alanda yaşanan gelişmeler ve bunların örgüt gündemine yansımaları geniş bir yazıyla gündemimize aldık. Örgütsel olarak içine girilen yeniden yapılanmanın en çok tartışılan konusu olan KKK sistemine bu sayıda geniş yer ayırdık. Yine örgüte ve örgüt disiplinine yaklaşımda ortaya çıkan yetersizliklere ve buna karşı kadronun görevlerine dikkat çeken yazılara yer verdik. Hareket içerisinde yaşanan temel bir yetmezlik olarak şehide yaklaşımda ortaya çıkan aşınmalara değinmeye çalıştık. Şehit Serdar Arı arkadaşın mektubunu yayınlamaya bu gündemi çarpıcı kılmaya çalıştık. Ayrıca 2005 yılının hem bir bilançosu hem de temel sorunlarına değinen değerlendirmelere de yer verdik. Bunların yanı sıra daha önce dergide yer vermeyi öngördüğümüz farklı konuları da çeşitli boyutlarıyla ele almaya çalıştık.

2006 yılına girerken çıkardığımız Komünarın ikinci sayısında da eksiklik ve yetersizlikler olabileceğini biliyoruz. Bunları da Komünarların eleştiri ve önerileriyle aşacağımıza inanıyoruz. 2006 yılının mücadelemiz açısından zorlu ama başarı vaad eden bir yıl olduğu bilinci ve inancıyla tüm arkadaşlara başarılar diliyoruz.

KOMÜNAR

Halk tabakası tarihlerinde ilk defa bu
denli özgürlüğe açık bir ortamla
yüz yüzedir. Özgürlük gününü
gerçekleştirmesi, önderliğinin zihniyet
devrimine, ilkel milliyetçilik ve klasik
sol şemacılığından kurtulmuş
kurumlaşma çabalarına bağlı
aynı zamanda komşu halklarla iç içe
bir özgürlük çabasını sergilenmesini de
gerektirir

Kürtler tarihlerinde özgürlüğe en yakın bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Tüm tarihlerini bağlayan özgürlük-kölelik ikilemi, günümüzde de ihaneti bol ve haini çok olma özelliğini korumaktadır. Güçlü bir zihniyetten yoksunluk kadar sağlam ittifaklardan da nasibini alamamak bir eksiklik ve tehlike olarak varlığını sürdürmektedir. Ne özgürlük ne de köleliğin yeni biçimleri için önceden kesinleşmiş bir hüküm vermek zordur. İki eğilimin sürekli çekişme içinde geçeceği tarihin de bir gereğidir.

Kürt işbirlikçi üst tabakası, bölgede ve dünyada dar çıkarları için ve ilkel milliyetçi ideoloji ve duygularının bir gereği olarak, dışa dayalı yaklaşımı tek yaşam şansı olarak görmeye devam edecektir. Özellikle son olarak ABD, İngiltere ve İsrail'in önderlik ettiği Ortadoğu hamlesini bir bayram sevinciyle karşılayacaktır. Geleneksel işbirlikçiliği tüm statükocu güçlerle sürdürmek için elden ne geliyorsa yapacaktır. Halk güçlerini ve demokratik yaklaşımı içten benimsemeyecek; fırsat buldukça vuracak ve etkisiz kılmak isteyecektir. Buna güç getirmez ve başka çaresi kalmazsa, halk güçleriyle ittifaka ve demokratik uzlaşmaya gelecektir.

Halk tabakası tarihlerinde ilk defa bu denli özgürlüğe açık bir ortamla yüz yüzedir. Özgürlüğünü gerçekleştirmesi, önderliğinin zihniyet devrimine, ilkel milliyetçilik ve klasik sol şemacılığından kurtulmuş kurumlaşma çabalarına bağlıdır. Bu aynı zamanda komşu halklarla iç içe

bir özgürlük

çabasını

sergilenmesini de gerektirir. Kendine özgü demokratik kurumlaşmalarını üst

KOMÜNAR 4

tabakanın kukla devlet çabalarından farklı görerek gerçekleştirmesi, bu dönemin yeni olan en hayati görevi olarak anlam bulmalıdır. Ayrıntılarıyla izah etmeye çalışırsak:

1- Genelde tüm Kürtler, özelde Kürt halkı ve aydın güçleri, tarihin bir ürünü olan kültürel varlıkları konusunda doğru ve yetkin bir bilinçlenmeyi sağlamalıdır. Zihniyet devrimi esas olarak bu bilinçlenmenin gerçekleştirilmesidir.

Yaklaşık son buzul döneminin ardından M.Ö. 20 binlerde başlayan, Zağros-Toros dağ sisteminde çıkan suların kenarında, plato ve ovalarında, mezolitik çağın ardından M.Ö. 10 binlerden itibaren 'neolitik devrim'le biçimlenen kültürün ürünü olarak ortaya çıkan ve çok çeşitli adlar altında varlık gösteren bugünkü Kürtlerin tarihi, şüphesiz baş kurucu bir ögesi oldukları Sümer uygarlığıyla başlar. Tarihin başlangıcı yazıya ayandırıldığı için bu başlangıç böyle kabul edilmekle birlikte, Kürtleri en eski toplum olan neolitiğin kalıntı halinde de olsa halen sürüp giden özelliklerini yaratan güçlerin başında gelen Aryen kültürünün 'kök hücre' halkı ve toplumu olarak varsaymak, doğru bir tarih perspektifine götürebilir. Kürt tarihi, neolitik kültürün sınıf uygarlığı karşısında sürekli direnme, daralma, işbirliğine çekilme ve adeta 'yere çakılma' biçiminde bir trendi başından itibaren taşımaktadır. Sümerlerle başlayan bu eğilim Babil, Asur, Urartu, Pers, Helen, Roma, Bizans, İslam-Arap, İran ve Türk İmparatorluklarınca hem köleci hem feodal sistem altında derinliğine ve çok sayıda kültürel halk gruplarıyla iç içe yaşama biçiminde sürüp gelmiştir.

Kapitalist emperyalist dönemin son iki yüzyılında kendilerini ulus olarak devletleştiremeyen Kürtler, yaygın isyanlarla daha da ezilmiş ve güçten düşmüş olarak, modern İran, Arap ve Türk ulusal ağırlıklı devlet biçimlerinin yönetimlerine girmişlerdir. Kanunen herhangi özgün bir hakka sahip olmadan, bir güç ve ağırlık ifade etmeden, kültürel varlıklarını hiçbir bir biçimde geliştiremeden, neredeyse tarihten silinmeyle yüz yüze gelmişlerdir. Bu sürece karşıt

gelişen Kürt hareketleri, çağdaş bir burjuva sınıf ve halk temelinden ve onun ideolojik-politik ifadesinden yoksunluk nedeniyle, ayrıca siyasi anlamda talihsiz coğrafi yapının doğurduğu elverişsiz koşullardan dolayı bir ulus-devlet haline gelememişlerdir. Eskinin aşiretsel, dini, feodal, ailesel ve hanedan toplum yapıları, bu dönemde daha da yozlaşıp Kürtlerin konumunu zorlaştırmıştır. Eritme politikaları altında başkalaşıma uğratarak özleriyle çelişir duruma sokulan toplum, tam bir krizle karşı karşıya getirilmiştir. Kürt olgusundaki bu tarihsel gelişim özelliği sorunun da özüne damgasını vurmuştur. Bu anlamıyla Kürt sorunu bir ulus sorunu olmanın ötesinde dağılan neolitik ve feodal aşiretlerin bir halklaşma ve demokratikleşme sorunu biçimine bürünmüştür.

Kürt üst tabakasının ya hakim ulus devletler içinde erime ve işbirlikçilik ya da fırsat bulduklarında ayrı devletleşme çabaları ile Kürt halk topluluklarının demokrasi arayışları arasındaki farkı derinliğine kavramak büyük önem taşır. Irak Kürdistan'ında yoğunlaşan devletleşmeyle Türkiye

Kürt sorunu bir ulus sorunu olmanın ötesinde dağılan neolitik ve feodal aşiretlerin bir halklaşma ve demokratikleşme sorunu biçimine bürünmüştür

Kürdistan'ında gelişen demokratik kurumsallaşma arasında özde ve biçimde temel farklar vardır. Irak Kürdistan'ındaki devletleşme esas olarak ABD, İngiltere, İsrail ve diğer AB ülkeleri tarafından

desteklenmektedir. Bundaki amaç, Ortadoğu'nun kontrolü ve İsrail'e stratejik bir müttefik yaratma ihtiyacıdır. Devlet ister federe ister bağımsız kurulsun, özünde kukla işbirlikçi niteliğini mevcut haliyle aşamaz. Bunun için gerekli ekonomik, sosyal ve entelektüel temelden yoksundur. Dış güçler olmadan bir gün ayakta durabilecek yeteneği yoktur. Bununla birlikte gittikçe kökleşebilir; Arap, Türk ve Acem benzeri bir Kürt burjuva sınıfı ortaya çıkabilir. Emperyalizm ve İsrail bunu sağlama olanaklarına sahiptir. Son Irak operasyonu bunu açıklamakta olup başarmaya çalışacaktır. Daha sonraki süreç İran, Suriye ve Türkiye Kürtlerini bu çekirdek etrafında 'Büyük Kürdistan' biçiminde genişletmeyi programına alabilir.

İlkel Kürt milliyetçiliği bu temelde davranmak zorundadır. İlkel milliyetçilik demokratik nitelikten uzaktır. Ya kendi kukla devleti ya hakim devlet içinde erimiş işbirlikçilik, bu ideolojinin politik özüdür. Irak'ta kendini sürekli devletleştirmeye

KOMÜNAR 5

çalışırken, İran, Türkiye ve Suriye'de kendi işbirlikçi kollarını sıkı hakim ulus devletçiliği içinde palazlandırıp, zamanı geldiğinde kendi içine çekmeye ve kendisiyle bütünleştirmeye çalışacaktır. Bunun için emperyalizme ve bölge devletlerine her türlü tavizkârlığı en ince ve kaba biçimleriyle gösterecektir. Zaman zaman bu taviz politikaları için şiddet öğelerini bir araç olarak hissettirerek sürekli devrede tutacaktır. Halka ve halk özgürlük güçlerine karşı aynı sinsiliği ve kabalığı iç içe politikayla gündemde tutacaktır. Halkın gerçek demokratik talepleri sanki yokmuş veya kendisi temsil ediyormuş gibi davranacaktır. Kendi meclislerini ve kongrelerini halkınkiymiş gibi yansıtabacaktır.

Açık ki, üst tabakanın bu yeni ve tarihi olarak hızlanan gelişmesi karşısında, Kürdistan halk güçleri, Kürtler ve azınlıkların tümü, kendi özgürlük alternatiflerini kapsamlı projeler olarak gündemleştirme tarihi göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Aksi halde birçok dünya örneğinde görüldüğü gibi milli hislerin etkisi altında öz çıkarlarını doğmadan kaybedebilirler. Yüzlerce kez birçok alanda tekrarlanan bu oyunu Kürdistan'da bozmak, Kürtlerin ve tüm Ortadoğu halklarının demokratikleşmeleri açısından kilit bir anlama sahiptir. Kürt halk güçleri, ilke olarak üst tabakanın devletleşmesine karşı olamaz. Ama onun daha doğarken antidemokratik yapısı, demokratik uzlaşmaya yanaşmaması, sıkı işbirlikçi karakteri bağrında birçok tehlikeyi taşımaktadır. Milli hisleri hem Kürt halkına hem de komşu uluslara karşı sürekli kabartmak isteyecektir. Mücadelesini teslimiyetle milli boğazlaşma çizgisi arasında yürütecektir. Tipik İsrail-Filistin, Boşnak-Sırp olgusuna benzer tutumlara yol açabilecektir. Bu türlü bir çizgi on yıllarca sürecektir halkın enerjisini tüketme, ağır can kayıpları, yoksulluk, acılar, krizden kurtulamayan bir toplumsal yaşam anlamına gelecektir. Emperyalizmin 'böl-yönet' veya 'tavşana kaç, tazıya tut' politikası da bu çizgiyi körükleyecektir.

Bu çizgi ve uygulamanın panzehiri Kürdistan halkının demokratikleşme projesidir. Kürtlerin demokrasi seçeneği olarak da değerlendirebileceğimiz bu eğilim, 1970'ler sonrasında PKK ile tarihi bir adım atarken, Kürt sorununu da farklı bir eksene taşıdı. Kürt Özgürlük Hareketini ısrarla kendi denetimlerinde tutmak isteyen emperyalizm ve İsrail bunda başarılı olamayınca, 1990'lar sonrasında Türkiye'nin bu sorunda yaşadığı çözümsüzlüğü kullanmaya çalıştılar. Bir taşla birkaç kuş vurma politikasıyla

yaklaştılar. Güya PKK'yi sıkıştırmakla Türkiye'ye yardım etmiş iken, özde ise Kürt üst tabakasına devlet olma yolunu açmakla tarihi bir sonuç elde etmiş oldular. Sıkışan Kürt ilkel milliyetçi güçlerine altın tepside bir imkân sundular. Atina komplosu bu savunmada dile getirdiğim anlamıyla bu girişimleri açıkça ortaya koymaktadır. Bütün bu karşıt çabalara rağmen, Kürtlerin demokrasi hamlesi hızından bir şey kaybetmedi. Tüm Kürdistan parçalarında ve yurtdışı Kürtlerinde ezici çoğunlukla hem yığınsal kitle hareketleri, hem de kurumsal alanda açılımlar sağlandı.

Kürtlerin komşu halklarla iç içe demokratikleşme açılımlarını teorik ve pratik boyutlarında özenle çok kapsamlı olarak değerlendirmek gerekir. Her şeyden önce Kürt Demokrasi Hareketi, içinde yer aldığı devletleri yıkmak gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu devletlere yönelik tavrı, kendine yönelik demokratik duyarlılıktır.

Demokratikleşmesini bölücülük, ayrımcılık gibi göstermemektedir. Tersine, özgür demokratik birliğe dayanan güçlü ülke ve devlet bütünlüğünü amaçlamaktadır. Bu yaklaşıma hem Kürtler hem de komşu ulus-devletler şiddetle muhtaçtır. Çünkü bu bir yandan çok tehlikeli milliyetçi eğilimlerin karşılıklı şiddet yöntemleriyle muazzam güç kaybına yol açmasını önüyor; diğer yandan kriz içindeki soruna kansız, bütünlüğe hizmet eden bir çözüm yöntemi geliştirerek bir güç kaynağına dönüştürüyor. Büyük yaratıcı değeri buradadır.

Aslında bu çözümü kendi coğrafyalarında en çok geliştiren ABD, İngiltere ve İsviçre gibi ülkeler, büyük gelişmelerini esasta bu demokratik tarza borçludurlar. Kürtlerin toplum yapıları da bu çözüm tarzına şiddetle ihtiyaç göstermektedir. Tarih boyunca şiddet ve yoksulluktan epey zayıf düşmüş ve hücrelerine kadar parçalanmış bir halk olarak, Kürt halkı ancak demokrasi ruhu ve bilinci içinde kendini toparlayabilir; güç kazanıp kardeş halklar içinde bir güç kaynağı olabilir. Demokratikleşen Kürt halkı, demokratikleşen Türk, Arap, Fars, Asuri, Ermeni, Rum, Çeçen, Abaza, Türkmen, Yahudi halklar demektir. Demokratikleşen Kürdistan, demokratikleşen Ortadoğu'dur. Kürt halkı bu denli bir demokratik tetikleme özelliğine sahip halktır. Filistinliler gibi her şeyini, hedefi her türlü yöntemle imha eden bir çözüm stratejisine bağlama ancak güç tüketir. Er geç sonuç yine demokrasidir. Çünkü halkların çözümü ayrı devlet olamaz. Ayrı devlet, sürekli üst tabaka ve burjuvazinin talebidir. Kaldı ki, halklar

KOMÜNAR 6

devletçi de olamaz. Devletçilik teorik olarak da halk çıkarını karşılamaz. Devlet daha çok eşitsizlik ve özgürlüksüzlük demektir. Antiemperyalist ve sömürgecilikle oligarşiye karşıtlık dışında, tüm devletleşmeler özgürlüğü ve eşitliği azaltır, çoğaltmaz. Yani devlet kurma yöntemlerine karşı olmak ilkesel bir tutumdur.

Burada karşı olunan, devlet kurma özel görevidir. Yoksa zorunlu bir devlet olma durumu ortaya çıktığında, buna yönelik tavır, onu ele geçirip kendi devleti yapmak değil, demokratik duyarlılığa bağlamak biçiminde olacaktır. Şahsen sosyal bilim teorisinde vardığım en önemli sonuç, emekçi halkların devletçi yaklaşımları ve araçları esas alamayacakları biçimindedir. Halklar için temel araç, toplumun ekolojik ve demokratik koordinasyon biçimleridir. Bunun için 'ne kadar ihtiyaç, o kadar sivil toplum kuruluşları'dır. Çağdaş demokrasinin de evrimi bu yönlüdür. Başta AB'nde olduğu gibi, klasik devlet modelini aşmak, bugünlerde bir Avrupa Konvansiyonu biçiminde varlık kazanmaktadır. Klasik devletten uzaklaşmak, krizlerden kurtulmak için temel bir ilke haline gelmiş bulunmaktadır. 'Ne kadar az devlet, o kadar çözüm' sıkça tekrarlanan bir formül halini almıştır.

Ortadoğu'nun ekmek ve su kadar demokrasiye ihtiyacı var

Özcesi, hem tarihi ve toplumsal özellikleri hem de çağdaş gelişmeler, en önemlisi de komşu ulus-devletlerin halklarıyla çok parçaya bölünmüşlük ve iç içelik, Kürt halkı için demokratik çözüm projelerini adeta vazgeçilmez bir araç haline getirmiştir. Ortadoğu'nun ekmek ve su kadar demokrasiye ihtiyaç duyması, bu eğilimi şiddetle teşvik eden diğer önemli bir faktördür. Kürtlerin başarılı demokrasi projeleri, Ortadoğu'nun İsrail'i de kapsamına alacak topyekun bir demokrasi hamlesine dönüşme imkânına sahiptir. Özellikle Türklerle Kürtlerin tarihten gelen Ortadoğu'da birlikte hareket etme tarzları, günümüzde birlikte muazzam **Ortadoğu demokrasi yürüyüşüne** dönüştürülebilir. Bu yürüyüş en az Ortadoğu'nun petrolü ve suyu kadar halklar için bir ihtiyaç ve zenginliktir.

Bu temelde 'İkinci İsrail' olarak çok korkulan 'milliyetçi ve devletçi Kürdistan projesi' yerine, 'Demokratik Kürdistan Projesi' Türkler, İran ve Arapların ulus olarak Kürtlere daha olumlu ve çözümleyici yaklaşımlarını getirecektir. Kürtler bir korku kaynağı değil, uzlaşma için aranan dost ve kardeş halk muamelesi görecektir. Tüm bölge için

'böl-yönet' aracı olma yerine, gönüllü ve güçlü temelde özgürce bütünleştirme ekseni rolünü oynayacaktır. Kürtler Ortadoğu'nun temel demokrasi güvencesi ve dayanağı olacaktır. Dünyada hegemonyacı güçlerin aleti olarak değil, bölgenin büyük demokrasi hamlesinin temel demokratik gücü olarak saygıyla anılma ve desteklenmeyi hak etmiş bir halk olarak değerlendirilecektir. Zihniyet dönüşümünün halkta ve önder güçlerinde bu yönlü sağlayacağı gelişmeler, şüphesiz ekonomik, sosyal, sanatsal ve bilimsel alanlar başta olmak üzere, her alanda bir aydınlanma ve idrak gücü yaratacak; özgür yaşamı sürekli hayal edilmekten çıkarıp nesnel bir gerçekliğe ve biçimlendirmeye kavuşturacaktır.

2- Kürtlerin demokratikleşme projesi için sorunlar zihniyet ve vicdan devriminde çözümlense de, asıl güçlük devlet kurumunun demokratik kurumları içine sindirememesi ve kendine yönelik bir tehdit gibi algılamasıdır. Ortadoğu devlet geleneğinde halkın her yoğunlaşması kendi otoritesine yönelik sayılmıştır. Adeta karıncalaşan bir halk istemektedirler. Batı uygarlığının üstünlüğü, bireyi ve bireylerle kurumlaşan halkı esas almasındandır. Özgür kişilik de devlete karşı dik kafalılık olarak değerlendirilir; tercih edilmez. Kul ne kadar uysal ise, o denli tercih edilir. İyi tebaa olabilen halk esas alınır. Batı demokrasileri ise bu geleneği yıkararak oluşmuştur.

Türkiye Ortadoğu'da çağdaşlığa en yakın bir devlet tarafından temsil edilmesine rağmen, demokrasi sorununu bu nedenlerle tam çözememektedir. Demokratik kabarışı ve kurumlaşmayı kuşkuyla ve bir gün otoritesine meydan okuyacak tehdit gibi algılamaktadır. Bununla birlikte 19. yüzyıl milliyetçiliği temelinde gelişen ulus-devletin katı uygulaması sorunu daha da ağırlaştırmaktadır. Aynı sorunları İran ve Arap devletleri de yaşamaktadır. Tüm devlet kurumlaşmalarında hakim ulusun ve dinin resmi bir kolu da diyebileceğimiz kesim egemen kılınmaktadır. Diğer etnik ve dini gruplar olabildiğine dışlanmaktadır. Bununla yetinilmemekte, 'öteki' denilenlerin kendi demokratik sivil toplum kurumlarını yaratmalarının önüne çok yönlü engeller dikilmektedir. Resmi ideoloji, resmi ulus anlayışı, resmi dil, kültür ve siyaset anlayışına kadar her alana bir damga vurularak, bunun dışına çıkan suç ve suçlu kavramına alınır; hatta vatan, ulus, devlet haini olarak ilanı da peşi sıra gelebilir. Demokratikleşme sorunsalı esas olarak bu yarı-Doğu, yarı-Batı devlet karmasından ileri gelmektedir. Demokrasinin kurumlaşması bu devlet yapılanmasının aşılmasını,

KOMÜNAR 7

en azından demokratik kurumaşmaya duyarlı olmasını gerektirir. Genelde tüm toplum sınıflarının, özeldede halk sınıf ve tabakalarının öz örgütlenmeleri bir tehdit ve otoriteyi kaybetmek değil de, çağın gerekli kıldığı ve sorunların çözümü için zorunlu olan örgütsel yapılar olarak değerlendirilmelidir. Resmi ideoloji ve kurumsal dayatmaları terk etmelidir.

Türkiye için daha bilimsel bir ulus-devlet anlayışı kadar, dil ve kültür özgürlüğünü serbest bırakan bir ortam, demokratikleşme için asgari koşuldur. Kendini Kürt veya Türk, başka etnik ve inanç yapısından sayma, düşünsel özgürlük olarak anlaşılmalıdır. İster eski çağlarda hakim dinin avantaj sağlaması, ister hakim ulusun avantaj sağlaması olsun, aralarında fark yoktur. Özünde her iki anlayış aynıdır ve demokrasi ile uyuzmaz. Kurumaşmaya yaklaşımda, devlet anlayışında bu yönde değişimler beklenirken, demokratik kurumaşmaların da kendini devletle özdeşleştirmemesi büyük önem taşır. Kurumlar devletle rekabet için değil, kendi fonksiyonları için vardırlar. Demokratik kurumlar mensuplarının çıkarlarını devlete taşıyabilirler, ama bunu devletin fethi biçiminde algılayamazlar. Devlettten en çok isteyebilecekleri, iradelerine ve haklarına saygı ve duyarlılıktır.

Kürt sorununda geçmişte yaşanan acı deneyimleri bir yana bırakalım, kurumsal düzeyde, zihniyet ve sanat düzeyinde bile halen sıradan ve doğal gelişmelere kuşkuyla yaklaşılmakta ve takibi eksik edilmemektedir. Kültürel varlık konusunda araştırma ve temsiller son derece kısıtlılık altında yürütölmekte, çoğunlukla bölücölük damgası yemektedir. Her Kürtlük olgusu bölücölüğe götürebilecek bir olgu kapsamında şüpheli görölmektedir. İsrarla vurguladığım bu hususlar karşılıklı aşılmadan, demokratikleşme çakılı kalmaya devam eder. Demokrasi uçağı tek kanatla uçamaz.

Devlet PKK-KADEK'in tümüyle silahsızlanmasını isterken, demokrasi açısından haklı olabilir. Ancak tam demokrasi yürürlükte ise bu doğru bir taleptir. Dolayısıyla her iki tarafın atması gereken adımlar vardır. Bu adımları devlet açısından açıklığa kavuştururken, esas olarak tüm Kürtler açısından da açıklığa kavuşması daha çok gereklidir. Çünkü hem zihniyet ve kültür, hem de kurumaşma açısından sınırlı bir tecrübe ve teorik çerçeve söz konusudur. Herkes demokrasiyi dört yılda bir seçim, koltuk ve avanta sanmaktadır. Tam bir demagoji ve hastalık olan bu zihniyet ve

uygulama aşılmadan, demokratikleşmede mesafe alınamaz. Demokrasi, halkın özgürlüğüne inanç rejimi olarak, erdemlerine anlam veren gerçek yurtseverlerin siyaset tarzıdır. Demokrasinin koltuk ve avanta ile alakası yoktur. Rant getirmez. Halk için zorunlu olan ortak ihtiyaçların düzenli seçimlerle en iyilerin görevlendirilmeleri amacını taşır. Özcesi, sıkı ve doğru bir eğitim demektir.

Kürt halkı dağıldığı tüm ölkelerde devlet otoritesiyle benzer sorunları yaşamaktadır. Tepeden tırnağa kendini ortaçağ köleliğinden (ağalık, şeyhlik, beylik) kurtarmaya çalışırken, bunu hakim ulus devletleri içinde erimek için yapamaz. Bunu istemek, ortaçağ köleliğinden daha beter bir duruma düşürmek demektir. Bu yüzden de feodal ideoloji ve kurumlar aşılamiyor. Adeta ikili bir kapana kısılmış gibidir. Demokratikleşme, bu iki kapandan acı çekmeden, kan dökmeden kurtulma imkânı demektir. Bu imkân verilmezse sürekli kriz, isyan ve bastırmalar da gündemden eksik olmayacaktır.

Bu gerçekler temelinde daha somut bir Kürt demokratik kurumlar projesini öneri olarak geliştirmek durumundayım. Proje ağırlıklı biçimde her alandaki halk olarak Kürtleri kapsamayı hedeflemektedir. Üst tabakayı dışlamamakla birlikte, onları esas almamaktadır. Çünkü onların ilgisi devletçi çözümlere dir. Ayrıca her Kürdistan parçasındaki azınlıklara ve ulus devlet bireyelerine de açıktır. Dar milliyetçi bir perspektifi esas almamaktadır.

Tüm Kürdistan parçalarını içeren genel bir **Halk Kongresi** gereklidir. Varolan Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK) içerik ve biçim olarak çözümlenen çerçeveyi kapsamamaktadır. Bunun dar ve yetersiz kaldığı, kendini mevcut ihtiyaçlar bağlamında işlevsel kılamadığı görölmektedir. Ayrıca ulusal ifade ediş milliyetçiliğı ve devletçi çözümü çağırıştırmaktadır. 'Ulusal' yerine 'halk'ın konulması gerçekliğe daha uygun düşmektedir. Benzer adlı bazı kuruluşlar daha vardır. Önemli bir husus da KADEK'le benzer olmasıdır. Her ikisi de kongredir ve aynı tabana sahiptir. Birleşmeleri daha gerçekçi olmaktadır. İkisinin olağanüstü bir kongre ile bütünleşmeleri bir öneri olarak sunulabilir.

Düşünölen KHK (Kürdistan Halk Kongresi) amaç olarak devletleşmeyi içermeyen, mevcut ulus-devletler ile sorunları barış içinde ve demokratik siyaset esasları ile çözmek isteyen bir oluşum biçiminde kendini tanımlayabilir. Bu tanım

KOMÜNAR 8

ciddi, doğru bir teorik çabanın ve pratik eylemliliğin sonucu olarak geliştirilmektedir ve dikkatle kavranmaya çalışılmalıdır. KHK'nin üye sayısı parçaların nüfus oranına göre 250-300 arası önerilebilir. Üyeler mevcut devletlerin yasalarını dikkate alarak uygun yöntemlerle seçilir. Yıllık toplantı yapması ve 25-30 civarında bir Yürütme Konseyini seçmesi de görevlerindedir. Halkın tüm demokratikleşme sorunlarında karar ve siyaset geliştirebilir.

Kürtlerin yaşadığı devletlerin içinde yasadışı değil, yasal partilerle çalışmayı esas almak durumundadır. Bu yasal partiler yalnızca kendi iradesinde partiler olmayıp, bir dostluk konumu içindedir. Bunların devletlerin yasa ve nizamname düzenine uymaları esastır. KHK ancak ulus-devletle halkın demokratikleşme kurumlarını doğru değerlendirip kararlaştırmakla rolünü oynayabilir. İzin verilmesi halinde, bizzat her ulus-devlet içinde kendini yasal bir statü içine alabilir. Bunun mücadelesini vermelidir.

İcra Konseyinin altında temel ihtiyaca göre komiteleşmeye gidilir. Başlıca komiteler siyasi (iç ve dış), sosyal, ekonomik, bilim, sanat ve basın-yayın biçiminde oluşturulabilir. Bu komitelerin ihtiyaca göre kol ve birlik örgütlemelerine gitmesi ve kitle örgütlemesini amaçlaması önerilebilir. Taban örgütlenme olarak komün veya ocak tarzı esas alınabilir. Bütün bu örgütlenmeler açıktır ve demokrasinin temel ölçütlerine göre işleyişlere sahiptir.

Ana hatlarıyla çok kısa olarak şemalaştırmaya çalıştığım ve öneri olarak sunmak istediğim Kürt halkının bu yönlü sorumlu bir muhabata kavuşması ulus devletleri endişelendirmemelidir. Asıl sakıncalı olan, ucu, yetkisi ve tarzı belli olmayan, her an her yola başvurabilecek sorumsuz ellerdeki amatör ve sıkça çeteleşen örgütlerin halk saflarını işgal etmesidir. Buna bir de şiddet ögesini kattık mı, geçmişte yaşanan ve halen yaşanma tehlikesi olan kaos halindeki durumlar ortaya çıkar. Bu tür yapılanmaların halk saflarında ve devlet için ne kadar sakıncalı durumlar yarattığı göz önüne getirildiğinde, KHK tarzı en gerçekçi ve çözümleyici bir model oluşturmaktadır. Mesele tek bir Kürdistan parçası olsaydı, bu tarz bir örgütlenme gerekemeyebilirdi. Ama parçalar ve ulus devletler birbirini şiddetle etkilediği için, bu tarz bir örgütlenme ve siyaset temsilciliğine ihtiyaç olmaktadır. Türkiye açısından geçmişle kıyaslandığından bu belki ürkütücü gelebilir. Fakat yanı başındaki Kürt milliyetçiliğinin devletleşmeye

açık yapılanması karşısında, üniter devleti esas alan ve iyi tanımlanmış bir demokrasiyi amaçlayan bu tarz bir yapılanma en uygun çözüm aracı olarak görünmektedir. Aksi halde halk milliyetçi ayrılıkçılığa dalgalar halinde kapılacaktır.

İlkel milliyetçiliğin vereceği güvence ne olursa olsun, objektif olarak gelişenin bu gerçeklik olduğu son Irak operasyonunda yeterince netlik kazanmıştır. Türkiye, Kürt sorununu kendi sorumluluğunda görürken, bu tür bir örgütlenmeyi kuşku kaynağı gibi değil, teşvik ve destek görmesi gereken bir dost, bir uzlaşma muhabatı olarak kabul etmelidir. Reddetme ve karşı tavır, bir yandan devletçi milliyetçiliği güçlendirirken, öte yandan halk güçlerini de hem silaha ve şiddete hem de zorunlu ayrılıkçılığa teşvik etmiş olur. Dünyada çok sayıda örnekle kıyaslandığında, bu modelin, yaklaşımın en yapıcısı olduğu görülecektir. Küçük bir Çeçenistan ve Kosova bile ayrı devletten aşağısını kabul etmiyor. Tabii bu tavrı da sorunları kangrenleştiriyor. Eğer bu öneri taraflarca uygun görülürse, geriye bir PKK-KADEK ile KNK'nin birleşme sorunu gündeme gelebilir. Bu temelde arayışlar ilkesel ve pratik yönde geliştirilir.

Bu genel proje dışında çözümleyici araçlar büyük önem taşır. Sivil toplum örgütleriyle (STÖ), KHK ve yasal partileri birbirlerine alternatif olarak görmemek gerekir. Her birisini kendi alanı ve yapılanması içinde ele almak daha doğrudur. Her yapılanmayı ihtiyaçlar belirler. Şematik, bürokratik örgütlenmeler kesin amaca hizmet etmez ve sorunları çözümsüz bırakır. STÖ de çok yaygın olarak, merkezi ve mahalli olarak geliştirilebilir; ekonomik içerikli olanından sosyal, kültürel, ekolojik, sanatsal, bilimsel, sportif, eğitsel, sağlık, tarih, vb., 'hangi alanda ihtiyaç, oraya bir STÖ' esprisi ile yaklaşılmalıdır. Bu amaca uygun kişilikler ve işlerlikleri asla ihmal edilemez.

Yasal demokratik partiler de Kürtler açısından çözümleyicidir ve büyük önem taşır. Salt Kürtler için parti anlayışı yanlışlıklara yol açmakla birlikte, Kürtlerin yoğun bulunduğu ve kendilerine özgü sorunların yaşandığı alanlarda Kürt demokratik partilerinin kurulması yasal olarak da mümkün ve işlevseldir. Bu tür örgütlenmeler milliyetçi-ırkçı esaslardan uzak durmalı, milliyet ayırımı gözetmemelidir. Ama çoğunluk alanlarında ister bağımsız ister seksiyon tarzında biçimlenmelere açık olmak, demokratik tarzın işleyişi açısından çok önemlidir. Bu, Batıda ve dünyanın her yerinde yaygınca görülen bir tarzdır. Doğal olarak bu

KOMÜNAR 9

partiler demokratik koalisyonlar halinde iktidar olabilir veya etkileyebilirler. Yalnız başına hareket etmeleri etkilerini kesinlikle zayıflatır. Geniş demokratik ve ekolojik koordinasyonlar biçiminde hareket en doğru tarzdır.

Kürtlerin özellikle bilim ve sanatla, eğitim ve medya alanlarındaki kurumsallaşmalarının önemini ayrıca belirtmek gerekir. Kültürel özgür ifade için bu kurumların başta gelen rol oynadığı açıktır. Ulus-devletin bu yönlü kurumlardan çekinme yerine destekleme görevi vardır. Zaten resmi dilin yaygın eğitimi ve işleyişi söz konusuysa, ilköğretim seviyesinde bir Kürtçe eğitim ancak teşvik görülebilir. İki dilli olmak bir toplum zenginliği olarak görülmelidir. Hindistan'da yüzlerce, İsviçre'de dört temel dilin işlevselliği devletin işleyişini engellemiyor, ulusal bütünlüğü bozmuyor.

Demokratik kurumsallaşmanın önemli bir alanı da belediye, kent ve kırsal köylerdir. Coğrafi zeminle, dolayısıyla ekolojiyle yakından ilgili bu alanlardaki demokratik kurumsallaşmalar demokratik rejimin temelidir. Köy ve kent demokratikleşmedikçe, tüm toplumun üstünde istenildiği kadar merkezi kurumlar ve yönetimler oluşturulsun, kendi başlarına demokratikleşmeleri olası değildir. Demokrasiler özü gereği halkın tabanından kalkan, onun iradesini kolektif yönetime taşıyan bir mahiyet arz ederler. Önemi bu mahiyetinden ileri gelir. Dolayısıyla kentlerde belediyeler, köylerde köy komün veya ocakları (ihtiyar heyetleri dardır ve fazla demokratik değildir) kavram ve kurum olarak üzerinde durulmayı gerektirir. Kendi başına belediye ve köy yönetimleri demokratiktir denilemez. Bunların demokratikleştirilmeleri başlı başına bir sorundur. Bir yandan devletin bu alanlar üzerindeki ezici gücünün zorunlu haller ve ülke genelindeki ihtiyacın dışında kaldırılması; diğer yandan adeta feodal toplumdan kalma belediye ve köy ağalığı biçimindeki objektif uygulamanın, halkın özgür irade seçimi ve denetimiyle 'komün' ve 'kent meclisleri'nce oluşturulup denetlenmesi gerekir.

Daha genel bir anlayış olarak, dünya çapında gelişen yerelliğin, yerel kültür ve ekolojinin artan büyük önemi nedeniyle bu alan kurumsallaşmalarına entelektüel düzeyde yüksek ilgi göstermek ve örgütlemek başta gelen demokratik siyaset konularıdır. Çerçeve tanımlanmasını böyle yapabileceğimiz köy ve belediye kurumsallaşmalarını Kürt toplumunun özelliklerine uyarladığımızda, daha somut olarak kentler için **özgürlükçü**

belediye hareketi, kırsal köy alanlarına ilişkin de **özgürlükçü komün hareketi** olarak adlandırmak uygundur. Halkı bir ağa, tarikat başı, muhtar ve korucu-bekçinin insafına bırakmak demokrasinin inkârıdır. Feodal mahalli güçlerle merkezi devletlerin yüzyıllarca halka dayattıkları bu tüm antidemokratik yönetim anlayışları, uygulamaları ve kurumsallaşmaları aşılmadan, genel demokratikleşmenin de başarılmayacağı açıktır.

Hakim ulus-devlet parlamentoları ile Federe Kürt Parlamentosunun Kürt halkı açısından bazı temsilcilerini ilgili yasalar çerçevesinde seçip bir 'demokratik uzlaş'ını aramak açısından önemi vardır. Kendi varlığını ve özgürlüğünü tanımayan tüm parlamentoların, Kürt halkının özgünlüklerini temsil etme diye bir sorunları yoktur. En basit insan hakları olan Kürt çocuklarına anadil eğitimi ve kültürel geleneklerine göre adlanma ve yaşama olanaklarının sınırlandığı ortamlarda, 'Kürt parlamenterlerden' bahsetmek olası değildir. Diline ve kültürüne sahip çıkmayanın halk temsilcisi olarak adlandırılmasının hiçbir siyasi sözlükte yeri yoktur. Ama hakim ulus ve dinler adına tarihte olduğu gibi bunların kendilerini görevli görmeleri mümkündür ve Kürt kökenliler açısından da sosyolojik gerçeklik budur. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte devlet geneli açısından olduğu kadar, ulusal temsil kurumları açısından da yeni biçim arayışları önem taşımaktadır. Demokrasinin bu kıblegâhları açısından, özellikle Türk, İran, Arap ve Kürt Federe Meclislerinde Kürt halkının gerçekçi temsili özde ve biçimde önemli bir sorun olarak durmakta; demokratik uzlaş açısından büyük önem arz etmektedir.

Demokrasinin kurumsal temsili açısından son bir önemli nokta da, temel toplum kategorileri olan kadın, gençlik, etnik ve dini gruplaşmaların özgün kurumsallaşmaları ve kitlesel örgütlenmelerinin vazgeçilmez öneme sahip olduklarıdır. Sivil toplumun en önemli kesimleri olan bu alanları demokratik kitlesel örgütlenmelere kavuşturmadan, tam özgür ve eşit bir demokrasiden bahsedilemez. Demokratik kurumlar için genel yasaların uygunluğuyla, demokratik işleyişe cevap veren tüzük ve yönetmelikler de önemle çözümlenmesi gereken konular ve sorun alanlarıdır.

Bir öneri olarak sunduğum demokratik kurumsallaşmaya ilişkin bu görüşler gerekli olur ve fırsat düşerse değiştirilip geliştirilebilir.

3- Demokrasiler halk eylemliliğiyle bağlantılı rejimlerdir. Halkın eyleminin olmadığı yerlerde demokrasiler yeşeremez. Devletin halkın eylemliliğine saygısı kadar, halkın da devlete

KOMÜNAR 10

saygılı olması, onun kendisine duyarlı olan düzenini bozması gerekir. Her ikisinin karşılıklı bir konsensüste buluşmaları esastır. Her şeyin devlete bırakılması ne kadar demokrasiden uzaklaşmaya götürürse, her şeyin halk eylemciliğine bırakılması da anarşiye götürür. Tarih boyunca çok denenen bu uç noktalara düşmemek önem taşır. Son yüzyılda özellikle gerek 'ulusal kurtuluş', gerek 'sosyalist kurtuluş' adına yürütülen ayaklanma ve savaşları da halk eylemliliği olarak kutsamak gerçekçi değildir. Son tahlilde 'reel sosyalizmin' ve 'ulus devletlerin' aşılması gerçeği, bu iddiaların fazla bilimsel olmadığını yeterince ortaya koymaktadır. Toptancı olan bu ve benzeri kavramlara daha ihtiyatlı ve gerçekçi yaklaşmak son derece önemlidir. Bunlar bir nevi din, hanedan kavramlarına benzemektedirler. Artık halkın eylemliliği çok zorunlu meşru savunma dışında zor içermemek kadar, devlet yıkma ve kurma amaçlı da olmamak durumundadır. Aksi halde yetmiş yıl da geçse ve dünyanın üçte birinde egemen de olsa aşılmaktan kurtulamaz. Doğrusu, halk eylemliliğinin esas amacı, devletin kendi demokratik kurumlaşmasına, böylelikle özgürleşmesine rıza göstermesi ve bunun için sorumlu temsilcilerini kabul etmesi biçiminde formüle edilmelidir. Ne devlete tapınmak, ne de yıkmak için halk adına savaşlar ve eylemler doğru ve meşru olarak değerlendirilemez; değerlendirilirse bile halkın özgürlüğüne en sonunda ters düşmekten kurtulamaz.

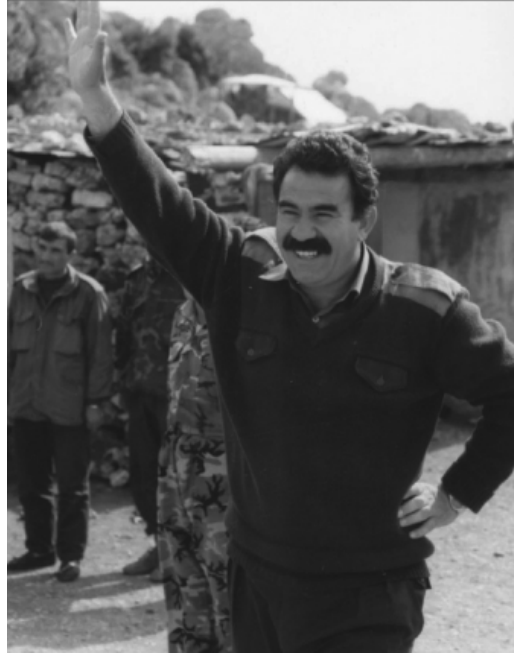
Bu çerçevede devlet ve halkın demokratik kurum ve eylemliliklerinin birbirlerini tanımaları toplumsal meşruiyetin özüdür. Türkiye'de, son 30-40 yılda sağda, solda, dini veya etnik temellerdeki eylemlilikler ve devletin bu eylemliliklere karşı tavrı birçok noktada aşırıya kaçmış, karşılıklı meşruiyete hizmet etmemiştir. Demokratik ve sosyalist geçinen güçlerin gizli silahlı duruma geçmeleriyle, devlet adına sola karşı 'ülkücü', Kürtler ve PKK'lilere karşı 'Hizbullah' tarzında yapılan eylemler demokratikleşmeye büyük zarar vermiştir. Bunun meşru savunmalarla izahları

güçtür. Karşılıklı bir özeleştirme ve meşruiyetlerini tanıma süreci, tüm toplum ve öncü güçleri arasında hoşgörü ortamının yaratılması ve demokrasinin insan haklarına ilişkin gelişmelerin işlerliği açısından önemlidir. Türkiye, geçmişi bir tarafın diğerini suçladığı biçimiyle kalamaz. Gerçekçi yol, herkesin ve grubun demokratik kriterler temelinde kendini gözden geçirmesi, gerekli özeleştiriyi yapması ve genel toplumsal meşruiyette karar kılmasıdır. Buna devletten tutalım, kendini en masum gösteren tarikatlar ve aydınlar kadar herkes girer.

Kürtler açısından demokratik eylemlilik büyük önem taşır. Kendi demokratik kurumlarını ve devlet nezdinde meşruiyetlerini ancak kendi meşru eylemlilikleriyle sağlayabilirler. Bunun doğru biçimini bulmaları gerekir. Tarihsel ve dünya çapında yol gösterici örnekler vardır. Ama bunların oldukları gibi taklit edilemeyecekleri açıktır. Hindistan'da **Gandi**'nin pasif eylem tarzından Güney Afrika Cumhuriyetinin **getto hareketlerine**, **Filistin İntifadası**'ndan günümüz Arjantin'deki sokak ve mahallelerin **komün** ve **özerk yönetim** benzeri hareketlerine kadar birçok örnek incelenmeye değerdir. Kürtlerin, oldukları devletlerin tümünde, 'barış ve demokratik meşruiyet tanıma' sloganı altında yaygın ve sürekli bir hareketi demokratikleşmelerine hizmet edebilir. Çok

zorunlu meşru savunmalar dışında zor araçlarına başvurmadan, bu yönlü barış ve demokratik eylemliliklerini bir yasal hak olarak da talep etmeleri gerekir.

Burada iki önemli koşul, taleplerin şiddet içermeyen ve devletten ayrılığı savunmayan nitelikte olmalarıdır. Bunun yanında 'anadilde eğitim hakkı', 'yoksulluk ve işsizliğe çare' eylemlilikleri büyük önem taşır. Buna benzer temel ihtiyaçlara dayanan eylemlilik, en az demokratikleşmenin kurumlaşmaları kadar gereklidir. Devletlerin de bunların yasadışılaşma taşmamaları açısından, kontrol hakkını sürekli kısıtlama ve işlevsiz bırakma biçiminde

KOMÜNAR 11

demokrasinin özüne aykırı kullanmaması önemlidir. Eylemliliklerin yasal meşruiyeti amaçlamaya dikkat etmeleri, bunları aşmamak için yeterince örgütlü ve disiplinli olmayı bilmeleri gerekir. Toplumun genel hassasiyetlerine dikkat etmek de karşılıklı vazgeçilmez bir husustur.

Önemli bir demokratikleşme ve barış problemi de PKK-KADEK'in silahlı konumudur. PKK-KADEK'in siyasi olarak kendini meşrulaştırmasına ilişkin KHK çatısı altında birleşmeleri önerisinde bulunmuştum. Silahtan arınmak için ise, ilgili devletin bazı yasal çerçeveler geliştirme ihtiyacı vardır. Türkiye örneğinde düşünülen 'pişmanlık yasası' hem kapsam hem de biçim olarak sürecin özüne cevap vermemektedir. Genel bir af için koşullar da uygun görülmediğinden, daha gerçekçi bir yol, genel bir silah bırakılması karşılığında, katkı sunan herkese –yurtdışında, Avrupa'da kanun dışına düşenler dahil-, cezaevinde ve dağ başında silahlı olanları da kapsayan, Cumhuriyetin demokratik, laik, sosyal ve hukuki özelliklerine katılım halinde barış imkânı veren bir düzenlemedir. Böylelikle silahlı direnmeye kararlı olanların ve Cumhuriyeti sayılan nitelikleriyle tanımak istemeyenlerin durumu göz önüne getirilirken, daha onurlu ve Cumhuriyetin hedeflerine gönüllü katılıma da daha bütünleştirici ve güçlendirici rolünü oynama imkânı verilmiş olur.

Bunun tarihi ve toplumsal temeli de vardır. Otuz yıl önce başlarken 'Komünizm', 'Kürtlük' vb konular yasak iken, bugün bunlar legal partiler haline gelebilmişlerdir. Yine birçok örgüt silah bırakmıştır veya bırakarak demokratik bütünlüğü kabule hazırdır. O halde bu tarihi ve toplumsal gelişmeyi konuyla ilgili düşünülen bir yasada içermek ve dile getirmek son derece doğru, gerekli, önemli ve çözümleyicidir. Aksi halde olacak olanı ne kadar arzu etmesek de, daha önce PKK-KADEK açısından belirttiğim gibi, Irak'ta ABD'nin de dayatmasıyla yaklaşık on bin silahlı güçle, 15 Ağustos sürecinin (250 katılımla başlamıştı) çok üstünde bir güçle zorluklara, acı ve kayıplara yol açabilecek yeni bir süreç kaçınılmaz olur.

Uzun süredir bu yönlü bir yolun açılmaması için çok sayıda öneriyi hem devlet hem de PKK tarafına iletmiştim. Beş yıldır süren bir sakinlik dönemi bu girişiminin sonucudur. Nihai çözüm ve daha da amansız yeni bir sürecin başlamaması için bir 'barış ve demokratik kazanım yasasını' geliştirmek hayati bir konudur. Çözümleyici yaklaşmalarını ve ateşe körükle gitmeyi tercih etmeleri onlarca hükümetin sonunu getirmişti. Toplum kesinlikle huzur, iş ve hoşgörü istemektedir. Devleti işleten hükümetin, bu temel

taleplere yanıt olarak, ters anlama gelebilecek 'pişmanlık yasası' yerine, 'demokratik bütünlük ve barışı' köklü amaçlayan yasal formülü geliştirmesi mümkündür ve hayati öneme sahiptir. Aksi halde mevcut silahlı güçlerin uzun vadeli silahlı bir mücadele sürecine girmeleri kaçınılmaz olur.

Hükümete yazdığım son mektubum da bu amaçla bağlantılıydı. Türkiye'de Kürt sorunundan kaynaklanan sendrom artık aşılmalıdır. Kürt Demokratik Hareketinin genel hedefi, tüm Türkiye'de tam demokrasidir. Türkiye'nin AB kriterlerini hedeflemesi bu amacı karşılamaktadır. Kürt'ü tarihe gömmeye geleneksel politikaları söz konusu olamayacağına, Kürtler için de her şart altında 'Benim de devletim olsun' anlayışı hedef teşkil etmediğine göre, devletlerin gönüllü katılıma dayanan 'Kürt demokratik reformunu' kabul ederek, hem iç bünyeleri için hem de tüm bölgede köklü bir barış ve demokratikleşme adımını atmaları tarihi görevleridir.

Özcesi Kürdistan halkının demokratik çözüm projesi heyecan veriyor. Kürtler nasıl ilk Sümer sınıflı ve devletli toplum uygarlığının gelişmesinde ana (neolitik) kaynak rolünü oynayıp tarihe dev bir katkıda bulundularsa, günümüzde de aynı alanda, gelişmiş son 'ABD vahşi uygarlık' güçleriyle kendi öz demokrasi deneyimlerini ilişki ve çelişki içinde geliştirmeye çalışıyorlar. Yeni bir Helen sentezinde Ortadoğu'nun kimliğini dokuyorlar. Kürt 'Teşi'si dönecek ve Ortadoğu'yu demokratik uygarlık çağına ulaştıracaktır. Bize düşen, 'Yeni Gılgamış ve İskenderlere' kul olmadan, bu sefer uygarlığa halkların efendisiz katılımlarının umut kaynağı olabilmektir. Evrensel özellikleri bağrında taşıyan, 'halkların demokratik ve ekolojik uygarlığının' şafak vaktinde, aydınlığın ilk ışıklarını bu kez de ilk olarak çakabilmektir.

İmralı sürecinin bireysel olarak dönüşümündeki etkilerinin bu savunmada çarpıcı olarak işlendiği kanısındayım. Başta Kürt halkı ve yoldaşlar ile dostlar için muazzam derslerle yüklü olması kadar, karşıtlarım için de derslerle doludur. Gereken sonuçları mutlaka çıkarmaları, ihtiyacı olan herkese önemli yardım olarak anlaşılmalıdır. İnsanlık için ilk acı duyan **Eyüp**'le bu yüce duyguyu insan idraki haline getiren **İbrahim**'in iyi bir hemşehrisi olduğumu kanıtladığıma inanıyorum. Bugünkü insanlığı yaratan kültürün öyküsü bu nebi hikâyelerinde gizlidir. Onları çağın diline çevirerek okunmasına çalıştım. Başarı için tarih gerekli sözleri söylemeye devam edecektir.

Asıl gelişim kaynağını bu kültürde bulan Helen kültürü, İskender'le bu topraklarda insanları karınca gibi ezerek bir sentez oluşturdu. Bu

KOMÜNAR 12

kültürden benim payıma da düşen bu Atina komplosu oldu. Buna verdiğim yanıt, coğrafi olmasa da, idrak ve vicdan düzeyinde tüm Helen ve Batı kültürüne karşı bir Anti-İskenderizm'dir. Diğer adımın da Anti-İskender olacağına dair umutluyum.

20 Mayıs 2003

2005 YILINDA HER ALANDA BÜYÜK GELİŞMELER YARATAN HAREKET İMİZ 2006 YILINI KAZANMAYI DA BİLECEKTİR!

2005 Yeni programımız, stratejimiz temelinde hareketimizin en çok pratikleştiği örgütsel, eylemsel, ideolojik, siyasi taktiklerini pratikleştirmeye çalıştığı bir yıl oldu. Kuşkusuz Özgürlük Hareketimizin en kapsamlı pratikleştiği bir yıldır demek belki çok abartı olur. Çünkü otuz yılı aşkın süren bir mücadele tarihimiz var. Kapsamlı gelişme ve büyüme yılları oldu. Büyük mücadeleler yürütülen yıllar yaşandı. O nedenle uzun, kapsamlı ve zengin bir mücadele pratiğine sahip, tecrübe edinmiş bir hareketiz. Ancak şunu söyleyebiliriz; stratejik değişim, felsefi, ideolojik, siyasi yenilenme ve gelişme, örgütsel yeniden yapılanma temelinde hareketimizin en kapsamlı ve yoğunluklu pratikleştiği yıl 2005 yılı oldu. Hem yeni program ve strateji temelinde gelişmeler yaratmak bakımından hem de yeni dönemin tecrübesini ortaya çıkartmak bakımından en zengin içeriğe sahip pratik süreç 2005 yılı sürecidir. O nedenle öyle bir mücadele içerisinde ne kadar çalışma yürütüldü, ne tür gelişmeler sağlandı? Yine ne tür bir tecrübe edinildi? Hareketimiz bu pratik süreç içerisinde örgütsel, kadrosal, yönetsel bakımdan hangi dersleri edindi? Bunları açığa çıkartmamız büyük önem arz ediyor.

Bundan sonrasının güçlü geliştirilebilmesi için, her alandaki görevlerimizi zamanında başarıyla yürütebilmemiz için 2005 yılının hem sağladığı birikimi hem de yaratılan tecrübenin derslerini edinmek bize büyük kolaylık

sağlayacaktır. Eğer hem bu yılın gelişmelerini doğru anlar; hem de tecrübeyi doğru bilince çıkartırsak, iyi irdeleyerek derslerini öğrenirsek ve bunu pratiğe aktarırsak, önümüzdeki sürecin pratik mücadelesi çok yönlü, çok daha yoğun, etkili bir gelişme sağlar. Görev ve sorumluluklarımızın pratikte yürütülmesini sağlarız.

Bu kadar önemli ve zengin bir pratik yıl. Çünkü yeni bir başlangıcı ifade ediyor. Gerçekten de 2005 yılı bir hamle, bir atılım

yılıydı. Nitekim buna denk sonuçlar da verdi. Siyasal, örgütsel, askeri alanda önemli sonuçlar ortaya çıkardı. 2005 yılının sağladığı gelişmelerle Kürdistan Özgürlük Hareketi, Ortadoğu'da yaşanan ve adına III. Dünya Savaşı denen mücadele sürecinin önemli aktörlerinden biri durumuna geldi. 80 yıllık bölge statükoculuğu yine üç-dört yıllık somut ABD müdahalesi yanında, halkların çıkarlarını, özgürlüğünü, kardeşliğini esas alan bir ideolojik, siyasi çizgi ve bu temelde pratik mücadele gücü; bu 2005 yılının mücadelesiyle, onun sağladığı gelişmelerle ortaya çıkmış oldu. Böylece Ortadoğu'da yaşanan savaşta üçüncü bir güç, üçüncü bir çizgi olarak Kürdistan Özgürlük Hareketi bölgeyi tümünden etkileyen bölgesel bir güç konumuna ulaşmış oldu. Hareketimiz bölgedeki politik mücadelede yeri olan, politik süreçleri yönlendiren, gelişmelere damgasını vuran, bu mücadele içerisinde olan herkesin de hesaba kattığı, dikkate aldığı, ona göre davrandığı bir güç haline geldi. Bu bakımdan önemli, büyük bir mücadele yılıydı.

☀Hareket ve halk olarak bir değerlendirme sürecini ayrıntılı ve kapsamlı bir biçimde yaşayacağız.

Şimdi yılsonuna doğru giderken temel gündemimiz bu büyük mücadele yılının hem yarattığı gelişmeleri hem yetersiz ve eksik kalan yönlerini değerlendirmek oluyor. Yine başarı, hata ve eksikliklerimizin ortaya çıkardığı zengin dersleri

irdeleyip açığa çıkartmak ve bunu 2006 yılının ve daha sonrasının mücadelesi için temel veri haline getirmek oluyor. Tüm halk ve hareket olarak böyle bir sürece girdik. Bir süredir yönetimler düzeyinde bunu değerlendirme çalışmaları başlattık, yürüttük. Yürütme Konseyimiz Ekim ayında bunu içeren genel toplantısını yaptı. HPG Meclisi Kasım sonunda kapsamlı bir değerlendirme toplantısı yaptı. Dolayısıyla hem siyasi hem de askeri yönetim olarak 2005 yılını değerlendiren yine içinde bulunduğumuz sürecin temel özelliklerini değerlendirerek önümüzdeki yıla ilişkin gerekli kararları, planları alan bir düzeye ulaştık. Yönetimler düzeyinde belli bir kararlaşmayı, planlı hale gelmeyi erkenden gerçekleştirmiş olduk. Aynı zamanda 2005 yılının pratiğinin kapsamlı değerlendirilmesi için bir tartışma süreci de başlatmış olduk. Bu tartışmalar bütün örgütümüze, hareketimize ideolojik, siyasi, askeri cephelerde yansıyor, yansıyor. Bütün halka taşacak, taşıyor. Bu temelde tüm hareket ve halk olarak böyle bir değerlendirme sürecini ayrıntılı, kapsamlı bir biçimde yaşayacağız. Bu bir ihtiyaç, bir gerekliliktir. Zorunluluk, gereklilik, ihtiyaç. Çünkü önemli bir mücadele süreci yaşandı. Yeni çizgi temelinde en kapsamlı pratikleşmeyi yaşadık. Dolayısıyla hem gelişmeler ortaya çıktı hem de tecrübeler ortaya çıktı. Yeni programımızın ve stratejimizin başarıyla uygulanması için gerekli bütün veriler bu yılın pratiğinde saklıdır. Dolayısıyla bu yıl pratiğinin derslerini ne kadar iyi özümsersek -ister başarılarından kaynaklınsın ister başarısızlıklardan- bunları ne kadar derin açığa çıkarıp, kavırsak hem 2006'yı hem de daha sonraki süreci daha etkili yürüteceğiz. Yeni program ve stratejimizi başarıyla pratiğe dönüştürecek düzeye kendimizi ulaştırmış olacağız. Gücümüzün sırrı burada saklıdır. Bu bakımdan çok ayrıntılı, kapsamlı, çok yönlü irdelemeliyiz. Özellikle yılsonu, yılbaşı hatta bu kış süreci eğitimlerimiz, tartışmalarımız bu görevi yerine getirebilmelidir. Genel teorik, ideolojik, askeri konuları tartışıp öğrenirken; bunları 2005 yılının somut pratiği üzerinde örneklendirmeliyiz. Genel teorik tartışmalar yaparken 2005 yılı pratiği üzerinde bunları somutlaştırmalıyız. Böylece hem teorik düşüncüyü somuta indirgeme imkanı bulmuş oluruz hem de 2005 yılının pratiğinin derslerini kapsamlı derinlikli açığa çıkartmış hale geliriz. Bunu yaptığımız ölçüde de ifade ettik.

☀2005 yılına genel bir bakış nasıl olmalıdır?

Bunu kendimiz açısından öncelikle ele alırsak 2005'e nasıl geldik? Onu görmek, dikkate almak

lazım. 2004 yılı 1 Haziranında başlayan yeni atılım sürecinin yarattığı toparlanma ve gelişmelerle 2005'e girdik, bu biliniyor. 1 Haziran Atılımı ne anlama geliyordu? Bir kere stratejik bir atılımdı. Yenilenen, stratejik bakımdan değişimi yaşayan, yeniden yapılanan hareketimizin bu temelde yeni pratik atılımı başlatmasını ifade ediyordu. Burası önemli bir husus. Diğer yandan bu atılım ABD'nin 20 Mart 2003'te Irak'ta başlattığı müdahaleyle Ortadoğu'da başlayan yeni sürece halklar adına, Kürdistan halkı adına Kürdistan'da verilen bir cevap, karşılık ya da bu sürecin halklar adına Kürdistan'dan geliştirilmesi oluyordu. Yeni sürece halkların verdiği cevabı ifade ediyordu. Bu bakımdan Ortadoğu'da yaşanan III. Dünya Savaşı denen sürecin gerektirdiği bir atılımdı. Güncel siyasetle, siyasi gelişmelerle Ortadoğu'da yaşanan o büyük askeri, siyasal mücadeleyle bu düzeyde bağı vardı. Bu önemli bir husus.

Diğer önemli bir husus, bu mücadele Ortadoğu'da yaşanan, Kürdistan'da yaşanan mücadele ekseninde hareketimize dayatılan provokatif-tasfiyecilik yaklaşımlara karşı bir cevap, onları aşma, tasfiyeciliğin tasfiyesini hedefleyen, öngören bir örgütsel, pratik hamle ve çıkışı ifade ediyordu. Bunun 2003-2004 yılında nasıl bir tehlike olduğunu yakından gördük. Bu provokatif-tasfiyecilik saldırının, dayatmanın tarihsel, toplumsal, kültürel, ideolojik yanları olduğu gibi; ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesiyle de çok yakından bağı vardı. Dolayısıyla Ortadoğu'da yaşanan siyasi, askeri mücadeleyle bağlantısı vardı. Özgürlük Hareketimizi bölgede gelişen sürece katılamaz, bu politik süreç içerisinde rol oynayamaz, politik değer ifade edemez konuma düşürmeyi hedefliyordu. Yani tasfiye etmeyi. Dolayısıyla 1 Haziran Atılımı özelde Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi hareketine genel olarak da Ortadoğu'nun özgürlük, demokrasi yönündeki arayış ve mücadelelerine yöneltilmiş provokatif-tasfiyecilik saldırılara karşı; onları aşma, tasfiye etme dolayısıyla halkların ideolojik, siyasi hareketlerini geliştirmeyi hedefleyen bir atılımdı. Büyük, zengin içeriğe sahip bir atılım ama tabii ciddi saldırılarla yüz yüze kalan, zorluklar yaşayan, dolayısıyla içinde bu stratejik güçle birlikte zayıflıklar da içeren bir atılımdı.

☀1 Haziran Atılımı özelde Kürdistan genelinde Ortadoğu'nun özgürlük ve demokrasi mücadelesine yöneltilmiş saldırılara karşı halkların ideolojik, siyasi hareketlerini geliştirmeyi hedefleyen bir atılımdır.

2004 yılı pratiği tamamen bu özellikler çerçevesinde geçti. Provokatif-tasfiyecilik saldırılarının

dayatmaların hareketi, örgütü zorlayan yönleri aşma, hareketi toparlama, Önderlik çizgisinde pratik mücadele içerisinde bu toparlanmayı sağlama gibi bir gelişmeye yol açtı. Ama aynı zamanda tabii bu yoğun saldırılarla dışı dış bir mücadeleyle de gelişti. Her zaman önünde engeller, zorluklar oldu fakat sonuçta toparlanma, Önderlik çizgisiyle bütünleşme, yeni ideolojik, siyasi çizgiyi pratiğe geçiren bir hareket konumuna ulaşma sağlandı. Böylece de hem yeni program ve stratejimizin pratikleştirme sürecini başlatmış oldu hem de Ortadoğu'da yaşanan askeri, siyasi mücadele sürecine halklar cephesinde etkili bir cevap vermeyi ortaya çıkardı. Hareketimizin ilk çıkış yapması bu politik sürece dahil olması, bunu sağlayacak adımı atması böylece başarılıydı.

☀Kürdistan'da düşünce olmadan, kavrayış düzeyi olmadan hiçbir pratik adım atılamaz

Biz 2005 yılına hareket olarak bu seviyede girdik. Yani yeni bir stratejik hamle yaparak, onu hayata geçirecek örgütsel toparlanmayı sağlayarak, dağınmışlığı aşarak, dayatılan provokatif-tasfiyeci saldırıları boşa çıkartarak yeni bir mücadele gücü olma temelinde giriş sağladık. Bu önemli bir durum ve kazanımdı. Bununla birlikte 2005'e hazırlığı, Önderliğimizin geliştirdiği Bir Halkı Savunmak kitabındaki zengin, tarihsel, teorik, ideolojik çözümlerle gerçekleştirdik. 1 Haziran Fıtlımının sağladığı toparlanmaya bir de böyle zengin bir teorik çerçevede kendimizi eğitime, hazırlama imkanı eklenmiş oldu. 2004-2005 kışı boyunca tüm hareket ve halk olarak "Bir Halkı Savunmak" kitabı üzerinde yoğun bir eğitim sürdürdük. Çeşitli komisyonlarımız oldu, araştırma-incelemeler yaptık. Yeni mücadele stratejisini özümsemek için, yeni programımızı daha derinden kavramak için, yeni stratejiyi, onu hayata geçirecek taktikleri iyi kavrayabilmek açısından, yine bunları hayata geçirecek örgüt yapılanmamızı daha gerçekçi, derinlikli anlayabilmek açısından kış boyu yürüttüğümüz tartışmalar, araştırmalar, eğitim çalışmaları bütün hareketimizde önemli bir düşünsel gelişme yarattı. Hem yeni sürecin daha derinlikli kavranmasını sağladı, düşünce gücümüzü geliştirdi, anlayışımızı geliştirdi, hem hareketin pratik toparlanmasını sadece yüzeysel pratikte olan bir olgu değil de, felsefik, düşünsel temele kavuşturdu. Böylece sağlam kıldı hem de giderek daha fazla düşünce birliği, görüş birliği ortaya çıkardı. Önderliğin ortaya koyduğu çizgiyi özümseyen ve onda daha güçlü birleşen bir örgüt ve halk yapısı ortaya çıkardı. Bu da önemli ve büyük bir olaydı. Hiç

küçümsemek lazım, değerini anlamak gerekiyor. Çünkü Kürdistan'da düşünce olmadan, kavrayış düzeyi olmadan hiçbir pratik adım atılamaz, deyim yerindeyse yaprak bile kıpırdıyamaz. Her şey büyük düşünce gücüyle olur. Büyük eylemler büyük düşünceyle ortaya çıkıyor. Son otuz yılda Kürt halkının kaderini değiştirecek, Kürt halkının tarihinde milat oluşturacak bir eylemsel düzey ortaya çıktıysa bu Önderliğin büyük felsefe ve düşünce gücüyle oldu. Böyle bir Önderliksel doğuş, düşünce gücü olmasaydı böyle bir eylem oluşmazdı. Bunu adımız gibi bilecek ve anlayacağız. Onun için de büyük eylemler geliştirmek, büyük pratiklere yol açmak için her şeyden önce bir felsefik düşünce haline gelmeyi, zengin ve derin bir kavrayış edinmeyi gerekli göreceğiz. Bunsuz işin yürümeyeceğini göreceğiz. Bu bakımdan da kapsamlı politik görevler önüne koyan, kendini ideolojik olarak yenileyen, pratik olarak hamleyle kalkan bir hareketin ilerleyebilmesi ve başarılı olabilmesi için zengin bir düşünce gücüne, derin bir kavrayışa ulaşması gereklidir. Başarı için bu bir zorunluluk oluyor.

2004-05 kışı boyunca 2004 yılının sonunda 2005 yılının başında tüm hareket olarak Bir Halkı Savunma kitabı temelinde yürüttüğümüz eğitim tartışmaları, araştırmalarıyla böyle bir yoğun bilinçlenme süreci yaşadık. Bu 2005'e güçlü hazırlanmamızı sağladı. Demek ki 2005 yılına girişte elimizde iki temel veri oldu. Bir; 1 Haziran Atılımının ortaya çıkardığı gelişmeler, yarattığı örgütsel toparlanma, pratik mücadelede sağladığı başarılar, bizde oluşturduğu güven, mücadele azmi, moral, coşku, diğeri ise Bir Halkı Savunmak kitabı temelinde yürüttüğümüz eğitim çalışmalarının tüm kadro yapısında, örgüt içinde, halk nezdinde yarattığı derin bilinçlenme. Bu iki büyük gelişme temelinde 2005 yılına girdik. Bunlar basit ve zayıf duruşlar değildi. Demek ki hareket olarak, halk olarak 2005'e iddiayla girdik, hazırlıklı girdik. Daha önceki yıllardan çok daha fazla hazırlıklı, daha iddialı, daha çok çalışan, pratikleşen bir konumda girdik.

Bu şu anlama geliyor; 2005 yılının daha büyük bir mücadele yılı olacağı, 2005'i daha büyük kazanım ve gelişmelerle sağlamanın imkan dahilinde olduğu gerçeğini ifade ediyor. Nitekim zaten 2005 sürecindeki gelişmeler bu temelde de oldu. Önderliğimiz Newroz'u bir yeni hamle süreci olarak tanımlamıştı. Hem halkı ve hareketi büyük hamlesel çıkış için hazırlıklı olmaya çağırılmış hem de karşıt güçleri uyarmıştı. Uygun çözüm yolları önermişti. Ona göre hareket edilmesini istemişti. Biz hareket olarak belli bir hazırlığı, ifade ettiğimiz

çalışmalar temelinde sağladık. Halk da bunu daha fazla hissetti, hazırlıklı oldu. Karşıt güçlerin Önderliğin uyarı ve çağrılarına cevap vermemesi 2005 Newroz'unun büyük bir hamlesel çıkışa dönüştürülmesine getirdi. Önderlik Koma Komalên Kürdistan ilanında bulundu. Yeni programımızın ve stratejimizin örgütsel yapısını, örgütsel sistemini ilan etti. Tüm hareketi ve halkı buna sahip çıkmaya, katılmaya, böyle bir örgütsel yapı içinde birleşmeye ve kendini örgütlü kılmaya çağırdı. Bu 2005 mücadele yılının çok etkili, hamlesel bir düzeyde başlamasına yol açtı. Halkın bu çağrıya cevabı milyonlar halinde sokağa dökülme ve Newroz kutlamalarına katılmak oldu. Halkın bu çıkışı görkemli bir çıkıştı. Her zaman Kürt halkının tarihinde özgürlükle mücadele özgürlük ve demokrasi mücadelemizin tarihinde anılacak, yeri olacak bir çıkıştı. Büyük bir başlangıcı ifade etti. Yeni bir sistem içine girmemizin ilanını, başlangıcını oluşturdu. Dolayısıyla hem önümüzdeki on yıllarda gelişmeler bu temelde olacak, bütün ideolojik, politik, örgütsel çalışmalarımızın sonuçları bu açılım temelinde birikime dönüşecek hem de Kürt halkının tarihinde bu çıkış her zaman anılacak. Kürt halkının özgür, demokratik, örgütlü varlığı böyle bir sistem içerisinde gelişme gösterecek.

☀ Halkın 2005 yılındaki çıkışı görkemli bir çıkıştır

Newroz'la başlayan yeni yılın mücadele süreci iki cephede gelişme gösterdi.

Newroz hamlesi, Önderliğin Newroz çıkışı bütün alanlarda bir gelişmeye, mücadeleye, hamleye yol açtı. Biz bunu iki yönden değerlendirebiliriz, irdeleyebiliriz; birincisi örgütsel

çalışmalar ve gelişmeler bakımından ele almamızdır. Bir Halkı Savunmak kitabında ortaya koyduğu teorik çerçeve, program ve ilkeleri, stratejik ve taktik doğrultu temelinde Önderliğimiz yeni örgüt sistemimizin ne olması gerektiğini de ayrıntılı bir biçimde tanımlamıştır. Kış boyu yürüttüğümüz tartışmalar, araştırmalar, eğitimlerle hareket olarak biz bunları anlamaya, özümsemeye çalıştık. Baharla birlikte de 1 Haziran Atılımının ortaya çıkardığı birikime de dayanarak yeni çizginin, stratejinin örgütsel yapısını ortaya çıkarmaya yani örgütsel yeniden yapılanmamızı bu temelde gerçekleştirmeye çalıştık. Bu bakımdan 2005 yılı kapsamlı bir örgütsel çalışma ve gelişme yılıdır. Hareketimizin en kapsamlı örgütsel çalışma yürüttüğü yıllardan bir tanesidir. En çok toplantı yaptığı, değerlendirdiği, en fazla kararlar aldığı yıldır diyebiliriz rahatlıkla.

Otuz yıllık mücadele tarihi içerisinde örgüt toplantılarının, tartışmalarının, kararlarının en yoğun, en fazla yapıldığı yıl oldu. Demokratik Konfederalizm sistemini ortaya çıkartan, kararlaştıran, bunun bütün alanlardaki yapılanmasını belirleyen ve tüm örgüt yapısını ona göre ayırıştırıp, yeniden şekillendiren bir gelişmeyi ifade etti bu örgütsel çalışmalarımız. Bu bakımdan önemlidir, kapsamlı da oldu. Esas olarak bu gerçekleştirildi, başarılı da. Birçok kongre ve konferans yaptık.

Şubat'ta başladı bu toplantılar süreci yılsonuna kadar da devam etti. Süreç Şubat sonunda HPG konferansı ile başladı. Sistemin meşru savunma alanının yeniden yapılanması, Koma Komalên Kürdistan sisteminin özelliklerine uygun bir meşru savunma gücünün yapılanışının ortaya çıkarılmasını sağlamayı içerdi bu toplantı. Ardından PKK'nin yeniden inşa kongresi oldu. Bu hareketimizin Koma Komalên Kürdistan sisteminin ideolojik öncülüğünün nasıl olacağını çözüme bağladığı, ideolojik, teorik doğrultuyu ortaya koyduğu, sistemin ilkelerini, program ve hedeflerini ortaya çıkardığı bir kongre oldu. Sistemi yürütecek kadroyu tanımladı. Öncü kadronun temel vasıflarını, özelliklerini, duruşunu ve ölçülerini yarattı. Ardından Kadın Kurultayı oldu. KJB'nin kuruluşu, sistem kazanması sağlandı. Bu Koma Komalên Kürdistan sisteminin örgütsel öncülüğünün, örgüt yapılanışının nasıl olması gerektiğine çözüm getiren bir gelişmeyi ifade etti. Kadın ve gençlik öncülüğü temelinde gelişecek yeni örgütsel sistemin, öncü yapılarının, öncü örgüt yapılarının nasıl olacağına çözüm bulmaya çalıştı. Ardından sistemin temel alanlarında yapılan kapsamlı toplantılarla ortaya çıkartılan sonuçlara dayalı olarak Kongra Gel III.

Genel Kurulu toplandı. Bu bütün sistemi tanımladı. Koma Komalên Kürdistan sistemini bütün yönleriyle tanımladı, açığa çıkardı, yarattı. Bunu bir sözleşmeye kavuşturdu. Yani sistemin bütün hedeflerini, ilkelerini, örgüt yapısını, işleyişini veren temel yasayı ortaya çıkardı, anayasasını yaptı. Böylece meşru savunma, ideolojik öncülük, örgütsel öncülük alanlarında yapılmış toplantıların ortaya çıkardığı, parçalar düzeyinde yapılan çalışmaların ortaya çıkardığı sonuçları bir demokratik örgütlenme sistemine kavuşturmuş oldu. Dolayısıyla III. Kongra Gel Genel Kurulu sistemin kurucu genel kurulu olarak da tanımlandı. III. Genel Kurul kendini kurucu meclis olarak ilan etti yani Koma Komalên Kürdistan sistemini kuran, onun bütün özelliklerini, ölçülerini, yapılanışını ortaya çıkaran ve buna karar veren, bu kararlılığı, iradeyi gösteren bir genel kurul olarak kendisini tanımladı.

☀️Tüm halkı örgütleyebileceğimiz kadar kapsamlı bir örgütsel açılım yapmış durumdayız

Daha önceki iki genel kurulda yürütülen çalışmalar, sağlanan gelişmeler, onların yarattığı tecrübeyle Önderliğin Bir Halkı Savunmak kitabında ortaya koyduğu temel teorik görüşler böyle bir kuruluşu gerçekleştirmenin esasını oluşturdu. Bir süreç de pratik tecrübe ile öyle bir düzeye ulaşıldı. Ardından III. Kongra Gel Genel Kuruluyula belirlenmiş örgütsel sistemin bütün alanlarda yapılanışının nasıl olacağını açığa çıkartan, gerçekleştiren toplantılar süreci devam etti. Sistemin ilkelerini bütün alanlarda uygulayan, bütün Özgürlük Hareketimizin çalışma alanlarını yeni örgütsel sistemle uyumlu hale getiren, buna göre yeniden yapılandırılmasını sağlayan toplantılardı.

Konferanslar ve kongreler biçiminde bu toplantılar süreci devam etti. Basın konferansı oldu. Basın-yayın alanının demokratik konfederalizm anlayışına, ilkelerine, yapılanışına uygun hale getirilmesi sağlandı. Kültür konferansı oldu. Sanat ve edebiyat çalışmalarımızın demokratik konfederalizm ilkelerine uygun hale getirilmesi, örgütsel yapılanışının buna uygun kılınması sağlanmaya çalışıldı. Özgür Yurttaş Konferansı oldu. Tabanda halk örgütlülüğünün Koma Komalên Kürdistan sistemini ortaya çıkaracak şekilde nasıl yürütüleceğini çözümlenmeyi esas aldı. Önderliğimizin komünaller hareketi olarak tanımladığı bir hareketi yaratmayı ön gördü. Bu temelde komün sisteminin, komünal düzeninin gelişmesi sağlanmaya çalışıldı. Yaz ortasında Gençlik Kongresi oldu. Gençlik

hareketinin demokratik konfederalizm sistemine uygun bir biçimde kendisini yeniden yapılandırmasının nasıl olacağı sorunları tartışıldı, çözüm bulunmaya çalışıldı. Kadınla birlikte gençlik öncülüğünün de sistemde yaratılmasının güvencesi olarak gençlik örgütlülüğünü yaratmayı hedefledi. Öncülük örgütsel öncülük oluyor. Dolayısıyla gençlik öncülüğünü yaratacak örgüt sisteminin nasıl olacağı tanımlandı. Gençlik konfederalizminin örgütlenmesi için gerekli kararlar alınıp, planlamalar yapıldı. Aynı zamanda mücadele için gerekli planlamalar da ortaya çıkarıldı. Daha sonraki süreçte de benzer toplantı ve konferanslar hep devam etti. Kadının kitle örgütlülüğünün geliştirilmesini sağlamak için ÖKB konferansı oldu. Yine meşru savunma alanında gelişme sağlamayı hedefleyen YJA-STAR konferansı oldu. Parça örgütlerimiz kongre ve konferanslarını yaptılar. PYD baharla birlikte kongre yaparak, demokratik konfederalizm sistemine uygun olarak kendi yapılanışını nasıl sağlayacağı sorununa çözüm bulmaya çalıştı. Yaz sonunda, güzün PJAK kongresi oldu. Doğu Kürdistan çalışmalarımız, örgütlenmemiz kendisini yeni sistemin özelliklerine uygun hale getirmeye çalıştı. Güney Kürdistan'daki çalışmalarımızın böyle bir sisteme uygun kılınması için çok yönlü toplantılar yapıldı. Yönetim toplantıları, kadro eğitim toplantıları, konferanslar oldu. PÇDK yine kendini buna uygun kılmak için gerekli çalışmaları yaptı. Daha geniş çalışmalara da hazırlanıyor. Kuzey Kürdistan'da birçok toplantı bu temelde yapıldı. Genel bir demokratik karar gücünü ortaya çıkartmayı hedefleyen konferanslar oldu. Demokratik Toplum Hareketinde yeni partileşme gelişti. Partisel adımlar atıldı. Ekonomik, kültürel, propagandasal, sosyal örgütlülükler kendilerini yeni sistemin temel ilkelerine göre yeniden yapılandırma çalışmalarını yürüttüler. Kendi toplantılarını yaptılar. Yurt dışı örgütlerimizde benzer adımlar atıldı. Avrupa'da, Rusya'da Kürt halkının bulunduğu her alanda var olan örgütsel sistemimizi hem demokratik konfederalizm sistemine uygun kılmak hem de örgütlenmeyi geliştirmek amacıyla toplantılar, çalışmalar yapıldı.

Genelde dikkat edilirse bütün alanlarda hem coğrafya olarak hem de yaşam, çalışma alanları olarak hepsinde demokratik konfederalizm sistemini örgütlü kılmak temelinde temel örgütsel çalışma adımları atılmış oldu. Bu büyük bir örgütsel çalışma ve yeniden kuruluşur. Hem demokratik konfederalizm ilkelerine göre Özgürlük Hareketimizin kendisini yeniden yapılandırmasını ifade ediyor hem de büyük bir örgütsel çalışma yürütmek, gelişme sağlamak için kapsamlı örgütsel

çalışma yapmak anlamına geliyor. Bütün bu kapsam dikkate alınırsa tüm halkı yediden yetmiş içinde örgütleyebileceğimiz kadar kapsamlı bir örgütsel açılım yapmış durumdayız. Temel alanlarda yeni sistemin kuruluşu, ilkeleri, işleyişi nasıl olacak, bunlar açığa çıkartılmış durumda. Bu 2005 yılının en büyük çalışması, en önemli gelişmesi, en ciddi kazanımıdır. Sağlam bir örgütsel temel atma anlamına geliyor. Örgütsel çalışmada biz bu kalıcı adımları bu yıl içerisinde attık. Bütün bu örgütsel çalışmaları bu yıla sığdırdık. Tabii daha önceki sürecin hazırlıklarıyla, birikimiyle oldu, öyle kendiliğinden olmadı. Ama yıl boyunca da önemli gelişmeler yaratan, kazanımlar ortaya çıkartan bir çalışmanın yürütüldüğü açık. Bu hepsini ifade etti mi? Hayır. Sadece bir yeniden yapılanmayı sağlamak, bütün halkı örgütlemek için sağlam örgütsel temeller atmak anlamına geliyor.

☀Temeli atılan, iskeleti kurulan örgüt yapısını inşa etmek hareketimizin, onun kadrolarının önünde duran en temel görevdir.

2006 yılına biz böyle sağlam örgütsel bir temel atmış olarak giriyoruz. Bu temel üzerinde sistemin inşa edilme görevleri 2006 yılının önemli, en birincil görevlerinden oluyor. Temeller sağlam atılmıştır. Örgütsel açılımlar demokratik konfederalizm ilkelerine uygun olarak en geniş bir biçimde yapılmıştır. Ama halkın örgütlenmesi henüz sağlanmış değil. Toplumun Koma Komalên Kürdistan sistemi içerisinde örgütlü hale getirilmesi, kendi kendini yaşatır, idare eder konuma kavuşturulması elbette sağlanmış değil. Bu önümüzdeki süreçte yapacağımız en temel örgütsel çalışma görevi olarak önümüzde duruyor. Bu hareketimizin, onun örgütlü kadrolarının önünde duran en temel görev oluyor. Yani temeli atılan, iskeleti kurulan örgüt yapısını inşa etmek. Toplumun değişik kesimlerini böyle bir örgüt sisteminin içine almak, bilinçlendirmek, örgüte çekmek, kazandırmak, örgütlü kılmaktır. 2005 yılında yaptığımız örgütsel çalışmalar, attığımız yeniden örgütsel yapılanma çalışmaları hareketimizin önüne çok kapsamlı örgütsel çalışma görevleri koymuş bulunuyor. Bir tamamlanma değil de, kapsamlı bir başlangıçtır. Görevler ortaya çıkarmaktadır.

2006 yılından başlamak üzere daha sonraki yıllarda bu örgütsel çalışma görevlerini başarıyla yerine getirme çabası içerisinde olacağız. Bütün kadro gücümüz, öncülüğümüz, örgüt gücümüz her zaman böyle bir örgütsel çalışma içinde olacaktır. 2005 yılının o büyük açılımı, geniş örgütsel sistem yönündeki gelişimi, 2006 yılına böyle sağlam

temeller bırakıyor ama ona büyük görevler de yüklüyor. 2006 yılının halkın örgütlenmesi yönünde en kapsamlı çalışma yılı haline getirilmesi görevini ortaya çıkarmış bulunuyor. Bu önümüzde temel bir perspektiftir. Yine diğer yandan örgütsel yeniden yapılanmanın, açılımlar sağlamanın içinde taşıdığı bir takım eksiklikler var. Onların tamamlanması gerekiyor. Sistemin kavranmasında eksiklikler var, yeniden yapılanmanın tümüyle sağlanmasında eksiklikler var, örgüt yapısının işletilmesinde eksiklikler var. Demokratik işleyişin Önderliğimizin ortaya koyduğu radikal demokrasi ilkelerine uygun olarak sağlanmasında eksikliklerimiz var. Çünkü yeni adım attığımız bir alan. Böyle eksikliklerinin olması doğaldır, anormal değildir. Hiç eksikliğin olmaması mümkün değil. Yeni adım attığımız bir saha oluyor, kuşkusuz eksiklikler olacak, pratik tecrübeden ders çıkararak, gerekli eleştiri-özeleştiriyi sağlayarak hatta deneme, sınamalar yaparak; doğruları bula bula biz bu alanlarda yeterliliğe ulaşma yolunda ilerleyeceğiz. Bir anda birdenbire yeterlilik sağlamak mümkün değil. Sahiplemede, anlamada, bunu pratikleşmeye yönelmede zayıflıklar var. Hem siyasi hem de askeri yönetim toplantılarımızda bunlar kapsamlı değerlendirildi. Ne tür eksiklikler yaşanıyor, bu eksiklikler nereden kaynaklanıyor, hangi yöntemlerle aşılacak, bu sorular cevaplar bulunmaya çalışıldı. Dolayısıyla da bütün yönetimler olmak üzere tüm kadro ve örgüt yapımızın kendisini eksiklikleri açacak, görevleri başarıyla yerine getirecek bir konuma getirmesi için gerekli veriler ortaya çıkartılmış oldu. Bu da önemli bir gelişmedir. Yani 2005 yılının örgüt çalışmalarının, örgütsel yeniden yapılanma çalışmalarının değerlendirilmesi, irdelenmesi, derslerinin çıkartılması hatta eksikliklerinin tespit edilip, gerekli eleştirel ve özeleştirel yaklaşımla bunları giderme yol ve yöntemlerinin bulunması yönetimler düzeyinde sağlanmıştır. Bu düzeyin bütün kadro ve örgüt yapısına taşınması, yedirilmesi gerekiyor ve yine halka taşınması gerekiyor. Tüm örgüt ve halk yapısı olarak böyle bir yenilenmeyi sağlamamız gerekiyor.

İkinci olarak, Newroz'da başlayan mücadele yılının siyasi, askeri bakımdan sağladığı gelişmeler, attığımız adımlara kısaca değinmek gerekiyor. Newroz büyük bir serhildan çıkışıydı. Mücadele tarihimizin, halk tarihimizin en kapsamlı Newroz'u yaşandı denilebilir. Beş-altı milyon insan Newroz kutlamalarına doğrudan katıldı. Kürdistan parçalarında -başta kuzey olmak üzere, güneybatıda, doğuda, kısmen güneyde- bu katılımlar oldu. Yurtdışında Avrupa ve Rusya'da

bulunan Kürt kitlesi en aktif bir biçimde böyle bir katılımı sağladı. Bu hem halkın Koma Komalên Kürdistan'ı sahiplenmesi anlamına geliyordu hem de bunun bir gereği olarak serhildana kalkması, siyasal kitle mücadele içerisine girmesi anlamına geliyordu. Nitekim bu anında inkar ve imha güçleri üzerinde gerekli etkiyi yaptı. Daha Newroz kutlamaları içerisinde Türkiye genelkurmayı derhal buna karşı tavrı aldı, tehlikeli buldu. Mersin'de "bayrak provokasyonu" denen bir tutumla halkın görkemli Newroz kutlamalarına karşı şoven Türk milliyetçiliğini geliştirmeyi hedefleyen bir karşı saldırı başlattı. Yani Newroz'da Önderliğimizin Koma Komalên Kürdistan ilanı ile yaptığı çıkış, halkın bunu sahiplenen büyük kitlesel gösterisiyle ortaya koyduğu tutum karşıtları tarafından derhal kavrandı, tehlikeli bulundu ve buna karşı bir ırkçı, milliyetçi, şoven saldırı başlatıldı. 2005 yılı bu iki eğilim arasında yoğun mücadeleyle geçti. Bir yandan halkımızın ve hareketimizin meşru savunma alanında, kitlesel alanda, ideolojik, propaganda alanında yoğun eylemliliği geliştirdi, diğer yandan bu büyük gelişmeyi bastırmak, engellemek için inkar ve imha sistemini uygulamaya koymaya çalışan Türkiye yönetiminin topyekün saldırısı gelişti. Bu şoven milliyetçiliği geliştirerek ideolojik alanda oldu, her türlü yasaklar ortaya çıkartarak siyasal alanda oldu. Aldıkları kararları, yaptıkları yasaları bile uygulamadılar. Polis baskısı biçiminde, asker baskısı biçiminde oldu, bir savaş haline dönüştü. Ekonomik alanda oldu. Kürdistan'da, Ortadoğu'da oldu, dünyanın diğer taraflarında da oldu. her yerde hareketimizin bir terör hareketi olduğunu yaymak, kabul ettirmek için neredeyse Türkiye hükümeti dünyayı dört döndü. Gitmediği, konuşmadığı yer bırakmadı. Tayip Erdoğan en son Avustralya'ya kadar gitti, yeni Zelanda'ya gitti. En temel konular olarak teröre karşı mücadelenin nasıl yürütüleceğini, PKK karşısında nasıl durulması gerektiğini Yeni Zelanda ve Avustralya hükümetlerine anlatmaya çalıştı, onların desteğini almaya çalıştı. Hareketimizin sağladığı gelişmelere karşı Türkiye yönetiminin yürüttüğü çabalar ve saldırıların dünya düzeyinde nerelere kadar vardığının görülmesi açısından önem arz ediyor bu.

☀2005 Yılındaki mücadelemiz çürütme politikasını işlemez kılarak, Türkiye siyasetini tümünden yönlendirir hale gelmiştir.

Terörle mücadele çizgisi temelinde Haziran ve Temmuz aylarında gerillanın aktif savunma çizgisinde önemli bir eylemlilik süreci yaşandı. Bu 1 Haziran Atılımının taktik uygulama düzeyinde daha da geliştirilmesi, yoğunlaştırılması, ileriye

götürülmesi anlamına geliyordu. Kadınların, gençlerin parça parça da olsa kitlesel eylemliliği de bununla uyumluluk içerisinde gelişme gösterdi. Nitekim hem Newroz çıkışı hem de onu ileri götürmek amacıyla gerillanın geliştirdiği aktif savunma pozisyonu yaz ortasında gerekli siyasal sonucu verdi. Türkiye genelkurmayının, yönetiminin bütün bastırma çabalarına rağmen Kürdistan'da gelişen yeni özgürlük mücadelesi Türkiye siyasetini tümünden yönlendirir, belirler hale geldi. Türkiye siyasetini Kürt sorununa kilitledi. Bu o zamana kadar Türkiye Cumhuriyeti yönetiminin uyguladığı politikaları işlemez kıldı, başarısız kıldı, boşa çıkardı. Buna Önderliğimiz çürütme politikası, diyordu. Uluslar arası komplo temelinde Türkiye yönetiminin hareketimize karşı sürdürdüğü temel bir politikaydı.

Nitekim altı yılı aşkın süreç öyle geçti. Bu politika, sorunu gündemleştirmeyerek, çözüm üretmeyerek, yine AB'ne giriş çerçevesinde sözde bazı yasalar çıkartıp, sanki çözüm oluyormuş gibi gösterip hem Kürt toplumu hem Türkiye kamuoyunu hem uluslar arası kamuoyunu aldatmaya çalışarak zamanla hareketin erimesini, tasfiye olmasını, dağılmasını sağlamak, çözüm buluyormuş gibi görünüp, ses çıkartmayıp ama çözüm bulmayarak hareketi çözümsüzlük içerisinde dağılmaya, çürümeye zorlama politikasıydı. Bu politika 2005 Ağustosuna geldiğimizde artık iflas etti, işlemez hale geldi. Kürt sorununu görmezden gelme, ona sahte yaklaşma, ona çözüm bulmama, onunla ilgilenmeme gibi politikalarla Türkiye yönetimi yaşayamaz hale geldi artık. Kürdistan'da gelişen mücadele, Türkiye siyasetinin gündemine bu düzeyde oturdu. Tümüyle siyasal işleyişi yönlendirir, belirler hale geldi. Gündemin tümünü kapsar hale geldi. Her çevrede, basında, kamuoyunda, siyasetçiler arasında en çok tartışılan bir düzey kazandı. Böylece önemli bir gelişme düzeyini ortaya çıkarmış oldu. Hem Kürdistan'daki mücadele potansiyelini gösterdi hem mücadele kararlılığını ortaya koydu hem de yenilenme ve yeniden yapılanma temelinde hareketin ulaştığı gücü gösterdi. Bunlar önemliydi. Nitekim Önderliğimiz, Newroz'la birlikte genelkurmayı geliştirdiği şoven-milliyetçi tahriklere karşı duyarlılık çağrısı yaptı. Yine demokratik direnişte ısrar çağrısı yaptı. Türkiye yönetiminin bu şoven milliyetçi saldırı dalgasını Önderliğe karşı özel bir yasayla tümünden hareketten ve halktan ilişkisini koparma düzeyine vardırmasının karşısında da Önderliğimiz demokratik direnişin geliştirilmesi tutumunu esas aldı. Tüm harekete ve halka da

böyle bir direniş içerisinde olunması, direnişle bu saldırıların kırılması gerektiğinin mesajını verdi.

Bu önemli bir durumdu, halkta da direniş geliştirdi, gerillanın direnişinin gelişmesinde, aktif savunmanın yoğun düzeye gelip, siyasi gündemin etkili hale gelmesinde bu tutumun belirleyici yönlendirici payı oldu. Nitekim bütün bunlar sonucunu yaz ortasında verdi. Türkiye yönetimi iflas eden çürütme politikası karşısında yeni politikalar oluşturmak zorunda kaldı. Dolayısıyla hem toplum içinde hem de yönetim içerisinde Kürdistan'da gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında Türkiye devletinin politikasının ne olması gerektiği yönünde yoğun bir tartışma ve arayış yaşandı. Çeşitli görüşler öne sürüldü, biliniyor. Çeşitli çevreler, yazarlar, aydınlar, demokratik çevreler kendilerine göre Kürt sorununu tanımlamaya, dolayısıyla da çözüm yolları önermeye çalıştılar.

☀Türkiye devletinin Kürdistan'daki gelişmeler karşısındaki yeni politikası topyekün savaş konseptidir

Bir aydın inisiyatifi gelişti. Bu taraflara ateşkes çağrısı yaptı, sorunlara siyasal yöntemlerle çözüm bulunması çağrısı yaptı. Hükümetle görüşmeleri ardından Türkiye hükümetinin başı olarak Tayip Erdoğan, hem aydınlarla görüşmeleri ardından hem de Diyarbakır gezisinde Kürt sorununu kabul ettiklerini, geçmişte hataların olduğunu, daha çok demokratikleşmeyle sorunun çözümlenebileceğini, demokratik cumhuriyet ekseninde yeni alt-üst kimlikler tanımlanması temelinde soruna çözüm bulunabileceğini ilan etti. Bu da bir çözüm önerisiydi. Gelişen mücadeleyle iflas eden Türkiye siyasetinin yenilenmesini, Türkiye devleti için Kürt sorununa yeni bir siyasi yaklaşım getirilmesini içeriyordu. Farklı çözüm önerenler, farklı siyaset önerenler de oldu. O süreçte özellikle aydınların ateşkesle, siyasi diyalogla çözüm çağrısı karşısında Türkiye genelkurmayının bunu bastırma amaçlı topyekün mücadele sürecini öne sürmesi gelişti. Bunu hem devlete hem de topluma hakim kılmak için genelkurmay çevreleri yoğun çabalar da sürdürdüler. Toplantılar yaptılar, basınla, sivil toplumla yaptılar, iş adamlarıyla, siyasetçilerle yaptılar. Öyle ki toplumda gelişen siyasal demokratik çözüm arayışlarını ortadan kaldırmak, bu tür eğilimleri bastırmak için yoğun bir etkileme, uyarma, tehdit etme çalışması yürüttüler. Nitekim 23 Ağustos tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısında genelkurmayın görüşleri hakim oldu. Türkiye devletinin Kürdistan'daki gelişmeler karşısındaki yeni politikası topyekün savaş

konsepti olarak tanımlandı. Aydınların çağrılarına böylece karşıt cevap verilmiş oldu. Yine Başbakan Tayip Erdoğan'ın çözüm önerileri bastırılmış oldu.

Nitekim çeşitli çevreler, 23 Ağustos tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısını hükümete uyarı olarak değerlendirdi. "28 Şubatın nazikçesi" dedi Süleyman Demirel. 28 Şubat 1997'deki Milli Güvenlik Kurulu toplantısında genelkurmay Erbakan hükümetine de böyle bir muhtıra vermişti. Ardından da çok geçmedi, Erbakan hükümeti istifa etti, o uygulamayı, muhtırayı kabul etmedi. Bu da benzer bir muhtıra oldu, "post-modern darbe" de diyorlar. Bir tür askeri darbe gibi bir durum yaşandı. Hükümetin başı olarak başbakanın açıklamaları farklıydı, Türkiye devletinin yeni politikası daha farklı oldu. Kimin görüşleri politika oldu? Genelkurmayın görüşleri, hükümetin değil. Dolayısıyla bu durum Türkiye devletini yönetenin hükümet değil de ordu olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

20 Ağustos tarihli pasif savunma kararımız savaşı sürdürmekten sorumlu olanın biz değil Türkiye yönetimi olduğunu göstermiş, ulusal demokratik hareketin birliğini güçlendirmiştir.

Bu tartışma sürecine biz hareket olarak

yürüttüğümüz mücadelenin sağladığı gelişmelere dayanarak etkili katılım sağlamaya çalıştık. Özellikle aydınlardan gelen çağrıya olumlu cevap verme tutumu içinde olduk. Çünkü baştan itibaren belli bir diyalogumuz da vardı. Özellikle hükümeti de kısmen etkilemeleri yeni bir politik açılım yapabilme olasılığını gündeme getirdi. Bir de Türkiye, hem toplum hem yönetim olarak tartışma içine girmişti "Yeni Kürt politikası ne olacak?"

diye. Böyle bir durumda oluşacak politikayı etkilemek için çalışmamız gerekliydi. Bizim bu dönemde tutumumuz topyekün savaş konseptini zayıflatmak, daraltmak, ona karşı olmak, onun yerine mümkünse Türkiye devlet yönetiminin yeni politikası olarak ateşkes, siyasi diyalog, demokratik yöntemlerle çözüm sürecinin önünün açılması olmasını sağlama yönünde çaba harcamak oldu. Nitekim bu durumu değerlendirdik. Bize yönelen çağrılar da değerlendirdik. Sonuçta 20 Ağustosta siyasi yönetimimiz, HPG'ye çok zorunlu meşru savunma halleri dışında pasif savunma konumuna geçilmesi, bir ay boyunca aktif eylemlilik içinde olunmaması çağrısı yaptı. HPG de bu çağrıya uyunca yeni bir politik süreç gündeme geldi. Biz böyle bir tutumla Türkiye yönetiminin politika belirleme sürecini etkilemeye çalıştık. Topyekün savaşı teşhir ettik, onu zayıflatmaya çalıştık, ona karşı propaganda da yürütmeye çalıştık. Onun yerine mümkünse çift yanlı ateşkes, siyasi diyalog ve demokratik çözümü ön gören bir politik sürecin gelişmesine katkı sunmaya çalıştık. Ondan yana olduğumuzu ortaya koyduk. Bu doğal bir durumdu. Bizim stratejimize uygun olan durumdu da, yeni stratejimizin gereği de buydu. 1 Haziran Atılımımızla da uyumluydu. Nitekim 1 Haziran Atılımını ilan ederken hedeflerimizi bu biçimde somut ortaya koymuştuk. Yani çift yanlı ateşkes, siyasi diyalog, demokratik çözümün önünün açılması, hedeflerimiz bunlardı. Nitekim Türkiye ortamı Ağustos ayında belli bir siyasi tartışma içine girince mümkünse Türkiye siyasetinin bu yönde gelişmesini desteklemek, teşvik etmek, yönlendirmek için çaba harcamış olduk. Bu etkili de oldu. Newroz'la başlayan hamle sürecinin üzerine eklenmiş oldu. onu devam ettiren gerillanın aktif savunmayla ortaya çıkardığı siyasi gelişmelere böyle bir siyasi hamleyle karşılık vermiş olduk.

Bir yerde çeşitli çevreler, hükümet siyasi söylemle Kürt sorununu kabul etme söylemiyle topu bizim üzerimize atmış oldular. Biz de 20 Ağustos kararıyla ateşkes ve demokratik siyasal çözüme açık olduğumuzu belirterek topu tekrar hükümete attık, Türkiye yönetiminin üzerine attık. Bu bizi oldukça etkili kıldı, topyekün savaşı teşhir etti. 23 Ağustos tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Türkiye yönetimi topyekün savaş kararını aldığını ilan edince, bu tabii siyasi sorunları şiddetle çözmekten yana olanın Türkiye yönetimi olduğunu gösterdi. Yine Türkiye'yi yöneten gücün ordu olduğunu gösterdi. Bizim siyasi çözümden yana olduğumuzu gösterdi. Bizi daha etkili hale getirdi, Türkiye yönetimini yoğun olarak teşhir etti. Yine demokratik çevreler

nezdinde de bizi güçlendirdi, uluslar arası kamuoyunda, demokratik kamuoyunda prestijimizi geliştirdi. "Terör örgütü" diye lanse etme çalışmalarını zayıflattı. Türkiye kamuoyunda milliyetçi-şoven çalışmaları zayıflattı. Aydınların, çeşitli çevrelerin topyekün savaşa karşı çıkmalarını, Kürt sorununun çözümünde savaş dışında yollar aranmasının daha doğru olduğu görüşünü güçlendirdi. Dolayısıyla Türkiye yönetiminin politikalarına karşı çıkan, bize daha yakın olan bir tutumun, anlayışın gelişmesine yol açtı. Türkiye'nin çeşitli demokratik çevreleriyle aramızdaki ilişkilerin düzenli olmasını, kopmamasını sağladı. Nitekim şimdi savaş uygulamalarında ortaya çıkıyor. Çeşitli çevreler, halk kesimleri "niye bu savaş sürdürülüyor" diye genelkurmayın yakasını tutuyor. Savaşı sürdürmekten sorumlu olanın biz değil de Türkiye yönetimi olduğu gerçeğini gösterdi çünkü.

Yine önemli bir husus olarak Kürt ulusal demokratik hareketinin birliğini sağladı. Onu parçalamaya yönelik yoğun çalışmalar vardı. Demokratik Toplum Hareketi parçalanmak, kendi içinde çatıştırılmak isteniyordu. Bu oyun bozuldu, birlik sağlandı, partileşme gelişti. Bazı ajan çevreler dışında tüm Kürt ulusal demokratik güçleri birlik içindedir. Şimdi topyekün savaş kapsamında halka yönelik saldırılara karşı çıkıyor, ona karşı mücadele ediyor. Bu bir düzey sağladı, önemli bir gelişme düzeyiydi. Fakat bütün bu çabalar topyekün savaşın aşılmasını sağlamadı. Genelkurmay dıştan bazı tahriklere de dayanarak topyekün savaşta ısrarlı oldu. Harekete ve halka karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Gerillaya karşı saldırıları savaş düzeyine ulaştırdı, JİTEM'i, kontrgerillayı yeniden devreye koydu. Yargısız infazlar, faili meçhuller Kürdistan'ın değişik alanlarında yine metropollerde Kürt halkının demokratik yürüyüşleri üzerinde geliştirilmeye çalışıldı. Önderliğimiz üzerinde baskılar yoğunlaştırıldı. Fiziki ve psikolojik işkence en ileri düzeye vardırdı. Önderliğin halk ve hareketle ilişkilenmesine izin verilmedi. Onu da bırakın dünyaya bir kelime bile ulaştırmasına izin vermediler, önünü kapattılar. Siyaset yasağı, konuşma yasağı, dünyadan tümden izole olma durumunu ortaya çıkarmaya çalıştılar. 1 Haziran kanunu böyle bir uygulama düzeyi kazandı.

☀Başarı için taktik hamleye geçmedeki zayıflıklarımızı aşma gücünü göstermeliyiz

Bütün bu saldırılar ve bunlara yön veren politikalar karşısında 1 Eylül ortasından itibaren yeniden aktif savunma temelinde bir mücadele hamlesi geliştirme sürecine girdik, bu gerekli hale

geldi. Bunu tartıştık da, belli bir kararlılığımız ortaya çıktı. Daha öncesinden de buna ilişkin değerlendirmelerimiz, karar ve planlarımız vardı ama gördük ki pratik hazırlıklarımız zayıf kalmış. Topyekün savaş kapsamında gelişen saldırılara karşı aktif mücadele hamlesine geçmekte zorlandık. İşin esası hazırlıklarımızın zayıflığı, yeniden bir taktik hamleye geçmedeki zayıflıklarımızdır aslında. 20 ağustosta, pasif savunma sürecine geçmek neden değildir kesinlikle. O neden olursa o zaman biz hiç taktik yapmayacağız, dümdüz bir çizgi izleyeceğiz demektir. Bu da asla doğru değil, gerçekçi de değil. Her zaman taktik yapacağız, değişik taktikler uygulayacağız. Dolayısıyla bu kararlarımız bir zorunluluktur, bize gelişme de sağlattı, yerindeydi de.

Daha sonraki süreçte aktif savunma pozisyonuna geçmek gerektiğinde onu yapabilmeliydik. Neden yapamadık, son toplantılarda bunun nedenlerini tartıştık. Yönetimimiz üzerindeki baskılar zayıflık yaratmıştı. Propaganda çalışmalarımızda zayıflıklar vardı. Hatta ters olan, Avrupa Birliği sürecini çok abartan, dolayısıyla hem hareketin hem de kitlelerin bilincini çarpıtan bir propaganda düzeyiydi. Yine gerillanın hazırlıklarında zayıflıklar vardı. Oysa Ağustos başında HPG Komuta Konseyi kapsamlı değerlendirmeler yapmış, kararlar almış, planlamalar ortaya çıkartmıştı. Taktikte bir aşama yapabilmek için bir hazırlık çalışması başlatmıştı. Eylül ortasında da böyle bir pratik hamleyi ön görmüştü. Oysa gördük ki hazırlıklar yeterli olmamış, zayıf yaklaşmış, pasif savunma, süreci biraz gevşetmiş. Diğer yandan ise HPG yapısı hızla ve etkili taktik geliştirmeye çok elverişli değil, bu konuda zayıflıkları var. Dolayısıyla 2005 yılının güzünde biraz zorlandık. Bize topyekün savaş temelinde saldırılar dayatıldığında, onlara karşı aktif savunma pozisyonu geliştirmede biraz zorlandık. Önderlik üzerindeki baskılar kabul edilemeyecek bir düzeye geldi. Gerillaya karşı saldırılar savaş düzeyini aldı. En önemlisi de halk üzerinde sindirme, pasifize etme amaçlı baskılar çok yoğunlaştı.

✧Şemdinli olaylarının ortaya çıkması bir tesadüf değil, topyekün savaş konseptine karşı hareketimizin geliştirdiği direnişle bağlıdır.

Bunlara karşı mücadeleyi geliştirme yönünde Yürütme Konseyimizin yaptığı tartışmalar ve kararlar temelinde bir çıkış başlatarak bu durumu aşmayı, topyekün savaş saldırılarına karşı siyasi, askeri mücadeleyi etkili bir biçimde geliştirme sürecine girmeyi Ekim ayının ortalarından itibaren

sağladık. Eksikliklerimiz, hatalarımız nedir, bunları tartışarak ortaya çıkardık, gidermeye çalıştık. Bu temelde yönetimimiz biraz daha etkinlik kazandı. Daha örgütlü çalışma sürecine girdi. Propaganda alanındaki hataları önemli oranda düzelttik. Yine gerilla o zayıflıklarını aşarak asgari düzeyde yeniden bir eylemsellik sürecine girdi. Belli alanlarda düşmana darbeler vuran savunma eylemliliği gelişti. Bütün bunlar topyekün savaşa karşı bizim yeni bir hamle yapmamızın önünü açtı, yeni bir hamle sürecini başlattı.

Şemdinli olayları tam da bu süreçte gelişti. Şemdinli olaylarının o dönemde ortaya çıkması bir tesadüf değildir. Topyekün savaş konsepti ve ona karşı hareketimizin geliştirdiği direnişle bağlıdır. Topyekün savaşın bir gereği olarak JİTEM, kontrgerilla yeniden harekete geçirildi. Yargısız infazlar, her tarafta bombalamalar başlatıldı halkı sindirmek için. Yürüyüş yapan kitlelere polis gözle görülür bir biçimde ateş edip, yaralamaya, katletme sürecine girdi. Bu topyekün savaşın bir gereğidir. Topyekün savaş kapsamında Türkiye yönetiminin yeniden bu karanlık kirli savaş güçlerini devreye koyduğunu ortaya çıkardı. Buna karşı bir de bizim direniş gerçekliğimiz gelişti. O da halka cesaret, güç verdi. Hareketimizin genelde tutumu, mücadele çağrıları, yine gerillanın eylemliliği güç verdi. Böyle bir ortamda kirli savaşın gerçek yüzü ortaya çıktı. Kirli savaş Şemdinli’de suçüstü yakalandı. JİTEM’in, kontrgerillanın marifetleri suçüstü yapıldı, açığa çıktı. Bu topyekün savaşın çok fazla teşhir olmasını sağladı. Mücadelemizin, direnişimizin, özellikle Önderlik direnişinin halk üzerinde yarattığı psikolojik etkiyle de bu kirli oyunlara karşı halkın büyük bir öfkesi ve eylemliliği ortaya çıktı. Şemdinli halkı önemli bir süreç başlattı. Oradan Gever’e, Hakkari’ye, Van’a yayıldı. Kürt toplumunun bulunduğu tüm alanlara bu durum taşıdı. Topyekün savaş saldırıları karşısında, halkın demokratik siyasi eylemliliğinde güçlü bir gelişme, hamle, tırmanış bu biçimde gelişme gösterdi. Hem kirli savaş teşhir oldu hem de bizim için Kürt halkı serhildanda bir aşama yaptı, yeni bir adım attı. Kendi mesajlarını güçlü bir biçimde ortaya koydu. Özgürlüğü için, demokrasi için ne kadar ısrarlı kararlı olduğunu, yine Önderlikle ne kadar bütünlüklü olduğunu gösterdi. Bu siyasal mücadelemizin 2005 sonuna giderken ulaştığı düzeyi ifade etti.

☀ **Önderliğimizin avukatlarıyla görüşürülmesi halkımızın serhildanda sağladığı aşamayla ilgilidir**

Nitekim bunun sonucu olarak altı ay hiç görüşme yaptırmadıkları halde altıncı ayın sonunda Önderliğimizi avukatlarıyla görüşürmek zorunda kaldılar. Bu tamamen bu gelişmeyle bağlantılıdır. Halkın büyük çıkışı, öfkesi, mücadelecî duruşuyla bağlantılıdır. Bir yerde aslında bu öfkeyi, tepkiyi dindirmek dolayısıyla bu direnişî zayıflatmak istiyorlar. Gerillanın, halkın öfkesini azaltmak istiyorlar. Bir gevşeklik yaratmaya çalışıyorlar. Buna mecbur kaldılar. Ortaya çıkan gelişme düzeyi, mücadelemizin ulaştığı gelişme düzeyi Türkiye yönetimini böyle davranmaya zorladı. Sadece bu da değil, Türkiye’de yeniden bir tartışma süreci başladı. Mücadele hamlemiz çok güçlü olmadı. Güçlü olsaydı topyekün savaş konsepti tümenden parçalanabilirdi. Çünkü zayıftır, çok güçlü değildir. İç ve dış dayanakları zayıftır. Yönetim kendi içinde bir değil. Başbakan, genelkurmayla anlaşamıyor. Cumhurbaşkanı, başbakanla anlaşamıyor. Türkiye yönetiminde birlik yok, ideolojik birlik bütünlük yok. Bize karşı ittifak yapmışlar. Türkiye toplumu mevcut yönetimi desteklemiyor. Bütün milliyetçi şoven tahriklere rağmen çok az bir kesim bu savaşa destek veriyor. Çoğu karşıdır. Bununla Türkiye’nin sonuç alamayacağını, bu politikanın Türkiye’ye kaybettireceğini söylüyorlar. Topyekün savaşı Türkiye’ye yararlı değil, zararlı görüyorlar. Özellikle Kürt halkının bilinçlenmesi karşısında, güney Kürdistan’daki gelişmeler karşısında, Amerika’nın Kürt politikası karşısında Türkiye’nin topyekün savaşta ısrar etmesinin Türkiye’ye zarar vereceğini söylüyorlar. Türkiye basını yoğun tartışıyor.

Dış çevreler bakımından da zayıflıkları vardır. KDP, YNK çok az destek verdi buna. Kısmi karşılıklı taviz temelinde ittifak yaptılar. Yoksa Türkiye ile yeni bir savaş ittifakı yapmadılar. Türkiye ‘92’den beri PKK’ye karşı savaşı KDP’nin desteğiyle yürüttü, bunu herkes de biliyor. Şimdi böyle bir ittifak olmadı. Tam tersine hem Celal Talabani hem de Mesut Barzani Amerika’da Türkiye’nin kendilerini tehdit ettiğini söylediler. Amerikan başkanından Türkiye’ye karşı koruma istediler. ABD, askerlerini Irak’tan çekerse Türkiye’nin kendilerine saldıracağını söylediler. Aralarındaki çelişki düzeyi böyledir. Geçmişte savaşın yükünü onların omuzladığını, PKK’ye karşı savaşın, KDP-Türkiye ittifakıyla yürütüldüğünü dikkate alırsak bu çok farklı bir durum. Şimdi öyle bir destek yok.

☀ **Türkiye’nin Kürt sorunu konusunda ABD ve Avrupa ile ittifakı stratejik değil, taktik düzeydedir.**

Avrupa ve Amerika desteği açısından da öyledir. Aralarında taktik ittifaklar vardır ama stratejik birlik yoktur. Türkiye, “Amerika’yla stratejik ittifakımız var” diyordu ama öyle olmadığı ortaya çıktı. Şimdi de yoktur. Türkiye, Kürt inkarı politikasını yürütüyor, Amerika ise daha farklı yaklaşıyor. PKK’ye karşıdır. Bu konuda yanılmamalıyız. ABD’nin son açıklamaları, AB üzerinde yoğunlaşan baskılar buradan ileri geliyor. Özellikle PKK’ye ve Önderliğe karşı Türkiye-ABD ittifakı var. Ama bu bütün bir Kürt politikası anlamına gelmiyor. Her iki gücün de amacı farklı. ABD, Önderliği ve PKK’yi aşarak kuzeyde ve diğer Kürdistan parçalarında KDP ve YNK gibi güçler ortaya çıkarıp, bunları kendisinin Ortadoğu politikasında kullanmayı hedeflerken, Türkiye, PKK ve Önderliği aşarak, arkasından KDP ve YNK’yi de hedefleyip, Kürt inkarı politikasını başarıya götürmeyi umuyor. Dolayısıyla Kürt politikalarında farklılık var. Stratejik düzeyde birlikleri yok. ABD desteği de taktiktir. Geçmişte Türkiye, bütün savaşı ABD’ye dayanarak yürüttü. Kürt inkarı politikasını da böyle yürüttü. Bunu çok iyi biliyoruz. Şimdi ABD’nin mevcut durumu bu politikanın değiştiğini gösteriyor. Artık eskisi gibi Türkiye’ye stratejik destek vermiyor. Bu bakımdan bu topyekün savaş konsepti zayıftır. 90’ların başında uygulanan topyekün savaşla kıyaslanamaz. O günün iç ve dış dayanakları çok daha güçlüydü. Genelkurmayın şimdi uygulamaya çalıştığı topyekün savaş konseptinin iç ve dış dayanakları zayıftır. O nedenle biz etkili bir çıkış yapabileseydik parçalardık. Daha ileri bir siyasi tartışma düzeyi yine yeni siyaset arama durumu ortaya çıkardı. Bizim güz sürecindeki mücadelemiz zayıf kaldı ama ona rağmen özellikle Şemdinli’de topyekün savaş politikalarının suçüstü yakalanması, komplocu, oyun oynayan karakterinin açığa çıkması bu topyekün savaş konseptine ciddi bir darbe vurdu. Bu temelde yeni arayışlar gündeme geldi. Yeniden tartışıyor Türkiye. Yoğun bir tartışma var Türk basınında. Siyasi çevreler de tartışıyorlar. Özellikle topyekün savaş konseptinin başarılı olmayacağını düşünen, buna inanan kesimler seslerini yükseltiyorlar. Yanlış buluyorlar bu politikayı, devletin politikasını gözden geçirmesini, değiştirmesini istiyorlar. Böyle bir arayış var ve bu oldukça önemli.

Türkiye yönetiminin çeşitli organları bu yönlü çalışmalar da yürütüyorlar. MİT faaliyette. Mesela MİT başkanı güney Kürdistan’a geldi. Barzaniyle görüştü. Yine açılan bir dava gereği bir

savcılık Önderlikle görüşmüş. Bazı çevreler bunu yeni bir Kürt politikası olarak değerlendiriyor. Önderliğin avukatlarla görüşmede verdiği mesajlar Türkiye ortamını çok etkiledi. Basın manşete çekti. Bazı çevreler diyorlar “Acaba Önderlik yeni bir çözüm gücü olamaz mı, bu temelde Türkiye’nin sıkışmış durumuna çözüm bulunamaz mı” Böyle bir tartışma ve yeni politika arayışı var. Bir yandan topyekün savaş konseptini devreye koyarken bir yandan da böyle arayışlar var. Öyle görünüyor ki topyekün savaşa herkes karar kılmış değil. Bir çok çevrenin inancı zayıftır. Hala Türkiye’nin öyle bir kararda ilerleyeceği tartışmalı. Henüz tam karar verebilmiş değil. Bir dönemde ya tümünden savaşa karar kılacak, bütün imkanlarını savaşa verecek, sevk edecek, tüketecek yada başka çözümler arayacak.

☀Türkiye’nin bu süreçte PKK ile anlaşmasından korkanlar var

Bir çok çevre bu savaş politikasından uzaklaşılması arayışı içinde. Bu Türkiye’nin kararsız yeni Kürt politikası arayışı gibi bir durumu ortaya çıkardı. Bundan bazı çevreler sanki kaygı duydular. Mesela son günlerdeki gelişmelere dikkat edelim. Türkiye böyle bir arayışa girdiğinde Türk basınında bu tartışıldığında hemen iki güç itiraz etti. Bir yandan İran Kelareş’te hemen operasyon başlattı, savaşı tahrik etmeye başladı. Diğer yandan ABD’nin istihbarat şefleri Ankara’ya gelmeye başladı. FBI yönetimi gelmiş, niye gelmiş anlayamadık. FBI, bir iç istihbarat gücü. Amerika’da iç güvenlikle ilgili bir kurumun Türkiye’de ne işi var. Ne alakası var Türkiye’nin iç durumuyla. Gelmiş Türkiye ile görüşmeler yapmış, onunla da yetinmiyor. Giderken PKK karşıtı açıklamalar yapıyor. PKK ile El Kaide birmiş de ortak mücadele edeceklermiş. Türkiye’yi PKK’ye karşı savaşa açıkça tahrik etme var. Ondan sonra CIA başkanı geldi, yeni elçi atadılar. Yedi aydır ABD elçisi yoktu Ankara’da, şimdi atadılar. Elçi gelir gelmez ilk söylediği “Türkiye hükümetiyle PKK’ye karşı gizli anlaşmalarımız da var ama açık etmiyoruz şimdi” Türkiye’de topyekün savaş politikalarıyla başarı kazanılacağına inanan çevrelere umut vermeye çalışıyorlar. Bir çok çevreyi böyle bir politikaya yönlendirmek istiyorlar. Belli ki korkuyorlar.

Biz bu süreçte şunu tespit ettik; Türkiye’nin bu süreçte PKK ile anlaşmasından korkanlar var. Bir ABD iki İran. İran, kendinden habersiz Türkiye PKK ile anlaşır diye korkuyor. Çünkü öyle bir durum olursa Türkiye, Ortadoğu’nun en büyük gücü haline gelecek. İran ile yarışı var. İran geri

plana düşecek. ABD korkuyor Türkiye PKK ile kendinden habersiz anlaşır diye. Çünkü öyle bir anlaşma olursa Türkiye sorunlarını kendi içinde çözecek. O zaman ABD’ye muhtaç olmayacak. Dolayısıyla da ABD, BOP çerçevesinde Ortadoğu’da Türkiye’ye oynatmak istediği rolü oynatamayacak, Türkiye’yi kendi politikasına çekemeyecek, Türkiye üzerinde politik baskı kuramayacak. Şimdi ise yapıyor, en çok da Kürt sorunu üzerinden yapıyor. Buna dayanarak Türkiye’yi İran’a karşı, Suriye’ye karşı, Kürtlere karşı, PKK’ye karşı kullanmak istiyor. Ortadoğu’nun diğer alanlarında kendi müdahale stratejisi temelinde kullanmak istiyor. Aslında Irak’a karşı da kullanmak istiyordu. Uluslar arası komplo da bunun için düzenlenmişti. Çeşitli Türk yazarları “15 şubat 1999’da saat 11 de dönemin başbakanı B. Ecevit “Irak politikamızda bir değişiklik olmayacak” biçiminde ABD yönetimine söz veriyor” diye yazdılar. Beş saat sonra da ABD, Önderliği Türkiye’ye teslim etti.

Daha 98’de 99’da ABD, Irak’a silahlı müdahale etmeye, savaş yapmaya karar vermiş durumda. Bunun için de Türkiye’nin desteğini almak istiyor. Türkiye’nin desteğini almanın karşılığı da uluslar arası komplo oldu. Sonuç ne oldu. Türkiye 1 Mart 2003’te mecliste Irak savaşına katılmama kararı çıkardı. ABD’ye verdiği sözü tutmamış oldu, Türk-ABD ilişkileri burada bozuldu aslında yoksa Türkiye’ye ABD’nin kendi çizgisinde rol oynatma siyaseti eskiden beri geliyor. Irak konusunda bunu başaramadılar. Şimdi Suriye ve İran’a karşı yürüttüğü saldırılarda Türkiye’nin tam desteğini almak istiyor. Bunu alabilmek için de Türkiye’yi kendine mecbur bırakmak, zorlamak istiyor. İşte burada bizim yürüttüğümüz mücadelenin Türkiye üzerinde yarattığı baskıdan faydalanmaya çalışıyor. Bir yandan Kürt sorununun Türkiye’yi zorlamasından faydalanıyor, diğer yandan ABD’nin istihbarat şefleri Türkiye hükümetinin önüne şu talebi getirdiler, “PKK’den kurtulmak istiyorsanız evet, sizinle anlaşalım onun karşılığında siz de bir, El Kaide’ye karşı çıkacaksınız” Tabi İslami yönetim el kaide ile ilişkin, esas olan ise “Irak, Suriye ve İran politikasında bizimle bir olacaksınız” Karşılıklı böyle bir pazarlık var. Madem Irak savaşına katılmadınız o zaman bu noktada telafi edin diyorlar, eleştiriyorlar Türkiye’yi. “O zaman İran ve Suriye savaşına katılın geçmiş de telafi edersiniz biz de PKK’yi hedefleriz” diyorlar.

İşte Türkiye ile ABD arasında böyle bir stratejik ittifak yaratmaya çalışıyorlar. Türkiye’de çeşitli çevreler de böyle bir politik arayış içerisinde yani bunu yapan çevreler var, rantçı, ırkçı, şoven

çevreler var. Dolayısıyla böyle bir pazarlık yürütülüyor, bu tehlikelidir, bunu görmemiz lazım. Bu Türkiye'nin tümüyle Amerika'nın güdümüne girmesi anlamına gelecek, bu Amerikan siyaseti doğrultusunda Türkiye'nin bütün bölgeye savaş açması anlamına gelecek. Bu da tabii aslında Türkiye'nin halklara karşı küresel sermaye siyaseti doğrultusunda bir jandarma gibi kullanılmasını doğuracak. Türkiye halkının çıkarına kesinlikle değil. Türkiye'deki çeşitli çevreler, demokratik çevreler bundan ürküyorlar. Buna karşı duruyorlar, bunu engellemeye çalışıyorlar. Şimdi politik süreç böyle bir süreçtir, kaygı verici bir durum var. Neyin gelişeceğini yakın süreçte göreceğiz, çok net bilgilerimiz yok fakat Amerika üç cephede Türkiye'ye güven vermiş, diyorlardı. Avrupa'da gazeteleri kapattırdı, televizyonu da kapattırılmış, Danimarka üzerinde baskı uyguluyor. İki Avrupa'daki PKK yöneticilerini tutuklatabilirlermiş. Üç Avrupa'da PKK'nin mali kaynakları kurutulabilirmiş. Buna yönelik güvenceler vermiş ama Türkiye bunu ne kadar yeterli görecektir, bu temelde Amerika'nın isteklerine ne kadar cevap verecek? Yani Ortadoğu'da Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Amerikan siyasetine ne kadar entegre olacak, onu yakın süreçte göreceğiz. Fakat bu oyunu bozmamız gerekiyor. Teşhir etmemiz lazım.

☀2006 Yılı siyaset bakımından da askeri bakımdan da büyük bir mücadele yılı olacaktır,

Amerika'nın bu yaklaşımları kesinlikle bölgeye karşıttır, halkların iradesine karşıttır. Demokratik değil, tamamen sermaye çıkarlarını en ileri düzeyde halklar üzerinde hakim kılma çabasıdır. Baskıcıdır, sömürücüdür, tahakkümcüdür, emperyalist ve hegemonyacıdır. Amerika ateşle oynuyor. Kürt halkı gibi çok mazlum, her türlü hakkından yoksun bırakılmış, imha edilmek istenen bir halkın demokratik taleplerine de böyle karşılık veriyor, bundan uzak durulmalıdır. Özellikle Türkiye'nin demokratik çevreleri, halk güçleri, aydınları, yazarları, sanatçıları da bunu görmelidir. Türkiye içinden çıkamayacağı bir sertüvene sürüklenmek isteniyor. Bütün Ortadoğu'yla karşı karşıya getirilip, Ortadoğu'yla savaşırılmak isteniyor. Bu Türkiye'nin yararına olamaz. Böyle bir savaşta hiçbir zaman Türkiye kazanamaz, tam tersine belki de Ortadoğu'dan kovulabilir, tehlikelidir çünkü. O nedenle bazı rantçı çevreler kazanç sağlamak için bu politikaya evet diyebilirler ama Türkiye'nin demokratik güçleri, halk güçleri uyanık olmalıdırlar, böyle bir şeye kesinlikle girmemelidirler. Eğer Türkiye böyle bir süreç

girerse bu bize karşı çok daha ileri düzeyde bir imha savaşı olur. Buna karşı kendimizi hazırlıklı kılmalıyız.

Demek ki bizim şimdiye kadar 2005 yılında yarattığımız, mücadeleyle ortaya çıkardığımız yeni bir siyasi durum var, önemli gelişmeler de var. Bununla 2006 yılına taşan şey yoğun bir politik mücadele süreci. Tehlikeler var, imkanlar da var. Demokrasi ve özgürlük güçlerini tasfiye etmek için yöneltmiş saldırılar var. Bunlara karşı uyanık olmalıyız, siyaset yapabilmeliyiz. Yine halkın serhildanını ve gerillanın aktif savunma gücünü geliştirmeliyiz, planlamalı, hazırlıklarını ileri düzeye çıkarmalıyız. Bu çerçevede zayıflığa izin vermemeliyiz. Diğer yandan topyekün savaş temelinde imha saldırıları ortaya çıkarsa bunlara karşı da her türlü direnişi sürdürmeye hazır olmalıyız. Şu görülüyor ki, önümüzdeki 2006 yılı daha büyük mücadele yılı olacak, siyaset bakımından da askeri bakımından da. Bu nettir. Aynı zamanda kader belirleyici bir yıldır da.

☀Bölge statükosuyla ABD arasındaki çelişki ve çatışma 2006 yılında derinleşerek devam edecek

Ortadoğu'da yeniden yapılanmanın nasıl olacağı belirginleşecek. Çünkü ABD müdahalesi de biraz bu düzeye geldi. ABD'nin 2005 yılında yaptıklarını özetlersek; kendi seçimleriyle başladılar. Bush yeniden yönetim oldu. Irak'ta seçim yaptılar. Bir hükümet çıkardılar. Ardından Irak'ta anayasa yapmaya, müdahaleyi Suriye'ye, İran'a yaymaya yöneldiler. Yani 2005 yılından itibaren Amerika müdahaleyi Irak müdahalesi olmaktan çıkararak, Ortadoğu'nun diğer ülkelerine de yaydı. Bunun için Avrupa'dan, AB'den destek almaya çalıştı. Ortadoğu'nun diğer ülkelerinden destek almaya başladı. Yoğun bir diplomasi trafiği başlattı, geliştirdi, belli ölçüde destek de aldı. Bu belli çabalarıyla Irak'ta bir anayasa hazırlandı. Referandumdan geçti, şimdi seçim oldu. Yeni parlamento seçilecek, bu parlamento anayasaya son şeklini verecek. Yani ABD, Irak'ta biraz daha kalıcı bir sistem yaratmaya çalışıyor.

Yine müdahaleyi bölgeye yayma yöneliminde de Suriye üzerinde baskı uyguladı. Suriye'yi Lübnan'dan çıkardı. Filistin-İsrail anlaşmasını geliştirerek, Suriye'yi oradan kuşattı. Kürt milliyetçiliğini tahrik ederek, Kürdistan'dan zorlamaya çalıştı. Refik Harriri'nin katledilmesi olayını kullanarak Suriye'yi uluslar arası siyasette yalnızlaştırmaya, üzerinde yaptırım geliştirmeye çalıştı. Bunlar devam ediyor. Bütün bunlar Suriye üzerinde önemli bir baskı oluşturdu. Nitekim Suriye yönetimi fireler verdi. Abdullah Alim

Haddam, Gazi Kenan intihar etti. Suriye'nin son otuz yıla damgasını vuran en önemli politikacıları yönetimden uzaklaştırılmış oldu böylece. Bunlar Hafız Esat'ın yardımcılarıydılar. Esat yönetimi bazı reformlar yapmaya karar verdi ama Amerika bunları yeterli bulmuyor. Dolayısıyla Amerika Suriye üzerinde baskıyı derinleştirerek devam ettiriyor. Suriye kuşatmadır her an yeni gelişmeler Suriye yönetiminde yeni değişiklikler olabilir. Amerika yine Türkiye üzerinde baskıları sürdürüyor. Özellikle Kürt sorununu bu konuda kullanıyor. Türkiye'yi tümünden kendi siyasetine çekmeye çalışıyor. Türkiye'yi büyük Ortadoğu projesine katarsa, Suriye'de de yönetim değişikliği yaparsa, Irak'ta sistemi kısmen kurarsa bu alanda güçlenmiş olacak. Böylece İran'ı daha geniş ve sağlam bir kuşatmaya almış olacak, İran üzerinde yoğunlaşacak. İran'la yaşadığı çelişkiyi çatışmaya dönüştürecek. Nitekim İran devleti bu durumu hissediyor. Yeni cumhurbaşkanı seçtiler. ABD ile çelişkileri çok gergin. İsrail ve ABD'yi teşhir etmeye çalışıyor, biraz radikal tutum takmıyor. Bu da İran ABD çelişkisini derinleştiriyor. Eğer bu çatışmaya dönüşüyorsa bu Amerika'nın stratejisi gereğidir. Amerika Irak'tan, Suriye ve Türkiye'den sonuç almaya çalışıyor. Onları sağladıkça, buralarda kendini güçlendirdikçe Ortadoğu'da ayağını yere sağlam basmış olacak, o zaman İran'la savaşı tırmandıracak ki başarılı olsun. Bu netleşmiş durumda.

Bu da şunu gösteriyor; Amerika bölgede müdahaleyi yaydı, bunu devam ettirecek. Müdahaleyi derinleştirmede ısrarlı. Yine Büyük Ortadoğu Projesini hayata geçirmede ısrarlı. Bunun için 2006 yılında müdahalesini hem Irak'ta hem de diğer ülkelerde derinleştirecek, yoğunlaştıracak. Birinci Dünya Savaşının ortaya çıkardığı bölge statükosuyla ABD arasındaki çelişki ve çatışma 2006 yılında da derinleşerek devam edecek. Buradan sonuç almak için ABD, Türkiye'yi yanına çekmeye çalışıyor, Suriye'de yönetim değişikliği yapmaya çalışıyor. Bu iki güç üzerinde baskı yapmada da tabii Kürdistan'ı kullanmak istiyor. Buradaki Kürdistan parçalarını da PKK denetliyor. PKK yönlendiriyor. PKK, ABD'nin istediği gibi bu Kürdistan parçalarını kullanmasına izin vermiyor. Onun için ABD, PKK'den kurtulmak istiyor. Önderlik ve PKK karşıtlığı buradan ileri geliyor.

Şimdi bu noktada PKK'yi zayıflatarak, marjinalleştirerek, daraltarak Türkiye'yle bu konuda ittifak yaparak, hem kuzey Kürdistan'da hem de güneybatı Kürdistan'da KDP'nin, YNK'nin uzantıları olabilecek, onlar çizgisinde yeni Kürt hareketleri yaratıp, onları işbirlikçi temelde kullanacağı bir ortam yaratmaya çalışıyor.

ABD'nin bize yönelik yaklaşımları da bu çerçevededir.

☀2006 yılını, 2005 yılının kazanımından aldığımız güçle daha büyük, daha gelişkin, daha kalıcı sonuçlar veren bir mücadele yılı haline getirebiliriz.

Demek ki bizim dışımızdaki güçler açısından da 2006 yılı Ortadoğu'da çok mücadeleciler bir yıl olacak. Bizim şimdiden buna hazırlanmamız gerekli. Mücadeleyi böyle bir düzeye getirmek önemliydi. Hareketin siyasal düzeyini buna ulaştırmak büyük önem arz ediyor. Çünkü bu durum riskler ve tehlikeler ifade ediyor. Mücadeleyi boyutlandırmış, çelişkileri kızıştırmış, mücadeleyi derinleştirmiş ama aynı oranda çözüm arayışlarını da gündeme getirmiştir. Dolayısıyla çatışmaların boyutlanması, çelişkilerin derinleşmesi aynı zamanda çözüm arayışlarının da daha fazla gündemleşmesi oluyor. Bu noktada bize yönelik saldırılar tasfiye amaçlı, imha amaçlı saldırılar varken ve bu tehlike arz ederken, Özgürlük mücadelemizi ilerletmede, Kürt sorununa bazı çözümler geliştirmede aynı zamanda imkanlar da vardır. 2006 yılı şimdiden bu noktada önemli olacağına benziyor. Kürtler açısından belki de kader belirleyici diyebiliriz. Çünkü karşıtlarımız bizi imha ederek, kendi istedikleri gibi bir bölge yaratmak istiyorlar. ABD öyle bir statüko ortaya çıkartmaya çalışıyor. Eğer biz bu oyunları bozar, saldırıları boşa çıkartırsak o zaman bir siyasi çözüm, bir uzlaşma aramak zorunda kalacaklar. Dolayısıyla Kürt halkının özgür iradesini de dikkate alan bir siyasi çözüm arayışı gündeme gelebilir.

Elbette hem Türkiye hem ABD hep imha yaklaşımında kalamazlar. Şimdi "PKK'yi imha etsek, tasfiye etsek daha iyidir" diyorlar. Ama edemezlerse, bunu başaramazlarsa o zaman elbette ki başka çözümler arayacaklar. O nedenle bu saldırıları boşa çıkartacak aktif mücadeleyi her alanda geliştirebilmek bizim açımızdan hayati önemdedir. İdeolojik, siyasi, diplomatik, örgütsel, askeri bakımdan en kapsamlı bir mücadeleyi biz bu süreçte geliştirebilmeliyiz. Her alanda etkili mücadele ederek bu topyekün saldırıyı boşa çıkartmalıyız. Bunu yaparsak o zaman Kürt sorununa yeni çözüm arayışları gündeme gelecektir. PKK'siz, Apo'suz çözüm arayışları aşılacak, onun yerine PKK iradesini, Önder Apo'nun iradesini dikkate alan, onunla demokratik uzlaşma arayan çözüm arayışları gündeme gelecek. Bu da demokratik çözüm sürecini geliştirecek.

2006 yılı hem yoğun mücadeleciler bir yıl hem de bu temelde çözüm arayışlarının daha çok

gündemleşeceği, çözüm adımlarının daha çok atılacağı bir yıl olacağı benziyor. Bizim bunu görmemiz, dikkate almamız, bunun gerektirdiği bir politik duyarlılığı, esnekliği, yaratıcılığı ve aktiviteyi göstermemiz gerekiyor. 2005 yılında bu konuda başarılı olmanın yollarını ortaya çıkardık, gelişmelerini sağlattık. Ona uygun hareket edersek 2006 yılında kesinlikle bu saldırıları kırarız. Demokratik siyasal sürecin önünü açacak gelişmeler ortaya çıkartabiliriz. 2005 yılında her alanda büyük gelişmeler yaratan hareketimiz bu temelde 2006 yılını kazanmayı da bilir. Onu büyük siyasi kazanımlar yaratan bir yıl haline getiririz.

Bu nedenle biz 2006 yılına daha özenle yaklaşıyoruz. Mücadelemizin düzeyi büyümüştür. Çok yönlü, karmaşık mücadele daha keskin sürecek, buna hazırlıklı olmalıyız. Yine çözüm arayışları daha çok gündeme gelecek. Dolayısıyla daha çözümleyici yaklaşmalıyız. Oyunlara gelmemeliyiz ama çözümleyici de olmalıyız. Çözüm perspektifleri ortaya çıkartabilmeliyiz. Bütün bunları 2005 yılının derslerini iyi özümsersek, ortaya çıkan kazanımları ilerletmeyi iyi bilirsek sağlayabiliriz. Yine örgütlülüğümüzü korursak, bilinç düzeyimizi geliştirirsek, mücadele azmimizi, irademizi güçlü kılarsak; 2006 yılını, 2005 yılının kazanımından aldığımız güçle daha büyük ve daha gelişkin daha kalıcı sonuçlar veren bir mücadele yılı, zafer yılı haline getirebiliriz.

Daha 98'de 99'da ABD, Irak'a silahlı müdahale etmeye, savaş yapmaya karar vermiş durumda. Bunun için de Türkiye'nin desteğini almak istiyor. Türkiye'nin desteğini almanın karşılığı da uluslar arası komplo oldu. Sonuç ne oldu. Türkiye 1 Mart 2003'te mecliste Irak savaşına katılmama kararı çıkardı. ABD'ye verdiği sözü tutmamış oldu, Türk-ABD ilişkileri burada bozuldu aslında yoksa Türkiye'ye ABD'nin kendi çizgisinde rol oynatma siyaseti eskiden beri geliyor. Irak konusunda bunu başaramadılar. Şimdi Suriye ve İran'a karşı yürüttüğü saldırılarda Türkiye'nin tam desteğini almak istiyor. Bunu alabilmek için de Türkiye'yi kendine mecbur bırakmak, zorlamak istiyor. İşte burada bizim yürüttüğümüz mücadelenin Türkiye üzerinde yarattığı baskıdan faydalanmaya çalışıyor. Bir yandan Kürt sorununun Türkiye'yi zorlamasından

faydalanıyor, diğer yandan ABD'nin istihbarat şefleri Türkiye hükümetinin önüne şu talebi getirdiler, "PKK'den kurtulmak istiyorsanız evet, sizinle anlaşalım onun karşılığında siz de bir, El Kaide'ye karşı çıkacaksınız" Tabii İslami yönetim el kaide ile ilişkin, esas olan ise "Irak, Suriye ve İran politikasında bizimle bir olacaksınız" Karşılıklı böyle bir pazarlık var. Madem Irak savaşına katılmadınız o zaman bu noktada telafi edin diyorlar, eleştiriyorlar Türkiye'yi. "O zaman İran ve Suriye savaşına katılın geçmiş de telafi edersiniz biz de PKK'yi hedefleriz" diyorlar.

İşte Türkiye ile ABD arasında böyle bir stratejik ittifak yaratmaya çalışıyorlar. Türkiye'de çeşitli çevreler de böyle bir politik arayış içerisinde yani bunu yapan çevreler var, rantçı, ırkçı, şoven çevreler var. Dolayısıyla böyle bir pazarlık yürütülüyor, bu tehlikelidir, bunu görmemiz lazım. Bu Türkiye'nin tümüyle Amerika'nın güdümüne

girmesi anlamına gelecek, bu Amerikan siyaseti doğrultusunda Türkiye'nin bütün bölgeye savaş açması anlamına gelecek. Bu da tabii aslında Türkiye'nin halklara karşı küresel sermaye siyaseti doğrultusunda bir jandarma gibi kullanılmasını doğuracak. Türkiye halkının çıkarına kesinlikle değil. Türkiye'deki çeşitli çevreler, demokratik çevreler bundan ürüyorlar. Buna karşı duruyorlar, bunu engellemeye çalışıyorlar. Şimdi politik süreç böyle bir süreçtir, kaygı vereci bir durum var. Neyin gelişeceğini yakın süreçte göreceğiz, çok net bilgilerimiz yok fakat Amerika üç cephede Türkiye'ye güven vermiş, diyorlardı. Avrupa'da gazeteleri kapattırdı, televizyonu da kapattırırılmış, Danimarka üzerinde baskı uyguluyor. İki Avrupa'daki PKK yöneticilerini tutuklatabilirlermiş. Üç Avrupa'da PKK'nin mali kaynakları kurutulabilirmiş. Buna yönelik güvenceler vermiş ama Türkiye bunu ne kadar yeterli görecektir, bu temelde Amerika'nın isteklerine ne kadar cevap verecek? Yani Ortadoğu'da Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Amerikan siyasetine ne kadar entegre olacak, onu yakın süreçte göreceğiz. Fakat bu oyunu bozmamız gerekiyor. Teşhir etmemiz lazım.

Amerika'nın bu yaklaşımları kesinlikle bölgeye karşıttır, halkların iradesine karşıttır. Demokratik değil, tamamen sermaye çıkarlarını en ileri düzeyde halklar üzerinde hakim kılma çabasıdır. Baskıcıdır, sömürücüdür,

tahakkümcüdür, emperyalist ve hegemonyacıdır. Amerika ateşle oynuyor. Kürt halkı gibi çok mazlum, her türlü hakkından yoksun bırakılmış, imha edilmek istenen bir halkın demokratik taleplerine de böyle karşılık veriyor, bundan uzak durulmalıdır. Özellikle Türkiye'nin demokratik çevreleri, halk güçleri, aydınları, yazarları, sanatçıları da bunu görmelidir. Türkiye içinden çıkamayacağı bir serüvene sürüklenmek isteniyor. Bütün Ortadoğu'yla karşı karşıya getirilip, Ortadoğu'yla savaştırılmak isteniyor. Bu Türkiye'nin yararına olamaz. Böyle bir savaşta hiçbir zaman Türkiye kazanamaz, tam tersine belki de Ortadoğu'dan kovulabilir, tehlikelidir çünkü. O nedenle bazı rantçı çevreler kazanç sağlamak için bu politikaya evet diyebilirler ama Türkiye'nin demokratik güçleri, halk güçleri uyanık olmalıdırlar, böyle bir şeye kesinlikle girmemelidirler. Eğer Türkiye böyle bir sürece girerse bu bize karşı çok daha ileri düzeyde bir imha savaşı olur. Buna karşı kendimizi hazırlıklı kilmalıyız.

Demek ki bizim şimdiye kadar 2005 yılında yarattığımız, mücadeleyle ortaya çıkardığımız yeni bir siyasi durum var, önemli gelişmeler de var. Bununla 2006 yılına taşan şey yoğun bir politik mücadele süreci. Tehlikeler var, imkanlar da var. Demokrasi ve özgürlük güçlerini tasfiye etmek için yöneltilmiş saldırılar var. Bunlara karşı uyanık olmalıyız, siyaset yapabilmeliyiz. Yine halkın serhildanını ve gerillanın aktif savunma gücünü geliştirmeliyiz, planlamalı, hazırlıklarını ileri düzeye çıkarmalıyız. Bu çerçevede zayıflığa izin vermemeliyiz. Diğer yandan topyekün savaş temelinde imha saldırıları ortaya çıkarsa bunlara karşı da her türlü direnişi sürdürmeye hazır olmalıyız. Şu görülüyor ki, önümüzdeki 2006 yılı daha büyük mücadele yılı olacak, siyaset bakımından da askeri bakımından da. Bu nettir. Aynı zamanda kader belirleyici bir yıldır da.

☀Bölge statükoşuyla ABD arasındaki çelişki ve çatışma 2006 yılında derinleşerek devam edecek

Ortadoğu'da yeniden yapılanmanın nasıl olacağı belirginleşecek. Çünkü ABD müdahalesi de biraz bu düzeye geldi. ABD'nin 2005 yılında yaptıklarını özetlersek; kendi seçimleriyle başladılar. Bush yeniden yönetim oldu. Irak'ta seçim yaptılar. Bir hükümet çıkardılar. Ardından Irak'ta anayasa yapmaya, müdahaleyi Suriye'ye, İran'a yaymaya yöneldiler. Yani 2005 yılından itibaren Amerika müdahaleyi Irak müdahalesi olmaktan çıkararak, Ortadoğu'nun diğer ülkelerine de yaydı. Bunun için Avrupa'dan, AB'den destek

almaya çalıştı. Ortadoğu'nun diğer ülkelerinden destek almaya başladı. Yoğun bir diplomasi trafiği başlattı, geliştirdi, belli ölçüde destek de aldı. Bu belli çabalarıyla Irak'ta bir anayasa hazırlandı. Referandumdan geçti, şimdi seçim oldu. Yeni parlamento seçilecek, bu parlamento anayasaya son şeklini verecek. Yani ABD, Irak'ta biraz daha kalıcı bir sistem yaratmaya çalışıyor.

Yine müdahaleyi bölgeye yayma yöneliminde de Suriye üzerinde baskı uyguladı. Suriye'yi Lübnan'dan çıkardı. Filistin-İsrail anlaşmasını geliştirerek, Suriye'yi oradan kuşattı. Kürt milliyetçiliğini tahrik ederek, Kürdistan'dan zorlamaya çalıştı. Refik Hariri'nin katledilmesi olayını kullanarak Suriye'yi uluslar arası siyasette yalnızlaştırmaya, üzerinde yaptırım geliştirmeye çalıştı. Bunlar devam ediyor. Bütün bunlar Suriye üzerinde önemli bir baskı oluşturdu. Nitekim Suriye yönetimi fireler verdi. Abdullah Alim Haddam, Gazi Kenan intihar etti. Suriye'nin son otuz yıla damgasını vuran en önemli politikacıları yönetimden uzaklaştırılmış oldu böylece. Bunlar Hafız Esat'ın yardımcılardı. Esat yönetimi bazı reformlar yapmaya karar verdi ama Amerika bunları yeterli bulmuyor. Dolayısıyla Amerika Suriye üzerinde baskıyı derinleştirerek devam ettiriyor. Suriye kuşatmadadır her an yeni gelişmeler Suriye yönetiminde yeni değişiklikler olabilir. Amerika yine Türkiye üzerinde baskıları sürdürüyor. Özellikle Kürt sorununu bu konuda kullanıyor. Türkiye'yi tümünden kendi siyasetine çekmeye çalışıyor. Türkiye'yi büyük Ortadoğu projesine katarsa, Suriye'de de yönetim değişikliği yaparsa, Irak'ta sistemi kısmen kurarsa bu alanda güçlenmiş olacak. Böylece İran'ı daha geniş ve sağlam bir kuşatmaya almış olacak, İran üzerinde yoğunlaşacak. İran'la yaşadığı çelişkiyi çatışmaya dönüştürecek. Nitekim İran devleti bu durumu hissediyor. Yeni cumhurbaşkanı seçtiler. ABD ile çelişkileri çok gergin. İsrail ve ABD'yi teşhir etmeye çalışıyor, biraz radikal tutum takınıyor. Bu da İran ABD çelişkisini derinleştiriyor. Eğer bu çatışmaya dönüşmüyorsa bu Amerika'nın stratejisi gereğidir. Amerika Irak'tan, Suriye ve Türkiye'den sonuç almaya çalışıyor. Onları sağladıkça, buralarda kendini güçlendirdikçe Ortadoğu'da ayağını yere sağlam basmış olacak, o zaman İran'la savaşı tırmandıracak ki başarılı olsun. Bu netleşmiş durumda.

Bu da şunu gösteriyor; Amerika bölgede müdahaleyi yaydı, bunu devam ettirecek. Müdahaleyi derinleştirmede ısrarlı. Yine Büyük Ortadoğu Projesini hayata geçirmede ısrarlı. Bunun için 2006 yılında müdahalesini hem Irak'ta hem de diğer ülkelerde derinleştirecek, yoğunlaştıracak.

Birinci Dünya Savaşının ortaya çıkardığı bölge statükosuyla ABD arasındaki çelişki ve çatışma 2006 yılında da derinleşerek devam edecek. Buradan sonuç almak için ABD, Türkiye'yi yanına çekmeye çalışıyor, Suriye'de yönetim değişikliği yapmaya çalışıyor. Bu iki güç üzerinde baskı yapmada da tabii Kürdistan'ı kullanmak istiyor. Buradaki Kürdistan parçalarını da PKK denetliyor. PKK yönlendiriyor. PKK, ABD'nin istediği gibi bu Kürdistan parçalarını kullanmasına izin vermiyor. Onun için ABD, PKK'den kurtulmak istiyor. Önderlik ve PKK karşılığı buradan ileri geliyor.

Şimdi bu noktada PKK'yi zayıflatarak, marjinalleştirerek, daraltarak Türkiye'yle bu konuda ittifak yaparak, hem kuzey Kürdistan'da hem de güneybatı Kürdistan'da KDP'nin, YNK'nin uzantıları olabilecek, onlar çizgisinde yeni Kürt hareketleri yaratıp, onları işbirlikçi temelde kullanacağı bir ortam yaratmaya çalışıyor. ABD'nin bize yönelik yaklaşımları da bu çerçevededir.

☀2006 yılını, 2005 yılının kazanımından aldığımız güçle daha büyük, daha gelişkin, daha kalıcı sonuçlar veren bir mücadele yılı haline getirebiliriz.

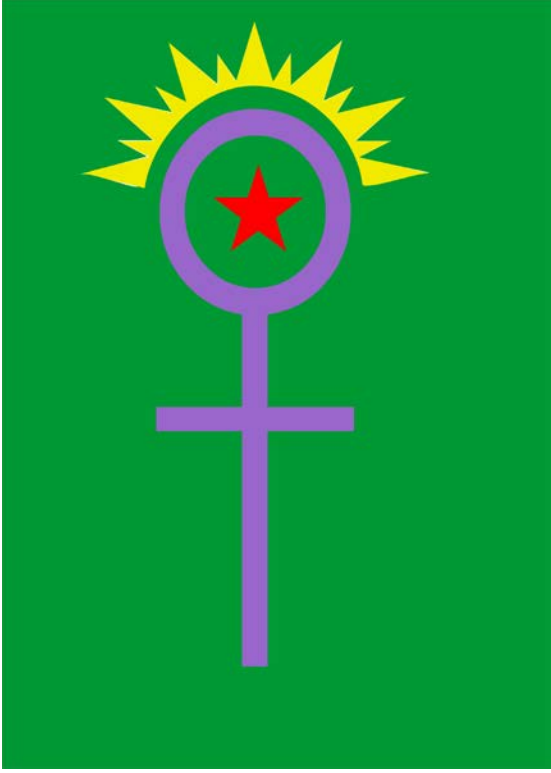
Demek ki bizim dışımızdaki güçler açısından da 2006 yılı Ortadoğu'da çok mücadeleciler bir yıl olacak. Bizim şimdiden buna hazırlanmamız gerekli. Mücadeleyi böyle bir düzeye getirmek önemliydi. Hareketin siyasal düzeyini buna ulaştırmak büyük önem arz ediyor. Çünkü bu durum riskler ve tehlikeler ifade ediyor. Mücadeleyi boyutlandırmış, çelişkileri kızıştırmış, mücadeleyi derinleştirmiş ama aynı oranda çözüm arayışlarını da gündeme getirmiştir. Dolayısıyla çatışmaların boyutlanması, çelişkilerin derinleşmesi aynı zamanda çözüm arayışlarının da daha fazla gündemleşmesi oluyor. Bu noktada bize yönelik saldırılar tasfiye amaçlı, imha amaçlı saldırılar varken ve bu tehlike arz ederken, Özgürlük mücadelemizi ilerletmede, Kürt sorununa bazı çözümler geliştirmede aynı zamanda imkanlar da vardır. 2006 yılı şimdiden bu noktada önemli olacağı benziyor. Kürtler açısından belki de kader belirleyici diyebiliriz. Çünkü karşıtlarımız bizi imha ederek, kendi istedikleri gibi bir bölge yaratmak istiyorlar. ABD öyle bir statüko ortaya çıkartmaya çalışıyor. Eğer biz bu oyunları bozar, saldırıları boşa çıkartırsak o zaman bir siyasal çözüm, bir uzlaşma aramak zorunda kalacaklar. Dolayısıyla Kürt halkının özgür iradesini de dikkate alan bir siyasal çözüm arayışı gündeme gelebilir.

Elbette hem Türkiye hem ABD hep imha yaklaşımında kalamazlar. Şimdi "PKK'yi imha etsek, tasfiye etsek daha iyidir" diyorlar. Ama edemezlerse, bunu başaramazlarsa o zaman elbette ki başka çözümler arayacaklar. O nedenle bu saldırıları boşa çıkartacak aktif mücadeleyi her alanda geliştirebilmek bizim açımızdan hayati önemdedir. İdeolojik, siyasi, diplomatik, örgütsel, askeri bakımdan en kapsamlı bir mücadeleyi biz bu süreçte geliştirebilmeliyiz. Her alanda etkili mücadele ederek bu topyekün saldırıyı boşa çıkartmalıyız. Bunu yaparsak o zaman Kürt sorununa yeni çözüm arayışları gündeme gelecektir. PKK'siz, Apo'suz çözüm arayışları aşılabacak, onun yerine PKK iradesini, Önder Apo'nun iradesini dikkate alan, onunla demokratik uzlaşma arayan çözüm arayışları gündeme gelecek. Bu da demokratik çözüm sürecini geliştirecek.

2006 yılı hem yoğun mücadeleciler bir yıl hem de bu temelde çözüm arayışlarının daha çok gündemleşeceği, çözüm adımlarının daha çok atılacağı bir yıl olacağı benziyor. Bizim bunu görmemiz, dikkate almamız, bunun gerektirdiği bir politik duyarlılığı, esnekliği, yaratıcılığı ve aktiviteyi göstermemiz gerekiyor. 2005 yılında bu konuda başarılı olmanın yollarını ortaya çıkardık, gelişmelerini sağlattık. Ona uygun hareket edersek 2006 yılında kesinlikle bu saldırıları kırarız. Demokratik siyasal sürecin önünü açacak gelişmeler ortaya çıkartabiliriz. 2005 yılında her alanda büyük gelişmeler yaratan hareketimiz bu temelde 2006 yılını kazanmayı da bilir. Onu büyük siyasal kazanımlar yaratan bir yıl haline getiririz.

Bu nedenle biz 2006 yılına daha özenle yaklaşıyoruz. Mücadelemizin düzeyi büyümüştür. Çok yönlü, karmaşık mücadele daha keskin sürecektir, buna hazırlıklı olmalıyız. Yine çözüm arayışları daha çok gündeme gelecek. Dolayısıyla daha çözümleyici yaklaşmalıyız. Oyunlara gelmemeliyiz ama çözümleyici de olmalıyız. Çözüm perspektifleri ortaya çıkartabilmeliyiz. Bütün bunları 2005 yılının derslerini iyi özümsersek, ortaya çıkan kazanımları ilerletmeyi iyi bilirsek sağlayabiliriz. Yine örgütlülüğümüzü korursak, bilinç düzeyimizi geliştirirsek, mücadele azmimizi, irademizi güçlü kılarız; 2006 yılını, 2005 yılının kazanımından aldığımız güçle daha büyük ve daha gelişkin daha kalıcı sonuçlar veren bir mücadele yılı, zafer yılı haline getirebiliriz.

2006 YILI ŞEHİTLERİMİZİN ONURLU MİRASIYLA YÜRÜYECİĞİMİZ VE REBER APO İLE ÖZGÜRLEŞECEĞİMİZ YIL OLACAKTIR!

Genel mücadelemiz açısından olduğu kadar Kadın Özgürlük Hareketimiz açısından da siyasal, örgütsel ve askeri açılardan gelişmeler ve saldırıların yoğun olduğu bir yılı geride bırakıyoruz. 2005 yılında bir yandan Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum Paradigması temelinde yeni örgütlenmemizin adımlarını atarken, bir yandan da uluslar arası komplonun geliştirdiği saldırılar karşısında mücadelemizin tüm sahalarında direnişi, meşru savunma ve halkımızın geliştirdiği serhildanlarla yükselttik.

Kadın Özgürlük Hareketi olarak, 2005 mücadele yılını değerlendirirken, ideolojik, örgütsel, siyasal, askeri tüm alanlarda hareketimizin kendini yenilediği, büyük kazanımlar ile daha da güçlendiği açıktır. Bu yıl, özgürlüğe olan tutkularıyla yürüyüşlerinde şehadete ulaşan yoldaşlarımız, direniş ve mücadeleleriyle tarihimizin en onurlu

sayfalarında yer aldılar. Özgürlük mücadelemizin, şehitlerimizin anısına bağlılıkla attığı adımları önümüzdeki yıl daha da büyüteceğine olan inancımızla ve Reber APO'ya bağlılığımızı daha da derinleştirerek özgürleşme iddiasıyla 2006 yılını karşılıyoruz. Bu iddia ve kararlılıkla 2006 yılının başta REBER APO'ya, halkımıza, yiğit kadınlarımıza ve özgürlüğe tutkulu tüm yoldaşlarımıza barış, güzellik ve Önder Apo ile yaşanacak bir gelecek getirmesini diliyoruz.

21. yüzyıl sistemsel çelişkilerin kendini her sahada gösterdiği çağ karakteri ile mücadelelerin Ortadoğu'ya taşındığı bir özelliğe de sahiptir. Kürdistan ve Ortadoğu'ya askeri olmasının ötesinde ideolojik müdahale anlamı da taşıyan ABD'nin Irak işgaliyle başlayan süreçten bu yana bölgede yaşanan gelişmeler ile bir kez daha tarihi doğu-batı savaşlarına tanık olmaktayız. Her alanda süregelen savaşım henüz galibini belirlemiş değildir. Irak'a müdahale bugün bir çıkmazı yaşarken Irak'ta siyasal istikrarsızlık, halklar arasında yakalanamayan birlik ve barış ortamı müdahalenin kazanımlarının ne olduğu sorusunu akla getiriyor. Ancak Ortadoğu'nun köklü toplumsal, kültürel yapısı ve farklılığı düşünüldüğünde en büyük mücadelenin askeri alanda değil, bunun da ötesinde ideolojik ve felsefik alanda yürütüldüğünü göstermektedir. Ortadoğu'da halkların binlerce yıllık kültürü, emperyalizmin küresel saldırısı ile karşı karşıyadır. Bir yanda kapitalizmin çılgınca yayılım arzusu ve buna direnen statükocu rejimler diğer tarafta halkların özgürlük seçeneği ile Ortadoğu tarihinin en büyük kaosunu yaşamaktadır.

Bölgenin en temel güçlerinden olan Kürtler, bölgeye müdahalede üzerinde en çok hesapların yapıldığı halk gerçekliğine de sahiptir. ABD-İngiltere patentli uluslar arası komplo, Önderliğimizin esaret altına alınmasıyla başlattığı bölgeye müdahalesini bugün farklı biçimlerde sürdürmektedir. Denilebilir ki, Ortadoğu bugün, uluslar arası komplonun sonuçlarını yaşamaktadır. Kürt halkı, Önderliği

ve Özgürlük Hareketi yüz yıllardır yürütülen inkar ve imha politikasının farklı bir aşamasında bölgenin geleceğinde belirleyicilikten uzaklaştırılmak istenmiş, bir biçimde sistem içileştirilerek tasfiyesi amaçlanmıştır.

Bu politikayla bağlantılı olarak Önderliğimiz üzerindeki baskı ve tecrit bu yıl ağırlaştırılarak sürdürülmüştür. Özünde ABD konsepti olmakla beraber Türkiye devleti yürütücülüğünde geliştirilen imha politikası Önderliğimiz üzerinde yoğunca uygulanmak ve Önderlik ile halk birbirinden kopartılmak istenmiştir. Önderliğimizin tutulduğu ağır koşullar altında gösterdiği direniş kararlılığı, halkımıza büyük cesaret vermiş, her koşul altında Önderliğini sahiplendiğini yıl boyunca geliştirdiği eylemleri ile göstermiştir. Önderliğinin özgürlüğünü kendi özgürlüğü olarak belirlemiş, Önderliğine yönelik her yaklaşımı kendisine yapılmış olarak kabul etmiş ve bu temelde bir direniş ve mücadele kararlılığı içinde olmuştur. Halkımız Önderliğin direnişle kendi direnişini güçlü eylem düzeyiyle her dönemden çok daha fazla bütünleştirmiştir. Kürt sorununa çözümün tek muhatabı Önder APO'dur diyerek 'Öcalan'sız' çözüm konseptlerini boşa çıkarmayı bilmiştir.

Türkiye'de Kürt sorununa demokratik çözüm temelinde bu yıl da sözden öteye geçmeyen gelişmelere tanıklık ettik. Avrupa Birliği'ne üyelik sürecinde demokratikleşme sancıları taşıyan Türkiye devleti, kilit noktanın Kürt sorununa çözüm olduğu konusunda samimi bir iknayı yaşamazken, soruna çözüm oluşturmanın pratiğinden çok uzak durmaktadır. Yıl boyunca Kürt halkı ve demokratik kurumları üzerinde yoğun baskı uygulamaktan geri durmamıştır. Yaz aylarında Erdoğan'ın sorunu sahiplenen söylemleri çözümü de sahiplenen tutumu getirmemiş, aksine Kürt halkına ve halkın meşru savunma gücü olan gerillaya karşı yoğun baskı ve operasyonlar ile yaklaşmıştır. Sadece Kuzey'de değil, Doğu ve Güney Kürdistan bölgelerinde de halkımız yoğun saldırılar ile karşı karşıya kalmıştır. Gerilla güçlerinin meşru savunma savaşı, bu yıl Önderliğin özgürlüğüne kilitlenmiş, yoğun askeri yönelimlere karşı büyük direnişlerle cevap verilmiştir. Halkımız başta Newroz kutlamalarına kitlesel katılımıyla Demokratik Konfederalizmi sahiplenmiş,, Gemlik yürüyüşü olmak üzere yıl boyunca yoğun eylemsellikler geliştirmiş, son olarak "Abdullah Öcalan"ı siyasi

iradem olarak kabul ediyorum" referandumu ile Önder APO şahsında siyasal kimlik beyanında bulunmuştur. Halkımız Önderlikle eylem ve direniş mücadelesindeki bütünleşmesini, Beşiri'de çatışma alanına yürüyerek ve şehitlerin cenazelerini on binlerle sahiplenerek gerillanın direnişle tamamlamış ve dönemin taktiği olan halk ve gerillanın meşru savunmadaki direniş çizgisini belirlemiştir. Son olarak Şemdinli'de kontrgerilla ve derin devletin kirli örgütlenmelerinin halkımız tarafından açığa çıkarılması ve bunun karşısında gelişen serhıldanlar, halkımızın Konfederalizm esaslarında tabana dayalı öz dinamikleriyle örgütlenmesini ve demokrasi mücadelesini nasıl yürüteceğini her kese çok net göstermiştir.

Önderliğimiz, bölgede yaşanan mevcut süreci çok öncesinden okumuştur. Olası gelişmeleri değerlendirerek, bu yıl Demokratik Konfederalizm alternatifini halk özgürlük seçeneğinin sistemsal ifadesi olarak geliştirdi. 2005 Newroz'unda yıla damgasını vuracak gelişmenin de adı olan Demokratik Konfederalizm'in ilanı ile örgütsel, siyasal yeni bir mücadele aşamasına geçilmiş oldu. Kadın özgürlük mücadelemiz açısından konfederalizmi doğru anlama ve uygulamanın yanı sıra tüm mücadele sahalarında konfederal esaslarla örgütsel yenilenmeye ulaşma amacıyla yıl boyunca yapılan kongre ve konferanslar ile önemli bir yoğunlaşma düzeyi yakalandı ve sistemi pratikleştirmenin adımları atıldı.

Kadın Özgürlük Hareketi olarak 2005 yılını paradigmatik esaslarda felsefik, ideolojik dönüşüm yoğunlaşmaları ile konfederalizm ilkeleri temelinde örgütsel yenilenme yılı olarak geride bırakıyoruz. Bu gerçeklikler ışığında mücadelemizin kazanım ve deneyimleriyle çağın ihtiyaçlarına yanıt olabilecek bir sistemsal gerçekliğe kavuşmak önemlidir. Bunun en önemli adımlarından birini ifade eden I. Özgür Kadın Kurultayında KJB'nin ilanı, Kadın Hareketinin yeniden yapılanma sürecinin en üst ifadesi olmuştur. 2005 baharında gerçekleştirilen I. Kadın Kurultayı, Kadın Hareketinin iradi birliğini Koma Jine Bilind ile somutluğa kavuşturdu. Toplumsal özgürlüğün en temel ayağı olan kadın devrimini kadın konfederalizmi olarak tanımlayan Önderliğimiz, Yüce Kadınlar Birliği (Koma Jine Bilind-KJB) ile bunun somutlaşacağına inanmış ve bu temelde projesine yeni bir halka daha eklemiştir. Konfederal sistemin iskeletini oluşturan

Kurultay, tüm bileşenleriyle öz örgütlülüğünü, iradesini, eylem gücü ve kararlılığını açığa çıkarmıştır. KJB bu yapılanmasıyla Önderliğimizin Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum Paradigmasının kadın öncülüğünde Demokratik Konfederal sistemde pratikleşmesi için tarihi misyonunu üstlenmiştir. Tüm bileşenleri ile her alanda birbirini tamamlayan, ortak ve bütünlüklü bir sistem yaratımı olan KJB, egemenlikli sistemin aşılmasının da en örgütlü gücü konumundadır.

Cinsiyet özgürlükçü yaşama ve kadın eksenli felsefeye büyük bir tutkuyla bağlı olan Önderliğimizin, yoğunlaşmış düşüncelerinin bir ürünü, demokratik-ekolojik toplum programının ana projesi olarak KJB'nin yaşam bulması, Önderliğimizin Kadın Özgürlük Projesinin önemli bir aşamaya kavuşması olacaktır. Kadın Hareketini yeniden yapılandırdığımız I. Kadın Özgürlük Kurultayındaki moral düzeyi, heyecan, ortak bilinç ve güven ortamı, kadın hareketi açısından her anlamda yeni bir dönemin içine girdiğimizin ifadesi olmuştur. Bu yaklaşımla yıl boyu yapılan örgütlenme ve bilinçlenme çalışmalarıyla KJB alttan başlayarak örgütlenmesini tamamlama ve özgürlük mücadelesini geliştirmenin çabası içerisinde oldu. 2005 yılı bu gerçekliğin kendisini somut pratik mücadelemiz içerisinde ortaya koyduğu bir yıl olmuştur.

KJB örgütlenmesi, kadın hareketinin tüm bileşenlerinin söz ve karar iradesinin de temsili olmuştur. İdeolojik, siyasal, askeri alan örgütlerinin yanı sıra toplumsal, sosyal alan çalışmalarının da temsiline bulunduğu kadın örgütlenmelerinin çatı örgütü olan KJB, hareketimizin bütünlüklü ifadesi olmuştur. Önderliğimizin temel perspektifleri ile KJB, yıl boyunca tüm mücadele sahalarımızda örgütlenme çalışmaları yürütmüş, mevcut örgütlenmelerini konfederalizm esaslarında yenilemeye çalışmıştır. Denilebilir ki, KJB ile birlikte Kadın Özgürlük Hareketimiz, yeniden yapılanmaya en çok ihtiyaç duyduğu ve bunun

zeminini önemli oranda açığa çıkardığı bir aşamadan geçmiştir.

KJB'nin örgütlenmesinde en önemli halka bileşenlerin kendi özgün örgütlenmelerini tamamlamasıdır. Bu temelde 2005 yılında Kadın Özgürlük Hareketinin ideolojik doğrultusunu sağlayacak ve bunun kadrosal gelişimini hedefleyen PAJK yapılanma çalışmalarını devam ettirmiştir. Sürecin kadın örgütlenmesi ve sistemi açısından temel ideolojik doğrultuyu ve perspektifi, sistemsel yapılanmanın temel teorik

Cinsiyet özgürlükçü yaşama ve kadın eksenli felsefeye büyük bir tutkuyla bağlı olan Önderliğimizin, yoğunlaşmış düşüncelerinin bir ürünü, demokratik-ekolojik toplum programının ana projesi olarak KJB'nin yaşam bulması, Önderliğimizin Kadın Özgürlük Projesinin önemli bir aşamaya kavuşması olacaktır

çerçevesini oluşturup netleştirecek olan ideolojik örgütlenme yeniden yapılanmanın en önemli ayağını oluşturmaktadır. Bu doğrultuda 2005 yılı aynı zamanda bir ideolojik yoğunlaşma ve hazırlık süreci olmuştur. Kadın özgürlük mücadelesinin ideolojik gücü olarak PAJK, yeniden yapılanma sürecini başlatmış, bu temelde

eğitim devreleri oluşturmuş, önümüzdeki bahar aylarında yapacağı yeniden kuruluş kongresi hazırlık çalışmalarını yürütmüştür. Bu yönlü önemli bir yoğunlaşmayı sağlasa da bunu yansıtmada zayıf kalmıştır. Önümüzdeki yılda PAJK'ın yeni yapılanmasını tamamlayarak öncelikle ideolojik mücadeleyi daha etkili yürütmesi ve kadın örgütlenmelerinin tümünde ideolojik çizginin hakim kılınmasında gerekli çalışmaları yürütmesi ve yeni paradigma esaslarında özgürlük mücadelesinin yürütülmesinde daha etkin bir konuma ulaşması gerekmektedir. Egemen sistemin en yoğun saldırısını ideolojik alanda yürüttüğü gerçeğinden hareketle ele alındığında PAJK'ın kadın özgürlük mücadelesinin ideolojik gücü olarak yeniden yapılanma çalışmalarının önemi bir kez daha görülecektir. PAJK'ın yeniden yapılanma sürecinde açığa çıkan yoğunlaşma düzeyi, KJB'nin pratikleşmesinin de temel gücü olacaktır.

KJB'nin sosyal, toplumsal alan çalışmalarının örgütlenmesini geliştirecek olan YJA, alanlarda yapılan konferansların sonuçlarıyla son baharda konferansını yaparak örgütlenmesine geçiş yapmıştır. Mücadelemizin ve yeni paradigmanın hayata geçirileceği en önemli alan konumdadır. Ancak tabandan

örgütlenmesini daha geniş toplumsal kesimlerin katılımıyla gerçekleştirmesi gerekmektedir. Başlatılan meclis çalışmaları ve kadın kurumlaşmalarının daha da geliştirilerek oturulması gerekmektedir. Kitlesele eylemlerin ve demokratik mücadelemizin geliştirilmesi gereken bir örgütlenme ve mücadele sahamızdır. Ancak 2005 yılında YJA'nın örgütlenmesini tamamlamasının da bir sonucu olarak eylemsellikte ve siyasal gelişmeler karşısında kadın tavrını belirlemede zayıf kalındı. 2006 yılında Kadın Hareketinin sosyal alandaki taban örgütlenmesini tamamlayarak sürece yön veren eylemselliği yakalaması Demokratik Konfederalizmin örgütlenmesini ve gelişmeler karşısında Kadın Hareketinin tavrını belirmesini sağlayacağı gibi, kadının sosyal, toplumsal ihtiyaçlarına ve sorunlarına çözümü beraberinde getirecek ve özgürlük bilinci ile örgütlenmeyi toplumsal alana yayacaktır.

KJB'nin meşru savunma gücünü oluşturan YJA Star da bu yıl konferansını yaparak yeni örgütlenme esaslarına dayalı olarak örgütlenmesini yapmış ve meşru mücadelesini yükseltme kararına ulaşmıştır. 2005 yılında YJA Star güçlerimiz kadının direniş mücadelesi ve özgürlükteki ısrarlarını sergiledikleri eylemler ve yaşanan kahramanca şehadetlerle ortaya koymuşlardır. Ş. Nucan arkadaş şahsında yaşam ve direnişte Beritanca ve Zilanca yaşam ve mücadele tarzından vazgeçilmeyeceği ve sonuna kadar bunda ısrar edileceği ortaya konulmuştur. Bu kararlilikla önümüzdeki yıl meşru savunmayı her türlü saldırı karşısında direniş ruhuyla sürdürmek ve YJA Star'ı nicel, nitel olarak büyütmek önem taşımaktadır.

KJB olarak, geride bıraktığımız yıl boyunca, Önderliğimizin Demokratik Konfederalizm projesinin temel dayanaklarını oluşturmak, projenin kadın örgütlenmesi ve mücadelesini anlamlandırma, pratikleştirmenin çabasında olduk. 21. yüzyılın kadın yüzyılı olacağı tespiti ve gerçekliği, içerisinde bulunduğumuz yeniden yapılanma aşamasında kendisini her yönüyle hissettirmiştir.

Böylesine tarihi bir çıkışın zorlukları ve sancıları da bu yıl içerisinde kendini açığa çıkarmıştır. Bu çağa rengini verecek tarihi günleri ve yarattığı sarsıntı ve sancıları bu temelde anlamlandırmak ve özgür bir yaşamın kapılarını aralamak kadın hareketi için her zamankinden daha gerekli olmaktadır. Sistemin cenderesinde her gün yeniden ve yeniden

boğdurulmak istenen kadın açısından örgütlülük, mücadele toplumsal özgürlüğe gidişte kaçınılmazdır.

Dünyadaki ve bölgedeki kadın hareketlerinin günceldeki durumuna baktığımızda genel olarak sisteme alternatif olması gerekirken sistemiçileştirilen ve liberalleştirilen bir konumda olduklarını görmekteyiz. Kadın hareketlerinin önemli bir bölümü ya ekonomik nedenlerden dolayı devlete endeksli bir örgütlenmeye çekilmiş ya da sistem karşısındaki mücadelede pasifize olmuş bir konuma düşürülmüşlerdir. Geçmişindeki direniş ruhu yeni örgütlenme ve bilinçlenmelerle radikalleştirilememektedir.

KJB'nin örgütlenmesi, yeni paradigması ve mücadeledeki direniş geleneği egemen sistemin dayattığı pasifize olma ve sistemiçileşmeye en güçlü alternatif olma iddiasındadır. İdeolojik, örgütsel perspektifiyle KJB bunu toplumsal alana yaymanın ve her kesimden kadının katılımıyla bu örgütlenme ve mücadeleyi sürdürmenin kararlılığıyla 2006 yılını karşılamaya hazırlanmaktadır. Demoratik-ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının oluşturduğu ideolojik bilinç, yeni örgütlenme esaslarındaki iddia düzeyi ve görkemli mücadele geleneği ve mirası üzerinden 2006 yılını örgütlenme, direniş mücadelesi ve eylem gücünü yükseltme ve Demokratik Konfederalizm örgütlenmesini toplumun her alanına yayma yılı olarak ele almaktayız. 2006 yılını bu esaslarda başarı ve toplumsal barışın sağlanmasının yılı haline getirmenin kararlılığındayız. Bu kararlılığımıza tüm özgür ve barışçıl bir gelecek isteyen tüm kadınlarımızın katılmasını, özgür yaşam ve demokratik toplumun inşasında mücadeleyi yükseltmede örgütlenmesini bekliyoruz. Tekrardan 2006 yılının başta Kürt kadınları olmak üzere tüm kadınlara ve halklara barış, özgürlük ve kardeşlik getirmesini diliyoruz.

KJB Sözcülüğü
29 Aralık 2005

HANGİ KİMLİK TARTIŞMASI ?

Kendisini doğru ve yeterli tanımlayıp anlamlandırmayan insan, kendi dışındaki gerçekliği de doğru ve yeterli tanımlayamaz. Kendisine ilişkin yaptığı tanımlamalar anlam yitimine uğradığında, maddi gerçeklik, yani içinde bulunduğu doğa ve toplumla girdiği ilişkilerde de anlam yitimini yaşar. Bu anlamsızlık durumu, ilişkilerdeki uyumu bozar. Bu uyumsuzluk çatışmalara ve tahripkar sonuçlara neden olur. Bu kendini tanımlayamama veya anlam yitiminin birey veya toplumda yarattığı iç çatışma bunalımlarla sonuçlanır

Son dönemlerde Türkiye’de yürütülen kimlik tartışması, her ne kadar Kürt kimliğinin ya da Türkiye’de siyasal bir sorunun tartışılması biçiminde ele alınsa da, özünde daha derin bir tartışmanın gecikmiş bir başlangıcıdır. Kimlik tartışması toplumsal bunalımların en felsefik, en karmaşık ve en yoğun tartışma ve çatışma alanlarından birisidir. Felsefenin temel sorununun ‘ben kimim’ sorusu olması ve özünde insanın tüm arayışlarının “Kendini Bil” eksenli olması, sorunun derinliğini ve kapsamlılığını göstermektedir. Kimlik tartışmasının yoğunlaşması bir toplumsal bunalımı ifade eder. Türkiye de toplumsal gelişmenin 1925’den sonra içine girdiği rotasının, kendi iç dinamikleriyle uyumlu olmaması; bu dinamikleri bastırmanın, yok sayan özelliği, günümüz bunalımının temel nedenlerindedir. Kürt Özgürlük Mücadelesinin devreye girmesi, bu yanlış rotanın deşifre edilmesinde belirleyici bir rol oynayarak iç dinamiklerin doğru ilerlemesini sağlamıştır.

Bireyler ve toplumlar canlı birer olgu olarak sürekli bir değişim ve dönüşüm içindedirler. Bu değişim ve dönüşümün her aşamasında, yeni özellikler edinen insan gerçekliği, bunlara bir anlam yükleme, adlandırma ve giderek bu adlandırma ve anlamlandırmayı kurumlaştırıp süreklileştirme eğilimi gösterirler. Sosyal bir varlık olarak insan; doğayla, içinde yaşadığı toplum ve kendisiyle sürekli bir ilişki içindedir. İçinde bulunduğu bu ilişkilerin uyumlu veya çatışmalı olmasını belirleyen şey, o insanın bu ilişkilerde kendisini nereye koyduğu ile bağlantılıdır. İnsan, doğası gereği kendi dışındaki nesnel gerçekliği, kendi zihinsel dünyasında soyutlayıp üretme yeteneğini, sürekli kendini merkeze koyarak tanımlamaya şartlanmıştır. Bu şartlanma kendisinin kendisiyle, toplumla ve doğayla ilişkilerini tanımlarken, bir değişkenlik gösterdiği kadar, kendisini bunların

dışında tanımlama ihtiyacını da beraberinde getirir. Dolayısıyla insan önce kendini tanımlar, sonra da bu tanımlamaya uygun bir biçimde çevresindeki gerçekliği tanımlar. Kendisini doğru ve yeterli tanımlayıp anlamlandırmayan insan, kendi dışındaki gerçekliği de doğru ve yeterli tanımlayamaz. Kendisine ilişkin yaptığı tanımlamalar anlam yitimine uğradığında, maddi gerçeklik, yani içinde bulunduğu doğa ve toplumla girdiği ilişkilerde de anlam yitimini yaşar. Bu anlamsızlık durumu, ilişkilerdeki uyumu bozar. Bu uyumsuzluk çatışmalara ve tahripkar sonuçlara neden olur. Bu kendini tanımlayamama veya anlam yitiminin birey veya toplumda yarattığı iç çatışma bunalımlarla sonuçlanır.

Sosyal bir varlık olarak insanın kendini tanımlaması sadece kendisinin duyguları ile belirlenen sübjektif bir süreç değildir. Kendini tanımlamaya çalışan insan, esas olarak kendisini kuşatan toplumsal çevre içinde edindiği anlamlarla ve tanımlamalarla bunu gerçekleştirir. Eğer toplum kendisini tanımlamaya çalışan insanı doyuramıyorsa; kimlik ile ilgili sorularına doyurucu bir cevap veremiyorsa, orada bunalım, arayış ve yeni tanımlamalar gündeme gelir. Bu anlamda toplumsal bunalım dönemlerinin en kritik sorunu kimlik bunalımı biçiminde kendini dışa vurur. Tanımlanmış kimliklerin yaşamda karşılığını bulmaması ya da yapılmış olan tanımlamaların değişim halindeki maddi yaşam gerçekliğini karşılayamaması, hem bunalımın nedeni, hem de bir sonucudur. Birbirini koşullayan bunalım ve çatışma, ancak tanımlanmış kimliklerin toplumsal gerçeklik içinde yerine oturtulması ve eksik tanımlamaların giderilmesiyle aşılabılır.

İnsan kendini düşünen doğadır

İnsanın biyolojik, sosyal ve psikolojik gelişim süreçlerinin hepsinde, bu bunalımları, çatışmaları ve sürekli yeni yeni özellikler edinen kimlikleri izlemek mümkündür. Kendi içinde çok karmaşık bir diyalektiğe sahip olan bu süreçlerin doğru kavranıp anlamlandırılması için, öncelikle cevaplandırılması gereken soru 'kimlik nedir' sorusudur. Bu soru evrensel ve tarihsel olduğu kadar, güncelin de her düzeyde en temel sorusudur. Son dönemlerde Türkiye ve Kürdistan'da yoğunca gündemi işgal eden kimlik sorununun bir türlü çözüme gidememesinin tarihsel, toplumsal, ideolojik ve siyasal nedenleri olmakla birlikte; bütün bunların kaynağında tek tek kimliklerin tanımlanmasından önce, cevap verilmesi gereken temel soruya cevap verilmemiş olması yatmaktadır. 'Ben kimim' sorusundan önce, neden ben kimim sorusunun sorulduğuna ve bu sorunun neden hayati olduğuna cevap vermek gerekiyor. İnsan kendini düşünen doğadır. Ve giderek insan kendisine ve çevresindeki her şeye anlam veren, ad koyan bir varlıktır. Bunlar insanın temel varoluş özellikleridir. Bu özellikler onu doğadaki diğer varlıklardan ayıran, farklı kılan kimliğinin temel özellikleridir. İnsan kimliği bu özellikleriyle çevresindeki diğer olgulardan farklılık gösterir. Kendisini farklı kılan bu kimliğini tanımlayabildiği için anlamlıdır. Kimliği olmayan, ya da kimliği parçalanmış insan, kendi farkındalığını yitirmiş, tam olmayan eksik bir insandır. Farkındalığını ve anlamını yitirmiş olan insanın yaşadığı bu sorun kimlik sorunudur. O halde 'ben kimim' sorusundan önce, 'kimlik nedir' sorusuna cevap vermek sorunun çözümü açısından en doğru öncül tartışma ve yöntem olmaktadır.

Kimlik; kim kökeninden gelen ve temelinde herhangi bir olguyu diğer olgulardan farklı kılan özelliklerini ortaya koyarak, varlık anlamını ortaya çıkaran, adlandırma ve anlamlandırmadır. Herhangi bir şeyin kimliği onun ayırt edici özelliklerini ortaya koyma, onu, içinde bulunduğu maddi gerçek ile birlikte ama farklılığını da ortaya koyup, kendi maddi gerçeğinin dışına çıkararak soyutlama, anlamlandırma ve adlandırma gerçeğidir. Bir nevi soyutlayıp tanımlama ve bu tanımlamadan sonra,

onun diğer varlıklardan farklı olmasını sağlayan anlam biçimidir. Her şey olan, hiçbir şeydir. Bir şey olmak için önce her şeyin dışına çıkabilmek gerekir. Bir şey olduktan sonra hem her şey olunabilir, hem de hiçbir şey olunmaz. Kendisi olan sadece kendisidir; kendisi olabildiği için kendisinin dışındaki her şeyin karşısında bir anlama sahiptir. Bu anlam sahipliği kendisinin dışındaki her şeyi de kendisinin anlamına kavuşturduğu için her şeydir. Ben diğer şeylerden farklı olduğum için benim. Diğer şeyler de ben olmadıkları için kendileridir. Ben sadece ben olduğum için o, odur. Soyut gibi görünse de bu formülasyon insanın kendini bir tür olarak doğa içinde var edebilmesini sağlayan düşüncenin yani soyutlama yeteneğinin temel formülüdür

İnsan sorar; ben kimim? Cevap verir; ben kim değilim? Eğer ben ağaç değilim, taş değilim, hayvan değilim diyebiliyorsa, o zaman kendisini tanımlamaya geçebilir. Eğer ben bunlar değilsem, o zaman Önce ben neyim ile başlar. Çevresine bakar, herhangi bir maddeden farklı olduğunu görür. neyim sorusunu sorarak asıl soruya geçmiştir. Ama eğer kendisini bir ağaçtan, bir taştan ya da bir hayvandan ayırt edemiyorsa, o zaman ayrı bir tanımlamaya dolayısıyla anlamlandırmaya ve adlandırmaya ihtiyaç duymaz. Yani kimlik sonuçta 'ne'liktir. 'Ne'lik ise ne değildir ile başlar.

İnsan kendini nasıl tanımlar?

İnsan kendini nasıl tanımlar? Yani bir maddedir. Ama farklı bir maddedir. Taş, toprak değildir. Farkı canlı olmasıdır. Yani ilk kimliği madde olmasıdır. İkinci kimliği canlı olmasıdır. Ama herhangi bir canlı değildir. Hareket eden bir canlıdır. Dolayısıyla bitki değildir. Canlıların hayvanlar alemine daha yakındır. Düşünce, algılama, adlandırma ve anlamlandırma özelliklerinden dolayı herhangi bir hayvan da değildir. O ayrı bir türdür. Tür kimliğini oluşturan birçok özellik nedeniyle insandır. Ama insanlar içinde de herhangi bir insan değildir. İnsan kendisini biyolojik olarak üretebilmek için bir birini tanımlayan farklı özelliklere sahip iki biyolojik kimliğin bir bütünü olarak insandır. Bu biyolojik farklılık insanı kendi içinde erkek ve kadın olarak iki biyolojik kimliğe ayırır buna cins kimliği denir. Yine insan biyolojik olarak her birisi

Kimlik; kim kökeninden gelen ve temelinde herhangi bir olguyu diğer olgulardan farklı kılan özelliklerini ortaya koyarak, varlık anlamını ortaya çıkaran, adlandırma ve anlamlandırmadır

diğerlerinden farklı olan süreçlerden geçer. Bu süreçlerin özelliklerinin onu tanımlayan kimlikleri vardır. Çocuk, genç, erişkin, yaşlılık gibi kimlikler de insanın diğer biyolojik kimlikleridir. Yaşadığı maddi çevrenin kendisine kazandırdığı özellikleriyle, diğer insanlardan onu ayıran bir çevre kimliği vardır. Bu çevre kimliği, onun coğrafik ve toplumsal çevresinin özellikleri ile belirlenir. Yani üzerinde yaşadığı coğrafyanın, bu coğrafyada birlikte yaşadığı insanların kendilerini maddi ve manevi olarak üretme biçimleriyle belirlenen ayırt edici bir kültürel kimliği vardır. Yani maddedir, canlıdır, tür olarak insandır. Türün içinde de kendine ait kültürel bir kimliği olan tanımlanmış bir tarihsel, toplumsal bütünlüktür. Bu kültürel kimlik içinde daha da ayırt edici kimlikleri vardır. Onu var eden kültürel çevre, çok boyutlu kendini üretme faaliyeti içinde, farklı farklı kimlikler arz eder. Üretimin neresindedir, bu üretim sürecinde nasıl bir rol oynamaktadır? Bu rol ona hangi özellik ve yetenekleri kazandırmaktadır? Örneğin toplumsal üretimin belirleyeni midir, belirleneni midir? Bunu sağlayan üretim kimliği, onun sınıf kimliğidir. Yine kendi sınıfı içinde yürütmüş olduğu etkinliğe göre, kendisini tanımlama ve örgütlenme tercihleri onun ideolojik kimliğidir. Bu ideolojik kimlik hangi araç ve yöntemlerle yaşama geçiriliyorsa, ona uygun edinilen kimlik, siyasal kimliğidir. Bu araç ve yöntemleri kullanırken, edindiği siyasal kimliği hangi etkinlikte ve örgütlülük içinde gerçekleştirdiği, onun örgütsel kimliğini gösterir. Yine içinde bulunduğu örgütsel kimlik, çevresi içinde aktivitesi ve bireysel yetenekleri ile edindiği etkin ve özgün bir bireysel kimliği de vardır. Bu bireysel kimlik, hem diğer bütün kimliklerin toplamıdır hem de onlardan farklıdır.

Bir bireyin kimliği, kendisini var eden kimlik birikimlerinin toplamıdır.

Bu parçalardan herhangi birinin eksik kalması o kimlikte boşluk ve parçalanmaya yol açar. Ama sadece bunların bir toplamı olup bütün bunlardan farklı yönünü de ortaya koyamıyorsa, o zaman etkisiz bir kimlik sahibidir. Bu etkisizlik, özünde kimliksizlik olduğundan dolayı, birey kimliklerinin toplamını, bütün boyutlarıyla algılayıp kendinde gerçekleştirebildiği oranda kimlik sahibi olur. Bunu yapamıyorsa kendisi bir bütün değil, kendisini bütünleyen parçalardan herhangi birisi içinde yitip giden bir anlamsızlık halindedir. Bu ise kendisini kimlik bunalımı biçiminde dışa vurur.

Kimlik bunalımı, kimliği bütünleyen parçalardan, içinde yer alınamayan ya da tanımlanamayan ve yaşamsallaştırılamayan parçaların bulunup yerine konulmasına kadar devam eder. Bu bunalımı yaşayan insan hep şu soruyu sorar; Ben kimim, yani kimliğim nedir? Bu arayış insanın varoluş diyalektiğinin en uzun soluklu çabasının temel yönelimidir. Bu çaba en kaba hatlarıyla kendi kimlik tanımlanmasıdır.

Bu arayışın bilimsel bir tarzda formüle edilmesini sağlayan sosyal bilimler ve bunlar içerisinde de özellikle sosyoloji bilimidir. Sosyolojik kimlik tanımlaması; insanın kimliğini, içinde bulunduğu maddi gerçeğin genelden özele doğru aşamalı tanımlanmasıdır. Bir insanın kimliğinin üstten alta doğru bileşenlerini kaba hatlarıyla şöyle sıralayabiliriz: En üstte tür olarak insan kimliği, türün kendi içinde biyolojik kimliği olarak cins kimliği, cinslerin kendini içinde ürettikleri coğrafi, toplumsal ve tarihsel çevre içinde oluşan kültürel kimliği. Bu kültürel kimliğin tarihsel toplumsal gelişim içindeki örgütsel düzeyi olan, etnik, kavim veya ulus kimliği. Bu ulus kimliği içinde, maddi yaşamın üretimine katılma biçiminden kaynaklı sınıf kimliği. Sınıf kimliğinin koşullandığı ve bir tercih olarak ortaya çıkan ideolojik kimliği. Bu ideolojik kimliğin alt bileşenleri olan, siyasal, örgütsel ve aktif birey kimlikleri. Hatta daha da alta inerek bu aktivitenin bireyde yarattığı ruh halinden kaynaklı ilgilerini zevklerini, ve yönelimlerini belirleyen entelektüel ve estetik kimliği gibi kategoriler saymak da mümkündür.

Bu kimliklerden bazıları dönemsel ve değişkendir. Olmazsa olmaz değildir. Örneğin siyasal ve örgütsel kimlikler dinamik ve değişken kimliklerdir. Ama bazı kimlik bileşenleri temel ve belirleyicidir. Örneğin cins kimliği etnik kimlik gibi. Bütünlüklü bir kimlik ve varoluş açısından

tanımlanmasından bütünlüklü tanıma doğru geçiş yapabilmekle çözülecektir. Bizi belirleyen kimlik bileşenlerinin toplamı, insan, onun alt kimlikleri olan cins, etnik, sınıf, siyasal kimliklerin kaybetmeden ve abartmadan tanımlanıp yerli yerine oturtulmasıdır. Bu bağlamda ele alındığında tartışılan Kürdün kimliği tartışılan insan kimliğinin bir parçasıdır. Soru çok basittir. Ben kimim? Cevap da çok sade ve basit olmak zorundadır. İnsanım, erkek yada kadını, egemen ya da ezilenim, Mezopotamyalıyım, Kürdüm ve bunun bir sonucu olarak kendimi siyasal olarak herhangi bir biçimde örgütlemek istiyorum.

Belirtilen kimlikler bana rağmen, herkese rağmen, varolan kimlik bileşenlerimdir. Tanımlanamayan ve kavgası verilen ise, bu kimliklerin güncelde hangi siyasal çerçevede ve hangi bütünlük içerisinde örgütlenirler yaşımsallaştırılacağı sorunudur.

Türk devleti bütün tanımlamalarını tarihsel gerçeklikten kopuk siyasal tanımlamalar olarak yaptığı ve bunları dayattığı için Kürt kimliği konusunda hem kriz nedeni hem de krizin kendisi olmaktadır. Türk devletin kendi siyasal kimlik tanımlamasında bulunurken esas aldığı yöntemin içinde Kürt kimliğinden gelen kimi değerleri aşırma bazılarını yok sayma tarzı vardır. Kendi siyasal kimliğini anlamlandırırken Kürt kimliğini oluşturan bazı değerleri kendi kimliğine katma çabası içine girmiştir

Güncel en örgütlü siyasal organizasyonu devlet ve ulus örgütlenmesidir. Devletin içindeki ulus siyasal bir kimliktir. Devlet yarattığı siyasal üst kimliğin güçlendirilmesi için denetimine aldığı birey ve toplumu, yasallığa kavuşturduğu gurubun çıkarlarına göre adlandırarak, ikana edip razı etmek ister. Dolayısıyla devlet yasallığı kendi siyasal kimliğinin adlandırılması yöntemidir. Bu yöntemin belirlediği çerçevenin içinde birey ve guruplar da yasaları zorlamamak kaydıyla kendilerine kimlikler bulabilirler. Sermayedar, işçi, memur gibi üretimle ilişkili kimlikler yanında, kadın, erkek, genç, yaşlı gibi biyolojik kimlikler de tanımlanır. Ancak siyasal üst kimliğin güçlendirilmesi bu noktada

temeldir. Bu yaklaşım hep esas alındığı için çelişki ve çatışmaların doğmasına neden olmaktadır.

Bu siyasal kimlik, içinden geçtiği tarihsel koşulların yaratımı olan kimlik bileşenlerinin herhangi birini reddettiği, inkar ettiği ya da imha etmek amacıyla çatışma içinde olduğu taktirde hem sistem olarak kendisi krizi yaşayacak hem de onu meydana getiren bütün dinamiklerin sürekli kriz ürettiği bir gerçeklik olmaktan kendini kurtaramayacaktır.

Bu gerçeklikten hareketle Kürt kimliği etrafında yürütülen tartışmalara baktığımızda şunu görüyoruz; Türk devleti bütün tanımlamalarını tarihsel gerçeklikten kopuk siyasal tanımlamalar olarak yaptığı ve bunları dayattığı için Kürt kimliği konusunda hem kriz nedeni hem de krizin kendisi olmaktadır. Türk devletin kendi siyasal kimlik tanımlamasında bulunurken esas aldığı yöntemin içinde Kürt kimliğinden gelen kimi değerleri aşırma bazılarını yok sayma tarzı vardır. Kendi siyasal kimliğini anlamlandırırken Kürt kimliğini oluşturan bazı değerleri kendi kimliğine katma çabası içine girmiştir. Newroz'un Nevruz'laştırılması tartışmalarını hatırlayalım. Türk siyasal kimliğine aidiyeti mümkün olmayan Kürt kimlik değerlerini de yok saymaktadır. Kürtçe'nin bir dil olmadığını söyleyerek dil yasağına gitmesini hatırlayalım. Oysa ki kimlik tanımlaması için belirtilen tüm veriler göstermektedir ki bütün birey ve toplumlar gibi Kürt bireyi ve toplumu da bir kimlik sahibidir. Yeryüzündeki tüm birey ve toplumlardan özgün yanlarını ortaya koyacak kadar farklılıkları da vardır. Halk olarak on beş bin yıllık kesintisiz bir tarihsel ve kültürel geçmişe sahiptir. Bu süreç içinde ortaya çıkardığı çok zengin kültürel bir kimliği vardır.

Güncel olarak yürütülen tartışmalarda işin sadece siyasal boyutuyla sınırlı kaldığından, çözümden çok krizi derinleştiren tartışmalar olmayı aşmamaktadır. O halde başa dönüp soruyu yenilemek gerekir. Kimlik nedir? Kim kimliği ne için tartışıyor ve nasıl tanımlıyor. Sorun buradadır. Diğerleri yöntem ve biçim sorunlarıdır. Tartışmaların yöntemi ve biçimleri üzerine çok şey söylendi. Ve söylenecektir de. Ancak en doğrusu yöntem ve biçimlerin öze uygun hale getirilmesidir. Özü kimlik sorunu değil, kimlik sorusudur. Öz kavranırsa biçim bulunur. O halde özü tartışalım.

A. Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

DOĞADAKİ HER OLGU GİBİ ÖRGÜTÜN DE KENDİNE HAS İÇ İŞLEYİŞİ, KÜLTÜRÜ, USLUBU, TARZI, TEMPOSU, İŞ YAPMA ANLAYIŞI VARDIR

”Bir ulus için yeni doğuşun bütün sancılarını taşıyorum. İnsanlık bizim ulusal direnişimizde çok şey kazanacak.”

Bu sözleri Önderlik, 17 Aralık 1996’da Ortadoğu sahasında bir grup kadro adayı arkadaşına hitaben söylemişti. 2006 yılına giriyoruz. Düşmanın onlarca yıllık inkâr ve imha siyasetine rağmen, sonunda kabul etmek zorunda kaldığı bir ulusal gerçeklik vardır artık. Demokratik-ekolojik toplum paradigması ve bunun mücadelesi ile insanlığın ne kazanacağı da ispat edilmiştir. Bu gerçekliğe karşı kim ne diyebilir? Kim inkâr edebilir? Kim hakkını vermezlik edebilir? İşiten kulak, gören göz, hisseden yürek de bir çift söz söylemeyecek mi? Anlayan beyin de kendini ortaya koyamayacak mı?

Bu yazıyı yazarken, Önderliğin geçmiş çözümlerine bakmaya çalıştık. Aynı çözümlene döneminde birçok komutan ve kadro adayı arkadaşın da sarf ettiği sözler vardır; ‘Başaracağız, bir daha aynı hatalara düşmeyeceğiz. Kararlıyız, iddialıyız...’ Ve şimdi 2006 yılındayız. On yıl önce ve öncesinden de defalarca verilmiş sözlerin sahipleriyiz.

Hakilerin başlattığı, Mazlumların devraldığı, Ağıtlerin zirveleştiği, Zilanların atom şiddetiyle yürüttüğü, Şilanların katıldığı kervan sahipleri öngörü ve yiğitliğin saflarında yer alma iddiamız var. Siyah bir yaprağı beyaz gösterecek kadar kapkara bir kalemle isimleri yazılanlar da çıktı.

Mücadelelerin düzeyi yaratımların büyüklüğü insanı tarihe mal eder. Büyüklük zorunluluklara cevap olacak pratik düzey yakalamaktır. Zorunluluktan kaçış ve yapmamak da bir büyüklüktür. Ama o lanetli bir büyüklüktür. Yahuda İskaryot lanetli bir büyüktür. İsa, kutsal büyüklüğün sembolüdür. Ancak bu her iki büyüklük tarzını anlama kavuşturanlar havariler ve ardıllarıdır. İsa’yı tarihin küçük bir dipnotu olmaktan çıkarıp yaşam kitabına dönüştürenler havarileridir. Havariler bağlılık ve militanlık tarzını esas aldıkları ve yeni bir yaşamı gerçekleştirdikleri içindir ki Yahuda bir ihanetçidir. Havariler kendi yaşam sistemlerini kurdukları için de 2006 yıl sonra da tarihi İsa ile başlatıyoruz. Eğer bu duruşlar salt o günde çakılıp kalsaydı da, bu gerçeklik bir

dipnot olmaktan kurtulamazdı. Demek ki yaratıcı, eylemci bağlılık kazandırmıştır. Dolayısıyla sistemleşmek bunun için mekanizmalar yaratmak ve geliştirmek büyüklük için asıl olandır. Kalıcılıştır önemli olan; yanıp sönmek değil. İsa’nın doğuşu ile başlayan tarihin 2006. senesine giriyoruz. Özellikle son birkaç yılın hatalarıyla beraber biz de bir yılı tazelemiş oluyoruz. 2000 yılından sonra yaşadıklarımız yılın değil, birkaç yılın değerlendirmesini gerekli kılmaktadır.

2005 yılında, beş-altı yıl öncesinde yaşadıklarımızla mukayese edilirse, olumluluk anlamında birkaç yıl kadar bir gelişmeyi yaratık. Bu yapılması ve yapmamız gerekenlerle mukayese edildiğinde değil, ancak geçmişin olumsuzlukları ile değerlendirilirse böyledir. 2005 yılında yaşadığımız gelişmenin en somut tarafı kendimizi büyüklüklerin terazisinde ölçebilme gücüne kavuşmamızdır. Kutsal büyüklüğün ne kadar yakınında, lanetlik büyüklüğün ne kadar uzağındayız? Sorulup cevaplandırılması gereken temel soru budur.

Réber Apo’nun çağ paradigmasını pratikleştirip yaşamsallaştırmak için öncülük eden hareketin, PKK’nin içindeyiz. PKK’nin bu görevi başarıyla yürütmesi için bir arada bulduklarından dolayı kendilerine PKK’li denilen bireylerin yapması gereken görevleri vardır. PKK bu gereklilikleri programı, strateji ve taktiği ile belirlemiştir. İdeolojik, siyasi, pratik olarak herkesin kendi çalışma alanında ne yapması gerektiği bellidir. Aynı biçimde PKK görevlerinin başarıyla yerine getirilmesi için gerekli tarz ve temponun nasıl yaratılacağı, bu tarz ve tempo ile pratiğe yönelecek kişiliğin nasıl geliştirileceği de belirlenmiştir. Özellikle bu hususlarda önemli bir tecrübe birikimimizin olduğu bilinmektedir.

10 Ocak 1997 tarihindeki bir değerlendirmesinde de Önderlik;

’Dünyada demokrasiyi en çok isteyenlerdenim. Demokrasinin temelini halkta ve örgüt içinde yarattım. Görmüyor musunuz; dili olmayan kadınlar bile nasıl geliştiler? En iddiasız çağın gerisindeki çobanlar nasıl geliştiler? Bu benim ne kadar demokrat olduğumu gösterir. Fakat buna rağmen örgütün iradesi söz konusu olduğunda, şu anda tekim.’

Gelinen aşamada halklar demokrasisi, küresel demokrasi hareketi olarak ifade edilen siyasal bir sistemin felsefi, ideolojik alt yapısına ulaşmış bir Önderliksel düzeyden bahsediyoruz. Bu felsefi ve ideolojik netleşmenin zirvesidir. Dilsiz kadın bu sistemin öncü gücü olabilecek kadar kendisinde bir güveni yaratılmıştır. Çağın gerisindeki çoban bu sistemin temel dinamiğidir. Ve her gün ayaktadır. Bu yaratılan Kürt halk gerçekliğidir. Fakat örgüt iradesindeki teklik hala tümünden aşılammıştır. Sorun bu örgüt iradesi noktasında güç olması gereken ama güç olmayan bizlerin durumudur. 1999 yılına kadarki duruşlarımız, devletler arası komploda yetersiz yoldaşlar olarak duruyordu. 1999-2004 yılları arası (ve halen belli düzeylerde devam eden) duruşlarımızla cesedi ikiye bölüp ortaya koyanlar olarak durduk. Önderlikde güneş kadar yücelme ve ışık olma, bizlerin cüceleşip boylarımız kadar gölge yapma gerçeği ortaya çıktı.

Neden? Kimi olumlu özelliklerimizi de göz ardı etmeden kutsal büyüklüğün terazisinde boy ölçüşelim. Güneşin olduğu yerde sıcaklığın ve aydınlığın ölçüsü ay ışığı olamaz. Şehrin ışıkları kesin bir ölçü vermeyeceğine göre, kendimizi güneşin skalasında ölçmek zorundayız.

Tarih Zerdüşt'ten bu yana, halk olarak, kendi öz bilinci ve örgütlülüğümüzü ilk defa PKK ile gerçekleştirdiğimize tanıktır. Bunun için PKK, yaklaşık üç bin yıllık örgütsüzlük tarihimizin bütün yapılmamışlıklarının yükünü taşımıştır; taşımaktadır. Bu çok ağır bir yük olduğu için kahramanlıkları da büyük olmuştur. Bu özgünlükten dolayıdır ki, PKK Kürdistan'da örgütsüzlük gerçeğinden intikam alma hareketi tarzında bir örgütlülüğü öngörmüştür. Bu tarzın doğru olduğu bütün iç - dış komplo ve ihanetlere rağmen, yaratılan gelişmelerle ispatlanmıştır. Diğer yandan uzun örgütsüzlük tarihimizin diğer bir özgünlüğü de Kürdistan'da örgüt işlerinin normal bir yürüyüş ile olamayacağını ifade etmesi gerçeğidir.

Kürdistan'da parti, örgüt, örgütsel ilişkilerin neden çok zaruri olduğu sorusuna cevap, geçmiş dönem Önderlik çözümlerinde işlenen konuların başında gelir. Tekrar tekrar okumak gerekir. Toplumsal gelişmelerde örgüt olgusunun oynadığı rol bilinir. Önderlik Şamanlı geleneğinden başlamak üzere topluma yön vermiş tüm kişi ve grupların tarzını parti, örgüt olarak ifade etmiştir. Önderlik, çözümlerinde 'Kürdistan'da örgütsüz değil savaşmak, nefes almak bile mümkün değildir' diyerek bu gerçeği dile getirdi. Ve bunun için amansız bir mücadele verdi. Bu hususta işin en trajik yanı, örgüt oluşturma, geliştirme mücadelesinin büyük bir kısmının içe dönük verilmesidir. Önderlik, örgüt

konusunda 'Üç bin yıllık örgütsüzlüğün intikamını alın' dedikçe yönetim ve kadrolar olarak birçoğumuz; 'Hayır. Alıştırıldığımız gibi' dedik.

Önderliğe karşı bu savaşımız hep devam ede geldi. 2000'lere doğru dünya egemen sistemini karşısına alacak gücü gösteren Önderliği, partiden istifa ettirecek düzeye çekerek basitliklerimizin gücünü gösterdik. Önderlik kutsal büyüklüğün gücünü gösterirken, bizler basitliklerin, hafifliklerin, ciddiyetsizliğin de büyük bir güç olduğunu göstermiş olduk. Ve İsa'nın doğumundan bu yana geçen zaman diliminin sayılı seneleri 2004 dediğinde, bizim cephemizde işler zıvanadan çıktı. Az kalsın hepimiz lanetli büyüklüğün yaratıcıları olacaktık. Ve sonunda itiraf ettik; 'Hepimiz günahkarız'

Tanrının adalet terazisinden bahsedilir. Kutsal kitap insanın sağ ve sol omuzlarında duran meleklerin mahşerde insanın iyiliklerine ve kötülüklerine şahitlik edeceklerini belirtir. Kutsal kitap her insanın mahşerde yaptığı iyiliklerin mükâfatını, günahlarının da cezasını çekeceğini de Tanrı kelamı olarak bildirir. Tarih her siyasal sistemin kendi mantığı içinde sevap ve günah tanımına gittiğini yazar. Aynı mantık içinde ödül ve cezayı da hayatın bir doğrusu olarak önümüze koyar. Apocu hareketin adalet terazisi Önderlik gerçeğidir. Hepimiz bu terazinin kefelinde kendimizi ölçerek güneşin parlaklığı ve ışığına göre hangi derecede olduğumuzu anlayabilmeliyiz. Af dilemek, günah çıkartmak ve temizlenmek de sevaptır. Yanlış doğduğumuz ve büyütüldüğümüzü bilmek durumundayız. Yanlış yaptıklarımızın olduğu noktasında kendi kendimize söz geçirmeliyiz. Doğru yaşamının kolay olmadığını şimdi daha iyi biliyoruz. Bu hususta anlamlandırma gücünü yükseltmek gerektiğine, binlerce yıllık egemenlikli tarihin pisliklerinden arınmak, nefis savaşını vermek gerektiğine inanmak durumundayız. Kendini terbiye ederek arınmanın zorunluluğunu şimdilerde daha iyi tartışıyoruz. Kutsal büyüklüğü yakalamak için adeta yeni bir dine girer gibi besmele çekip yeniden başlamak gerekir.

Dervişler gibi bir yaşamı seçmek, bunu başarmamızın temel şartıdır.

Önderliğin yeniden doğdum dediği bir dönemde birçoğumuz her gün biraz daha öldük. Önderlik beş bin yıllık zorba sistemin hücrelerinde savaşırken ve yeniden yeniden doğarken, bizler basitliklerimizin ve hafifliklerimizin gücünü bir kez daha göstermeye hazırlanıyorduk. Bizler derken, herkesi aynı kefedeki değerlendirmenin doğru olmadığını da biliyoruz. Yoksa bu, son beş yıl içinde

mücadelenin yiğitlik saflarında kavgaya duranlarımızı inkâr etme anlamına gelir. Zaten Önderliğin adalet terazisi bu zemin üzerinde durmaktadır. ‘Anlamak adalettir’ demişti Önderlik. Ancak bu öyle bir durumdu ki, lanetlilik ‘kazanmaya’ doğru gitseydi en iyilerimizin yapacağı şey, namuslu bir ölümü seçmek olacaktı ki bu da bir şey kurtarmaya yetmeyecekti.

Mademki bölünmüş zaman dilimleri itibarıyla yeni bir yıla giriyoruz ve her yeni yıl yeni bir başlangıç olarak değerlendirilir, o zaman her birimiz hangi yeni başlangıçları yapacağız? Ne kadar adaletliyiz ve adaletli olacağız?

Anlamamın adalet ile, adaletin eşitlik ile; eşitliğin özgürlük ile; özgürlüğün yiğitlik ile; yiğitliğin tarz ve tempo ile ilişkisini doğru kurabilme gücümüz nedir?

Bu soruların cevabı en somut biçimiyle günlük duruşlarımızla izah edilmelidir. Çünkü günlük duruşlarımız üzerinden pratikleşen yanlarımız, örgütsellik düzeyimizi ifade eder. Örgüt derken, çok soyut ve uzağımızda olan bir olgudan bahsetmiyoruz. Önderlik tarzıyla ifade edilen, şehitler gerçeği ile netleşmiş yaşam ve eylem diyalektiğinden

bahsediyoruz.

Tümümüzün bir aradalığının somutlaşmış ve eyleme geçen hali bizlerin bu gerçeği temsil düzeyidir. Temsil düzeyimiz; anlama, katılma ve gelişmişlik düzeyimizin boy aynasıdır. Örgüt; yaşam birliği, söz birliği, karar birliği,

eylem birliğidir. Nasıl ki askeri bir savaş silahsız olmuyorsa belirtilen birlikler olmadan da örgüt olmaz. Toplumsal kategorilerin tümü özgün iç işleyişe sahiptirler. Örgüt denilen olgu hem kendi iç özgünlüğüne sahip hem de toplumda var olan kimi özgünlükleri bilinçli ve planlı bir tarzda, öngördüğü amaç için değiştirmeyi hedef seçme özgünlüğüne sahiptir. Bu gerçeği anlama düzeyimiz pratikleşme düzeyimizi ve tek tek bireyler olarak ne kadar örgütsel ve militan olduğumuzun ölçüsünü vermektedir.

21. yüzyılın altıncı yılına giriyoruz. İnsan yaratımlarının vardığı düzey, yeni tanımlamaları şart koşar. İnsanlık adeta tanrısal yaratıcılığı konuşmaktadır. Özellikle bilim ve teknolojiye

muazzam gelişmelerin var olduğunu biliyoruz. Böyle bir gelişme ‘çılgınlığın’ yaşandığı bir dönemde halk olarak üzerimizde dil, kimlik serbestisi olsun mu, olmasın mı tartışmaları yürütülmektedir. Yüzlerce yoldaşımızın vurulup düştükleri yerde mezarları dahi belli değildir. Kutsal büyüklüklerin en son temsili Réber Apo, esaret koşullarında tutulmaktadır. Bizler böyle bir trajedi içinde tutulmak istenen halkın evlatları olarak hangi görevlerle karşı karşıyayız? Bu büyük haksızlığı ve insanlık suçunu işleyenlere karşı ne yapmalıyız? Tabii ki mücadele edeceğiz. Bizde mücadele zorluluktur. Bu mücadele büyüklük yaratır. Bir adım sonrası özgürlüktür. Mücadele ile özgürlük hedefleniyorsa, doğal olarak bir plan, program ve yöntemden bahsetmiş oluyoruz. Çünkü her yol insanı hedefe götürmez. Tıpkı her mücadele biçiminin başarıyı getirememesi gibi. Demek ki başarılı bir mücadelenin de şart koştuğu yasalar vardır. Bu yasaların sonuç alıcı tarzda eyleme dönüşmesi için de bu işten sorumlu insanların kendilerini zorunluluğun yasalarına göre düzenlemeleri şarttır. Amaca yönelirken, bu işin gereklerine göre mi olacağız, yoksa gereklilikleri mi kendimize göre

ayarlayacağız.

Bu gerçek de tercih mutlak birinci şarttaki gibi olmalıdır. Ancak son beş-altı yıldır yaşadıklarımız, halk olarak içinde tutulmak istediğimiz durumu aşmaya götürecek tarza cevap olacak örgütsel gerekliliklere göre olmadığı bilinmektedir. Yaşananların sıradan sorunlar ve yetmezlikler değil, suçluluk arz eden

düzeylerinin de olduğunu bilmek durumundayız. Her ne kadar bu suç durumu genelleştirilmese de, bir kısmımızın böyle yaşadığı bir kısmımızın da eksikliklerle yaşadığı bilinmektedir.

Örgüt ortamında bir kişinin Önderlik gerçeğinin neresinde olduğunun en açık ifadesi, günlük duruşu ve eylemsellik düzeyidir. Son bir yıl içerisinde kısmi bir iyileşme görülüyorsa da, durumlarımızın başarı getirecek seviyenin oldukça gerisinde olduğu da biliniyor. Daha önce de vurgulamaya çalıştığımız gibi, bazı durumlar yaşanıyor ki, eksiklik değil suç düzeyindedir. İşin en tuhaf ve anlaşılmaz yanı da bu suç durumlarının bir karşıt savaşla aşılması yerine devam ettiriliyor olmasıdır.

Hem suçlu denilebilecek konumda olan kişi kendine karşı mücadelesiz, hem de yanı başındakiler tavırsız kalabilmekteler. Eğer militanlar olarak bir misyon sahibiysek –ki öyledir- işe, suçlara, eksikliklere karşı doğru tutumla mücadele yürüterek başlamalıyız. Eğer bu gerçeği görmez ve gerekli olan tarz ile ciddi bir başlangıç yapmazsak birkaç yıl içinde yeni bir lanetli büyüklüğe doğru gider tarzda Önderlik karşısına çıkabilme ihtimalimizin olduğunu unutmamalıyız. Karamsar bir hava yaratma niyetimiz yoktur. Özellikle 1 Haziran 2004 tarihinden bu yana gelişen pratiğin gerilla ve halk boyutu inanç ve umut yaratmıştır. Ama pratik tecrübelerimiz dönemsel başarıları kalıcılaştırma ve geliştirme noktasında zorlandığımızı da göstermiştir. Örneğin HPG’de yaşanan son tartışmalardan da anlaşıldığı üzere 1 Haziran hamlesinin kazanımlarının tersine dönebilme potansiyelini tümünden aşamadığımızı göstermektedir. Dolayısıyla örgüt ve örgütsel işlerde, siyasal bir mücadelede ileride yanlışların ortaya çıkmaması –kastımız hepimize kaybettiren çizgi dışılıklardır- kazanımların korunması, geliştirilmesi için tedbirlerin önceden alınması şarttır. Bu noktada yaptığımız tüm çalışmaların hangi ideolojik çizgi üzerinden geliştiğini bilince çıkarmamız gerekir. Çünkü işlerimiz ideolojik çizgimize göre yürüyorsa kendimize ait başarıyı yaratabiliriz. Bu doğrultuda olmayan hiçbir çalışma bize kazandırmaz. Böyle olsaydı, hamallar dünyanın en zengin insanları olurdu. İdeoloji, örgüt ve eylem bütünlüğü Önderliğin en çok dikkat çektiği hususlardır. Bu konuya ilişkin özellikle PKK 5. Kongresine sunulan politik rapor oldukça çarpıcıdır.

Örgüt olarak düzeltmezsek, ileride zorlanacak bazı yanlarımız var. Bunlar, anlamama ve yeterince bilince çıkarmamanın da ötesinde; yeniden yapılanmada, bizleri yenileyecek temel bazı noktaları yanlış anlamamız ve yanlış tartışmamızdır. İşin tehlikeli yanı bu olmaktadır. Anlayamadığımızdan değil, bazı şeyleri yanlış, kendi bireysel çıkarımıza göre uygulama ve dayatmalarımız vardır. Önderliğin kendi mücadele tarihinde, felsefi ideolojik netleşmede zirvede olmasına rağmen, son yıllarda yaşananlardan hareketle bizlerin de belki en muğlak, Önderlik çizgisinden en uzak bir duruşu sergilememiz bundandır.

Yaşanan son gelişmelerin örgütsel ve siyasal boyutta olumlu yanları vardır. Bu gelişmelerin örgütsel doğrularımızın pratikleşme düzeyinin bir sonucu olduğu bilinmektedir. Ancak kaygılı olmak için de ortamımızda oldukça veri vardır. Her biri

geniş bir değerlendirme konusu olabilecek kaygı verici durumları özetlemek gerekirse;

Önderlik yaşadığı eleştiri-özeleştiri süreciyle kendisinde paradigmal düzeyde bir yenilenmeyi yaratırken, bizde hâkim olan tarz eleştiri-özeleştirmeden kaçmak olmuştur. Eleştiri ve özeleştiri yapmamak için de teorik ve kurumsal gerekçeler de oluşturmuşuz. Yani büyütüldüğümüz gibi, alışkanlıklarımızla yaşamayı doğru buluyoruz. Değişik biçimlerde bu duruşlarımızın teorisini geliştirmeyi irade olma ve hak olarak görüyoruz. Böylelikle insanı köleleştirmiş sistemin özelliklerini aşma yerine onlarla yaşamayı özgürlük sanıyoruz

Önderlik felsefik, ideolojik olarak binlerce yıllık devletçi, hiyerarşik sistemi aştığını ve hiçbir dönemde yakalayamadığı netleşmeyi yaşadığını belirtti. Bizler eskisi, yenisiyle hiçbir dönem olmadığı kadar olay ve olguları kavramsal düzeyde belki de bu kadar düzene akıllı ve duygusuyla ele almamıştık. Bu noktada ortaya çıkan sonuç şu oldu; Önderlikte sistemden müthiş bir kopuşu yaşarken, bizde ise düzene, düzen yaşamına, kültürüne koşma ve kendi içimizde yaşatmaya kapı aralama yaşandı.

Beritan kişiliğinde yönetim düşse de, direniş esastır. Özgürlüğün savaş, savaşın aşk ile bağı çarpıcıdır. Kemal Pir yoldaş, yetki ve mevki olmadan zorluklar ve karşı saldırılar ne olursa olsun dönem militanlığının gereklerini en çarpıcı ortaya koyan tarzın adıdır.

Önderlik demokratik komünal yaşam değerlerini güncelleştirmeyi yaşanan kaosun alternatifi olduğunu belirtti. Bizim buna cevabımız anti demokratiklik ve bireycilik oldu. Önderlik, demokratlığını; bir halkı yaratma, dilsizlere dil, çağın gerisindeki çobanı geliştirme olarak tanımladığı halde, bizler demokratiği kendini koyuverme, dağınıklık, mücadelesizlik vb. olarak uygulamaya koyduk. Ne kadar komünal yaşayıp yaşamadığımızı tartışmaya gerek yoktur. PKK mücadele tarihi içinde örgüt ortamında bu kadar maddiyatı düşünen bireyler olmamıştır. Ortaya çıkan sonuç; Önderlikte müthiş bir yaratma işi iken; bizde tembelliğin her türlü ve herkesin kendini bir şey olmuş hissine kaptırması olarak anlaşıldı. Kısacası tüketiciler topluluğuna dönüştük.

Önderlik kendi yaşam felsefesinin sistemleşmesi için dervişler ve havarileri örnek göstererek böyle bir pratik tarzın zaferi getireceğini belirtti. Sistem kuran bütün önder ve kadroları tarihsel olarak değerlendirdi. Yeni bir bakış açısı oluşturdu. Şehit

Beritan ve Kemal Pir'i örnek kadrolar olarak gösterdi. Beritan kişiliğinde yönetim düşse de, direniş esastır. Özgürlüğün savaş, savaşın aşk ile bağı çarpıcıdır. Kemal Pir yoldaş, yetki ve mevki olmadan zorluklar ve karşı saldırılar ne olursa olsun dönem militanlığının gereklerini en çarpıcı ortaya koyan tarzın adıdır. Bu çarpıcı göstergelerden yaşananlara ve halen devam eden kimi duruşlara bakalım. PKK mücadele tarihinde bu son dönem kadar kadroluğun ve militanlığın tartışıldığı başka bir dönem var mıdır? Bilinçli, bilinçsiz kadro ölçülerini bu kadar muğlâklaştırıp geri çekme başka hangi dönemde yaşanmıştır? Kadro yaşam ve ölçüleri itibariyle başka hangi süreçte bu kadar düştü ve kültürsüzlükler ortaya çıktı? Bu noktada ortaya çıkan sonuç şu oldu; direniş abidelerimizin yaşam ve devrimciliklerini gözüyle gören halk, PKK etrafında örgütlenirken, birçoğumuzun yaşam ve ilişki tarzlarına bakan halkın nezdinde PKK'den kopma ve uzaklaşmalar yarattık. Yani örgütlenme yerine örgütlenmiş kitleleri dağıtıcı bir tarzımız oldu.

Genel olarak bu başlıklar altında verilebilecek noktalar yanında giderilmesi gereken daha başka yetmezliklerimizin olduğu da bilinmektedir. Burada önemli olan her birimizin kendi gerçeğimizi doğru ve samimi bir şekilde tahlil edebilecek gücü kendimizde yaratmamızdır. Önderlik olay ve olguları hangi tarzda ele alıp değerlendiriyor. Önderliğin reddettikleri ve kabul ettikleri hangi tarz ile olmaktadır; ölçü nedir? Bizde işler hangi tarz ve yöntem ile gelişmektedir? En son Önderliğin KKK biçiminde formüle ettiği, halk demokrasisi sistemi, projesini yaşamsallaştırmakla görevliyiz. Bu sistemin örgüsü en alttan komün ve birimlerden, kongre rejimine kadar bir örgütlülüğü öngörür. Bütün örgütlenmeler iş ve rol koordinasyonu esprisıyla geliştirilir. Bu sistemin anlaşılması konusunda da epeyi zorlanmalar yaşadık ve halen yaşıyoruz. Şimdilerde daha iyi anlaşılıyor ki; anlaşılmayan temel husus, 'PKK'ye katıldım' diyen kadroların bu sistemin neresine yerleştirilmesi konusuymuş, yukarıda da belirtmeye çalıştığımız kaygı verici olumsuzluklar yanında ihanetçi grubun da bilinçli yönlendirmesi örgüt ortamımızı kaosa çevirdi. Bu noktada kadro zemininin KKK sistemi içinde tanımsız bırakılması veya yurtseverlik düzeyde ele alınması konusu ihanetçi gurubun temel amaçlarından olduğu için sonuçlar daha da vahim bir hal aldı. Hâlbuki KKK sistemi yeni bir ideolojik bakış açısının ürünüdür. Eski sistemimizden daha çok ideolojik olmayı gerektirir. Egemen sistemin mezhebi olmamayı öngören bir yaklaşımı esas alır. Böyle bir sistemin kuruluşu,

ideolojik bir merkez olmadan nasıl yürütülebilir? Alternatif bir yaşam ve ilişkiler ağı üzerinden toplumsal yeniden kuruluş bu sistemde çağdaş havariler olmadan nasıl geliştirilir? Bu işin ideolojik öncü bir örgüt olmadan yürütemeyeceği kanıtlandı. Belirtmeye çalıştığımız sorunlar böylesi yaklaşımların kalıntılarıdır. Günümüz itibariyle de netleştirilmesi gereken yanları vardır.

Bir kere 'ben PKK'ye katıldım' diyen her insan yeni PKK'nin kadrosu olmaya adaydır. PKK'lileşmek için gerekli katılımı ve ölçüleri esas almak zorundadır. Bu temelde katılan arkadaşların buldukları çalışma alanlarının farklı farklı olması bu gerçeği değiştirmez. Tek fark pratik özgünlüktedir. KKK sistemi halkın her alanda örgütlenmesini şart koşar. Bu örgütlülüğün geliştirilmesi ve korunması için bütün yaşamlarını veren bireyler kadro olmaya adaydılar. Her kadro kendi çalışma alanında geliştirilmesi gereken halkın örgütlenmesi işine öncülük eder. Gelişen örgütlülük düzeyi kongre ile halk iradesini açığa çıkarır. İradeleşmiş halk, kendi yaşamında devletin müdahalelerini sınırlandırır. Bu belirlemeler ışığında örgüt gerçeğine baktığımızda durumların böyle olmadığını görüyoruz. İdeolojik çizginin, hangi çalışma alanında nasıl pratikleştirileceği konusu tartışılmıyor. Siyasi, askeri, basın-yayın, kültür-sanat çalışmalarında PKK'nin nasıl pratikleştirileceği yerine, 'Ben siyasetçiyim, askerim, basın-yayın çalışanıyım, kültür-sanat çalışanıyım' denilip; ideoloji, örgüt ve eylem diyalektiği dinamitleniyor. Kaygı verici durumların en somutta yansıma biçimi bu oluyor. Pratiklerimiz ya ideolojik çizgimize göre olur, ya başka ideolojik çizgileri esas alır.

Dolayısıyla KKK sisteminin merkezinde ideolojik merkez anlamında PKK'lilik ve kadroluk vardır. Önderliğin deyimi ile,PKK, Koma Komelen Kürdistan sistemin 'Kurmaya örgütüdür'. Kadro olmaktan doğan fedakârlığı ve ideolojik keskinliği gösteremeyenlerin kendi güçsüzlüklerini teorileştirip ideolojik ve siyasi çizgimizi muğlâklaştırmalarına izin vermemek yeni yılın en temel PKK'lilik ve kodroluk görevlerindedir.bu görevlerin üzerine doğru yürüyebildiğimiz taktirde;geçmişin yetersizliklerini aştığımız gibi, yeni bir mücadele yılını başarıyla karşılayabiliriz.

A. Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

DEMOKRAT ÖRGÜTLENDİRME VE DEMOKRATİK

İK KONFEDERALİZMİN İR İKLEŞİM PROJESİ

Sömürgeci güçler de Kürt ağalarını kontrol

Eski tarz örgütlenme ve mücadele biçimi büyük emekler verilmesine rağmen istenen sonucu vermiyordu. Dolayısıyla verilen emek, çaba ve fedakarlık düzeyinde sonuçlar elde edilemiyordu. Eğer halkımız demokratik konfederal örgütlenmesini gerçekleştirirse dün beş çaba harcıyıp bir sonuç alıyorsa, bugün bir çaba harcıyıp beş değerinde sonuç alacaktır

☀ **KKK sistemiyle yaratılmak istenen toplumsal örgütlenme nasıl olacak?**

KKK sistemi, Önderliğin Bir Halkı Savunmak adlı eserinde ortaya koyduğu yeni paradigma ve ideolojik açılım çerçevesinde halkın kapsamlı ve derinleştirilmiş demokratik örgütlenmesini ifade etmektedir. Kürt halkı PKK öncülüğünde yürüttüğü mücadeleyle Kürdistan'da tamam-lanmamış da olsa bir demok-ratik devrim gerçekleştirmiştir. Dün toplumda hakim olan güçler ağalar, beyler, aşiret reisleri ve tarikat şeyhleriydi. Bunlar toplumu kontrol altında tutuyorlardı. Bu nedenle Kürt halkı bu bağlardan kopuk özgür bir duruş ve irade ortaya koyamıyordu. Kürt toplumundaki temel örgütlenmeler feodal, aşiret ve tarikat örgütlenmeleriydi. Kürt halkı binlerce yıldır böyle bir yaşama mahkum edilmişti. Bu durum Kürt halkını çağların gerisinde tuttuğu gibi, özgücünü ve öz iradesini ortaya çıkaramadığı için, dıştan gelen egemenlik güçlerine, sömürgeci güçlere karşı bir mücadeleyi yürütme gücünü de kendinde bulamıyordu. Kürdistan üzerindeki siyaset, dış güçlerle Kürt ağarları arasında oluşan dengeye göre belirleniyordu. Bu ilişkilerinde daha çok işbirlikçi düzeyde olduğu bilinmektedir.

etme temelinde Kürdistan üzerinde egemenliklerini rahatlıkla yürütüyorlardı. Bu nedenle hareketimiz ilk çıkışından itibaren Kürdistan'da sömürgecilğe karşı mücadeleyle iç içe bir demokratik devrim yaşanmadan halkın güç olamayacağı, bu nedenle Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürleşmesinin gerçekleşmeyeceği tespitinde bulunmuştu. Dolayısıyla baştan itibaren feodal güçlerin etkisinden kurtarmak için halkı örgütlü hale getirme mücadelesine girdi.

Diğer yandan sömürgeci güçler Kürdistan üzerindeki egemenliklerini bu tür işbirlikçiler üzerinden yürüttüğünden, sömürgecilğe karşı başarının koşulu da halk üzerindeki bu egemenlikleri tasfiye etmek, bu temelde halkın özgücünü ve iradesini ortaya çıkararak mücadeleyi geliştirmektir. Bunun sonucunda 1970'li yılların ortalarından başlayarak bir yandan sömürgecilğe, diğer yandan Kürt ağalarına, beylerine ve tarikat şeyhlerine karşı Kürt halkını irade ve güç yapma mücadelesi yürütüldü. 1980'lere gelindiğinde, Kürt halkı, Kürt köylüsü tarihte ilk defa egemen sınıflardan bağımsız bir özgürlük gücü olan PKK'yi sahiplendiği gibi, kendisi de tarihte ilk defa gücünü ve iradesini ortaya koyan bir mücadele içine girdi. Bunun sonucunda 1990'lı yılların başında serhildanlar gelişti. Bu serhildanlar aynı zamanda Kürdistan'da egemen sınıfların değil de halkın güç olduğu bir tarihin başlangıcı oldu. Halk ağaların, beylerin, tarikat şeyhlerinin denetiminden çıkınca, ayağındaki prangalardan kurtulmuş gibi özgürlük ve demokrasi mücadelesine güçlü bir katılım gösterdi.

1990'larda gelişen, tüm şehirlere, kasabalara ve köylere kadar yayılan halk hareketi, özü itibarıyla bir demokratik devrim niteliğinde gerçekleşti. Herhangi bir Kürt ağasının, beyinin, tarikat şeyhinin öncülüğünde değil, halk özgürlük eğilimini temsil eden PKK etkisinde, doğal halk

önderlerinin yoğun katılım ve öncülük etmesiyle bu serhildanlar yaşandı. Kürt halkı kendine gelmenin büyük heyecanı ile tarihini kendi eliyle yazmaya başladı. Halkta tüm dış güçlerin beklemediği bir irade patlaması yaşandı. Bunun güçlü bir savaş vermenin de temeli olduğunu gördük. Bir yandan gerilla diğer yandan serhildanlar temelinde, özgürlük ve demokrasi mücadelesi Kürdistan tarihinde görülmemiş biçimde yükseliş gösterdi. Yalnız Kuzey Kürdistan'ı değil, başta Güneybatı Kürdistan olmak üzere Güney Kürdistan'ı da derinden etkiledi. Doğuda da halkın duygularında ve düşüncelerinde büyük dönüşümler ortaya çıkardı. Belki siyasal ve askeri etkinliğimiz her parçada aynı olmadı; ama bütün Kürt halkını duyguda, düşüncede, duruşta etkilediği kesindir. Sadece Kürdistan'daki halkımızı değil, dünyaya savrulmuş halkımızı da derinden etkiledi.

Bunun sonucunda her tarafta halk tabanına dayanan örgütlenmeler görüldü. Türkiye'de görüldüğü gibi kendine meşruiyet alanları yaratarak, legal alanda HEP, DEP, HADEP, DEHAP ve DTP gibi partileri ortaya çıkardı. Bunlar Kürdistan'da gerçekleşen demokratik devrim temelinde ortaya çıkan partilerdi. Geçmişte olduğu gibi CHP ve AP'nin Kürdistan'daki örgütlenmelerinde Kürt ağaları ve beylerinin etkinliğinde bir siyasal yaşam yerine, orta sınıftan da belirli düzeyde katıldığı bir siyasallaşma süreci ortaya çıktı. Bugün başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, tüm parçalarda inkarcı sömürgeci güçlerin bütün bastırmalarına rağmen halk özgürlük mücadelesini sürdürüyorsa, bunun gerçekleşen demokratik devrimle bağı vardır. Egemenler Kürt ağalarını, beylerini, aşiret reislerini ve tarikat şeyhlerini kontrol altına alıp, onların iradesini kırsa da, ortaya çıkan halk gerçekliğini, Kürdistan'ı ve Kürt halkını suskunluğa boğmak artık mümkün değildir. Hatta bu hareket dağılsa bile, Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini durdurmak mümkün değildir. Geçmişte isyanlar oluyordu; isyanlara öncülük eden daha çok üst tabakaydı. Bunlar yenilip teslim alındığı zaman, ortaya çıkan ulusal hareketler ve isyanlar da bıçakla kesilir gibi dururdu. Şimdi Kürt halkı böyle bir isyan tarihini ve kara kaderini yerle bir etmiştir. Artık kesintiye uğramayacak bir ulusal demokratik mücadele süreci yaşanmaktadır. PKK öncülüğünde gerçekleştirilen Kürt halk devriminin en büyük kazanımlarından biri budur.

Ortaya çıkan bu halk gücünü geçmişte cephe örgütlenmesiyle karşıladık. Kürt halkının çeşitli sınıf ve tabakalarını bu cephe etrafında toplamaya çalıştık. Önderliğimiz daha o zaman

esas olarak halka dayandırılan Koma Gel örgütlenmelerini bir hedef olarak ulusal demokratik mücadelenin önüne koymuştu. Ancak o günün koşullarında hem tecrübesizlikten, hem de halkın örgütlenme bilincinin yeni yeni ortaya çıkmasından dolayı ne cephe örgütlenmesi istediğimiz düzeyde gerçekleşti, ne de halka dayanan Koma Geller ortaya çıkarılabildi. Bu durumda mücadeleye atılan halkla örgütlenme düzeyi arasında bir paralellik ortaya çıkmadı. Halkın örgütlenmeleri zayıf kaldı. Açıktır ki, şiddetli savaş koşullarında illegal örgütlenmeyle toplumun en fazla yüzde onu örgütlenebilirdi. Kaldı ki büyük sempatan kitlesi bulunmasına rağmen cephe çalışmaları bu oranda bir örgütlenme düzeyine ulaşamadı.

Bu dönemde Kürt halkının kendine açtığı meşruiyet alanı olan legal partiler Kürt halkının en geniş çevrelerine bir örgütlenme şemsiyesi oldu. Cephe örgütlenmesiyle ilişkilenebilen halkın çeşitli kesimleri bu legal partiler altında toplandı. Bu partiler geleneksel AP ve CHP gibi partilerden çok fazla etkilendiği gibi, örgütlenme modelinin ağırlıklı olarak üstün alta doğru olması nedeniyle halkın güç ve iradesini açığa çıkarmada zayıf kaldı. Halkın bir siyasal şemsiye görecer altında toplandığı bu partiler döneminde, halkın kendini güçlü bir biçimde örgütleyip siyasetin öznesi ve siyasete aktif müdahale eden bir güç haline gelmesi yaşanmadı. Bu siyaset tarzı nedeniyle bu tür partilerin yönetimleri, örgüt kademeleri ağırlıklı olarak orta sınıfın damgasını taşıdı. Halkın özne olduğu, iradesini ortaya koyduğu ve siyasete müdahale edebildiği örgütlenmeler, ancak tabandan başlayan örgütlenmeler olabilirdi. Tabandan yukarıya doğru gerçekleşecek demokratik örgütlenmeler ancak halkı siyasetin öznesi yapabilirdi.

Her ne kadar Koma Geller desek de, hem örgütlenme anlayışımızdaki klasik etkiler, hem de oluşan legal partilerin örgütlenme biçimi nedeniyle halkın güç olduğu, demokratik iradesini ortaya koyduğu, dolayısıyla demokrasisini derinleştirdiği ve kapsamlılaştırdığı örgütlenmeler ortaya çıkmadı. Bu açıdan 1990'ların başında Kürt halkı ayağa kalkmış, direnişlerini gerçekleştirmişti diyebiliriz; ancak bu ayağa kalkışını ve diriliş devrimini tümünden kendine ait olan, kendisinin etkin olduğu örgütlenmelere dönüştürdüğü söylenemez. Bu nedenle halkın mücadele potansiyelinin tümü ulusal demokratik mücadeleye seferber edilememiştir. Halkın örgütlenme düzeyi ağırlıklı olarak merkezi yapılanmayı esas alan legal partilerin insafına bırakılmıştır. Bunların da orta sınıf kimliği fazla olan kadrolar ve yönetimler

tarafından yönetildiği düşünülünce, halka gitme ve tabanı örgütlenme zayıf kalmıştır.

Yürütülen gerilla mücadelesine paralel olarak halk hareketinin süreklileştirilememesinin nedeni, 92'de yürürlüğe sokulan serhildanları bastırma konseptinin yanında, bu örgütlenme modelinin halkın gücünü açığa çıkaracak nitelikte olmamasıdır. Nitekim '93 ve '94'teki bastırma konseptiyle birlikte, örgütsüz olan halk güçleri önemli düzeyde geriye çekilmiştir. Serhildanların kesintiye uğraması sonucu halkın desteği daha çok yardım etme, mücadeleye savaşçı düzeyde katılma, legal siyasal platformda da pasif bir destekçi pozisyonunda kalmıştır.

KKK sisteminin kurulmasını bir yönüyle bu gerçeklikle, diğer yönüyle de Önderliğimizin tarih çözümlenmeleriyle ulaştığı yeni paradigmayla bağlantılı bir sistem olarak görmek gerekiyor. Önderliğimiz yeni paradigmasını ifade ederken, hiyerarşik devletçi ve iktidarcı örgüt modelleri ve siyasal anlayışını bir tarafa bırakan, esas olarak halkın tabandan komün ve meclisine dayalı Demokratik Konfederalizmi öngörmekte, halkın ancak böyle modellerle güç olabileceğini vurgulamakta, böylece tarihte halk hareketlerinin tümünün başına geldiği gibi sistemin yedeği veya mezhebi olmaktan ancak böyle kurtulacağını ortaya koymaktadır. KKK projesi yani halkın demokratik konfederal örgütlenmesi bu çerçevede ele alındığında bir anlam kazanır.

KKK sistemini bir cephe örgütlenmesi olarak görmek yanlıştır

KKK sistemi geçmişte ulusal kurtuluş hareketlerinin ortaya koyduğu örgütlenme modeli olan bir cephe örgütlenmesi değildir. Dolayısıyla KKK sistemini bir cephe örgütlenmesi olarak görmek yanlıştır. KKK sistemi, reel sosyalizmden ya da ulusal kurutuluş savaşlarına öncülük yapan reel sosyalist partilerden farklı olarak, dar sınıf yaklaşımından uzak olan, örgütlenmesiyle işleyişinin demokratik olduğu bir sistem gerçeğidir.

Dar sınıf yaklaşımından kurtulmayı öngören, sosyal ve ekonomik projesini sadece belirli sınıflara dayandırmayan, toplumun özgürlük ve demokrasiden yana diğer sınıf ve tabakalarını da içine alabilecek bir siyaset felsefesi ve tarzına sahiptir. KKK projesi kendisini dar sınıf yaklaşımıyla ele alan bir programla tanımlamamıştır. O, demokrasi ve özgürlükten yana olan bütün kesimleri demokratik işleyişle kendi içine alabilecek bir demokratik halk örgütlenmesi gerçeğidir.

Ancak vurguladığımız gibi KKK sistemi bir cephe örgütlenmesi değildir. Cephe örgütlenmeleri esas itibarıyla sistemin mezhebi olmaya yatkın bir örgüt modeli ve siyaset felsefesine sahiptir. Binlerce yıllık halk özgürlük tarihinde olduğu gibi, yürütülen mücadeleler ve harcanan çabaların sonuçta sistemlerin mezhebi haline gelmesi gerçeği vardır. Yeni paradigma doğrultusunda öngörülen demokratik konfederal örgütlenme olan KKK ise sistemin mezhebi olmayacak, halkın esas olarak irade ve güç sahibi olduğu özgür ve demokratik bir yaşamı hedeflemektedir. Bu sosyal ekonomik projeyi demokratik sosyalizmin öngördüğü komünal demokratik yaşam olarak anlamak gerekir. Dolayısıyla KKK sistemi halk özgürlük eğiliminin ya da demokratik sosyalizmin yaşam bulmasıdır.

Tabii hala sınıflar vardır, sınıf gerçeği söz konusudur. Farklı sınıfların farklı özlemleri ve eğilimleri olmaktadır. Ancak KKK sistemi sadece bir sınıfın örgütlenmesine dayanan bir sistem değildir. Demokratik bir sistem olduğu için, KKK sistemi esas olarak Kürt ulusunun büyük çoğunluğu teşkil eden halkın daha fazla etkili olduğu, halkın özgürlük ve demokrasi ihtiyaçlarını daha fazla karşılayan bir sistem olduğu da diğer bir gerçektir. Zaten KKK sisteminin demokrasi anlayışının egemen sistemlerinin demokrasi anlayışından farkı ise buradaki siyaset felsefesi ve örgütlenme modelinden gelmektedir.

Bilindiği gibi Avrupa'da veya çeşitli ülkelerde halkların verdiği bin yıllık özgürlük ve demokrasi mücadelesinin sonucu olarak halkın nefes aldığı belli demokratik yaşam alanları ortaya çıkmıştır. Siyasal, sosyal ve ekonomik alanlarda egemen sınıfların katı hakimiyetinin kırıldığı, halkın da belli düzeyde kendini ifade etmesini sağlayacak nefes alma mekanizmaları ortaya çıkmıştır. Ancak Avrupa'da var olan demokrasi anlayışı bugün hala egemen sınıfların hakim olduğu, egemen sınıflar içinde de en fazla tekelsiz kapitalist çevrelerin, onların siyaseti ile sosyal ve ekonomik projesinin yaşam bulduğu bir sistemdir. Eğer demokrasiyi halkın yönetimi olarak, halkın

iradesinin ağır bastığı bir sistem olarak tanımlıyorsak, Avrupa'daki rejimleri ve sistemleri tam anlamıyla demokratik sistem olarak görmek doğru değildir. Çünkü halk orada hala başat güç değildir. Demokrasi ise halkın başat güç olmasına dayanan bir sistemdir. Bu nedenle Avrupa'daki pratikleşme eksik, özürsüz, yetersiz, sınırlı demokrasi olarak tanımlanabilir.

KKK sistemiyle bu sınırlı demokrasi anlayışı aşılacak, halkın esas güç olduğu bir demokratik toplum ve demokratik rejimin ortaya çıkarılması amaçlanmıştır. Ağırlıklı olarak halka dayandığı, sınırlı, yetersiz ya da belirli düzeyde açılımı olan bir rejim değil de tam anlamıyla demokrasi diyebileceğimiz köklü bir siyasal irade değişimini hedef aldığı için bunu radikal demokrasi olarak tanımlıyoruz.

KKK Sözleşmesinde esas olarak konfederal sistemin nasıl gerçekleşeceği ortaya konulmuştur. Henüz başlangıç aşamasında olduğu, çok geniş ve derin bir tecrübe de ortada bulunmadığı için bu örgütlenmenin belirli eksiklikleri ve yetersizlikleri olabilir. Bunlar örgütlenmenin canlı dinamiği içinde ortaya çıkacak, zamanla bu örgütlenme sosyal, siyasal ve ekonomik yaşama daha uygun bir biçimde gelişip bir tekâmülü yaşayacaktır. Ancak bu örgütlenmenin esası köy ve mahalle komünlerine dayanan, kasaba ve şehir meclisleriyle iradesini daha da yoğunlaştıran, bu temele dayanan halk kongreleriyle genel politikasını ortaya çıkaran ve demokratik toplum koordinasyonlarıyla tespit edilen politika, örgütlenme ve eylemleri koordine eden bir sistem kurmayı hedeflemektedir. Yavaş yavaş komün ve meclislerin örgütlenme sürecine girilmiştir. Bunların nasıl örgütleneceği, nasıl yaşamsallaşacağı konusu, hem teorik olarak hem de pratik içinde nasıl olacağı izlenerek bu örgütlenme modeli geliştirilmektedir. Öte yandan dar sınıf yaklaşımını aşmak için bir yandan komünler demokratik temelde örgütlenirken, meclislerde de demokratik örgütlenme ve işleyiş esas alınacak; diğer yandan ekonomik ve sosyal yaşamın çok boyutlu hale gelmesi nedeniyle toplumun tüm kesimleri kendini ayrı örgütlenmeye tabi tutacaklardır. Bir yandan özgün örgütlenmelerini gerçekleştirecekler, diğer yandan komünlerde ve meclislerde bu özgün örgütlenmelerini yansıtarak esası komün, meclis ve kongre olan örgütlenmeler içinde yer alacaklardır. Demokratik Konfederalizm örgütlenmesi taban örgütlenmesi olduğu gibi, merkezin değil yerel örgütlenmelerin esas alındığı bir sistem olacaktır. Merkezi siyaset modeli halkı siyasete yabancılaştırmıştır. Batı Avrupa'da ortaya çıkan dört yılda bir genel ve eşit oya dayanan

seçimle ortaya çıkan parlamenter sistem 1950'li yıllarda iflas etmiştir. Bu sistemlerin altında birinci ve ikinci dünya savaşları önlenememiştir. Çünkü bu sistem halkın siyasete her gün her sorunda damgasını vurduğu bir sistem değildi. Temsilciler seçilip parlamentoya gönderiliyor, parlamento da ülke siyasetini belirliyordu. Sistem merkezi bir yapılanmaya dayandığı için, halk seçimlerde oy verse de, siyaseti etkileyen, siyasetin öznesi olan bir konumda olmuyordu. Bu tür siyaset yapma tarzının hakim olduğu parlamenter sistemlerde, seçim sonuçlarının önemli düzeyde egemen sınıflarca belirlendiği bir sistem söz konusuydu. Halk siyasetin öznesi ve sürekli müdahale eden gücü olmadığından, egemen sınıfların politikasındaki çıkar çatışmaları siyasal, sosyal ve ekonomik yaşamı belirliyordu. Kanlı dünya savaşlarını bu çıkar çatışmaları insanlığa yaşatmıştı. Bunun sonucu olarak halkın, toplumun siyasete günlük müdahale edebileceği sistem arayışları arttı. Avrupa'da sivil toplum örgütlerinin 1950'lerden sonra ortaya çıkması, dört yılda bir yapılan seçime dayanan parlamenter sistemin iflasiyla ilgilidir. Toplumun çeşitli kesimleri iradelerini dört yılda bir seçilen parlamentolara teslim etmemek için sivil toplum kuruluşları içinde örgütlendiler. Hem kendi ihtiyaçlarını karşılamak, hem de günlük olarak siyasete müdahale etmek ve siyasetin öznesi olmak açısından bu örgütlenmeleri geliştirdiler. Sivil toplum örgütleri tüm tabanın sesini ifade eden örgütlenmeler değildir. Buna rağmen toplumun çeşitli kesimlerinin siyasal, sosyal ve ekonomik yaşama günlük müdahale etmelerini ortaya çıkarması açısından bir gelişmedir. Parlamenter sistemin zayıflıklarını yetersizde olsa belli düzeyde dengeleyen role sahiptirler. Ancak sivil topluma dayanan sistemlerin de gerçekten halkın iradesini ortaya koyan demokratik bir sistem ortaya çıkarma gücü zayıftır. Halkın yoğun olarak katıldığı, dolayısıyla özne olduğu, derinleşmiş ve kapsamlılaşmış doğrudan bir demokrasi sivil toplum örgütleriyle de ortaya çıkmamaktadır. Demokratik kültürün gelişmesinde ve çeşitli toplumsal kesimlerin çıkarlarını siyasete yansıtmada sivil toplum örgütlerinin

belirli katkıları olmuştur. Ne var ki bunların gerçek anlamda demokrasiyi gerçekleştirecek kapasiteleri yoktur. Nitekim sivil toplum örgütlerinin yaygın olduğu Avrupa'da bile siyasete ilgi fazlasıyla

azalmış, insanlar siyasete yabancılaşmıştır. Bir yandan egemenlerin siyaset üzerindeki ağırlığı

Demokratik Konfederalizm örgütlenmesi alternatif bir demokrasi ve demokratikleşme projesidir. Sivil toplum örgütlerinin de bu proje içinde belirli düzeyde yeri olacaktır. Ancak esas olarak komün sistemine dayanan, siyasetin önemli düzeyde yerlerde üretildiği, hazırlandığı ve genele yansıtıldığı bir demokratik model gerçekleşecektir

MÜNAR 47

ortadan kaldırılamamakta, diğer yandan siyasal şovenizmin önüne geçilememektedir.

Demokratik Konfederalizm örgütlenmesi alternatif bir demokrasi ve demokratikleşme projesidir. Sivil toplum örgütlerinin de bu proje içinde belirli düzeyde yeri olacaktır. Ancak esas olarak komün sistemine dayanan, siyasetin önemli düzeyde yerlerde üretildiği, hazırlandığı ve genele yansıtıldığı bir demokratik model gerçekleşecektir. Örneğin Türkiye’de ya da başka bir ülkede halk dört yılda bir seçim sandığına gitmektedir. Halk genel ekonomik, sosyal ve kültürel sorunlara ve genel politikalara yabancı olduğu için siyasal iradesini ortaya koyamadığı gibi, siyasal kültürü edinmediğinden tercihlerini de manipülasyon ortamında yapmaktadır. Demokratik Konfederalizm tüm bu yetersizlikleri ve eksiklikleri aşırın, halkın iradesini ve tercihlerini doğru ortaya çıkarmasını sağlayan bir niteliğe sahiptir. Yerel örgütlenmeler, bölgesel konfederal sistem halkın siyasete yabancılığını ortadan kaldıran bir süreç içinde oluşacaktır. Siyasetin yerelden başlaması ve tabana dayanması, ister istemez halkı siyasetin içine çekecektir. Örneğin halk Diyarbakır, Van, Batman, Hakkari, Yüksekova ve Şemdinli’nin sorunlarını bildiğinden, bu sorunların tartışılıp konuşulduğu platformlara aktif olarak katılacaktır. Çünkü sorunları sığağı sığağına yaşamaktadır. Hangi sorunlar olursa olsun, ortaya koyabileceği bir düşüncesi olacak ve yoğunlaşarak sorunlara çözüm projesini sunacaktır. Böylelikle siyasete yabancılik ortadan kalktığı gibi, bu yerel örgütlenmeler içinde siyaseti öğrenecektir. Demokratik siyaset tarzını edinerek, bütün siyasal süreçlere özgür yurttaş kimliğiyle katılmış olacaktır. Bu süreçlerde edindiği siyasal tecrübe ve örgütlü davranma özelliğiyle ülke genelindeki siyasete katılımında da etkin bir özne haline gelecektir.

Bunun siyasal yaşama dinamizm getireceği açıktır. Çünkü kendisine özgüveni gelişen ve siyasal süreç içinde olgunluk kazanan özgür yurttaşın ruhsal durumu da değişecek, moralli

özgür birey olarak toplumdaki siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşama etkin tarzda katılarak tüm bu alanlarda büyük gelişmelerin ortaya çıkarılmasının zemini olacaktır. Bu da siyasette radikal bir dönüşüm sağlama yolunu açacak, demokrasi açısından da radikal bir gelişme ortaya çıkaracaktır. Böylelikle hem özgürlük hem de demokrasi bilinci de gelişecektir. Örgütlenen ve siyasetle günlük ilişki içinde olan bireyler ve toplulukların her türlü baskı ve sömürüyü reddettiği, özgürlüğü ve demokrasini elde etmek için her türlü mücadeleye içine daha fazla girdiği görülecektir.

Öte yandan bu durum toplumsal ve kültürel yaşama da yeni boyutlar kazandıracaktır. Dört yılda bir genel seçim yoluyla merkezi siyasete katılan bireylerin, toplumun diğer sorunlarına ilgi göstermesi ve diğer toplumsal kesimlerle ilgilenmesi bir yana, komşusuna ve çevresine bile ilgisi azalmaktadır. Siyasetin yerelden başlayarak gelişmesi bireylerin ortak sorunları olan komşusu ve çevresiyle ilişkilenmesine yol açacak, böylelikle yalnız siyasete değil komşusu ve çevresine yabancılaşmasını aşırınacak, birey çevresiyle dinamik sosyal bir ilişki kurarak hem kendisini yeniden üretmenin koşullarını geliştirecek, hem de bulunduğu alandaki sosyal ve kültürel ilişkilerin gelişmesiyle birlikte canlı ve dinamik bir yaşam gerçeği ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla demokratik konfederal sistem sadece halkı siyasete müdahale edecek hale getirmeyecek; bununla birlikte bireylerin zihniyet dönüşümünü ve moral gelişimini sağlayarak, insanların kendine özgüven duyduğu, kendisiyle barışık, çevresiyle barışık, siyasetle barışık, sosyal kültürel yaşamla barışık bir yaşam biçimi geliştireceği görülecektir. Bu açıdan demokratik konfederal sistem halkın özgürlüğünü ve demokrasini geliştirecek, tarihte yaratılan bütün güzel değerlerle birlikte bir yaşam biçimini ortaya çıkarması bakımından Batıda üst tabaka ağırlıklı gelişen demokratik sistemlerden çok farklı bir demokrasi ve özgürlükler çağı başlatacaktır. Radikal demokrasi ve derin demokrasi kavramları bu çerçevede anlaşılmalı ve anlam bulmalıdır.

Demokrasi kültürü ve özgürlük bilinci sadece halkı yerel konfederal örgütlenmelerle kendi sorunlarını çözmede yaratıcı kılmakla kalmayacak, ülkenin genel sorunlarında da etkili olmasını ve uygulanabilir projeler ortaya koymasını sağlayacak, genel siyasetin gelişimine yön vermesine imkan sunacağı gibi dünya siyasetine yabancılığını da ortadan kaldıracak, böylelikle halk dünya genelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesinde daha aktif biçimde yer alacaktır. Küresel demokrasi mücadelesinin

başarıya ulaşması ancak halkların böyle bir demokratik irade, özgüven ve yetenek kazanmasıyla gerçekleşebilecektir. Bu açıdan KKK sistemi yalnız Kürdistan açısından değil, insanlık tarihi açısından da yeni bir çağ başlatacak bir sistem gerçeğidir. Ezilenler, sömürülenler ve halkların binlerce yıllık mücadelelerine rağmen sonuçta tekrar sistemlerin mezhebi veya yedeği haline gelmeleri böyle bir demokratik örgütlenme ve siyaset tarzıyla aşılabacak, bu kara kadere son verilecektir.

Bu örgütlenme, ister sosyal olsun, ister cins olsun, ister etnik ve dinsel olsun, tüm kimliklerin de kendini bulmasını beraberinde getirecektir. Dolayısıyla bu kimlikler de bütün enerjilerini, potansiyellerini özgür ve demokratik yaşam modelini geliştirmek için kullanacaklardır. Kadın ve gençlik kimliği de, Alevi ve Sünni kimlikleri de, yine işçiler, köylüler, esnaf gibi sosyal kimlikler de böyle bir demokratik örgütlenme modelinde kendi ihtiyaçlarını ve çıkarlarını genelin içinde en iyi biçimde dengeleme imkanına kavuşacaklardır.

☀Konfederal örgütlenmede öncü güç olarak halka düşen görevler nelerdir?

Konfederal örgütlenmede halka düşen görevlerden çok, halk bu sistemin gerçek koordinasyonu olacaktır. Bu, halkın kendi demokratik örgütlenme sistemidir. Dolayısıyla gerçek sahibi, örgütlenme gücü de halk olacaktır.

Kürdistan halkı 1990'larda diriliş devrimi yaptı. Ancak tabana dayalı bir örgütlenme modeli ortaya çıkmadığı için siyasetin öznesi olamadı. Daha çok bir nesne ve katılan durumda kaldı. HEP, DEP, HADEP ve DEHAP pratiklerinde halkın etkisiz kalması, bunun sonucunda siyasal bir çürümenin ortaya çıkması gerçeğiyle karşılaştık. Demokratik konfederal örgütlenme, halkın katılımıyla bu merkezden örgütlenen siyasal tarzı ve dolayısıyla çürümeyi ortadan kaldıracak, halka dayalı bir siyaset gerçeği ortaya çıkacaktır.

Demokratik Toplum Partisi'nin önüne konulan siyaset felsefesi ve tarzı bu çerçevede olmuştur. Demokratik Toplum Hareketinin hala siyaset felsefesini ve tarzını tümüyle yerleştiremediğini görüyoruz. Yine işlerin üstten kotarıldığı bir siyaset felsefesi ve tarzı belli düzeyde etkisini göstermektedir. Bunun nedeni de hala halkın siyasete katılma ve özne olma durumunda yaşanan yetersizliklerdir. Bunu aşmanın yolu, kısa sürede halkın kendisini komünler ve meclisler düzeyinde örgütleyerek, klasik siyaset felsefesi ve tarzına son vermesidir.

Tabana dayalı bir siyaset tarzı hakim kılınmadığı için halkın özgürlük ve demokrasi potansiyeli açığa çıkarılmadı. Eğer otuz yıllık mücadeleye rağmen istediğimiz tüm hedeflere yeterince ulaşamadıysak, bunun nedeni örgütlenme modellerinin ve siyaset yapma tarzının halkı etkili biçimde katma özelliğine sahip olmamasıydı. Özgürlüğü ve demokrasiyi kazanmak ve derinleştirmek istiyorsak, halk bu örgütlenmeye sahip çıkmalıdır. Cinsiyet özgürlüğü demokratik ve ekolojik toplum paradigmasının siyaset felsefesi ve tarzının yerleşmesi için, halkın doğal önderleri ve PKK kadrolarının halkla iç içe olmaları, halkla birlikte halkın siyasetin öznesi olmasını sağlayacak biçimde bütün siyasal süreçler ve örgütlenme süreçlerine aktif olarak katılımını sağlamayı gerçekleştirmeleri gerekiyor. Halk artık 'şu yetkilidir, şu sorumludur' demeden, siyasetin gücünün esasta tabandan başlatılacağını görerek, piramidin tabanın siyaset ve örgütlenmede ağırlık teşkil etmesini sağlayacak düzeyde siyasete ve örgütlenmeye ilgi göstermelidir.

Bugün yönetimlerden çok fazlasıyla şikayet edilmektedir. Şunu açıkça belirtmek gerekir: Siyaset tarzı ve felsefesi değiştirilmediği müddetçe, en iyi ve en yetenekli insanları bile bu yönetimlere koysanız, örgütlenme modelinin özellikleri bu en iyilerin bile yetkici, iktidarcı, mevkiici ve çıkarıcı bir siyaset kültürü edinmelerine yol açacaktır. Yaşanan yetersizlikler, eksiklikler ve çürümlerin nedeni bireylerin iyi veya kötü olması değil, yetkinin üstte toplanmasına yol açan siyaset yapma tarzının getirdiği olumsuz sonuçlardır. Bunun bilincinde olarak, halkımız ancak kendisini doğru biçimde örgütlediği taktirde demokrasinin gerçekleşebileceğini görmeli, özgürlüğün de ancak halkın kendisini örgütleyip güç yapmasıyla yaklaşacağını bilmelidir.

Artık eski siyaset alışkanlıkları bırakılacaktır. Zihniyet devrimi derken, esas olarak da siyaset yapma tarzı ve felsefesinde bir devrimden söz ediyoruz. Bunun eski modelleri iyileştirme ve düzeltmeyle gerçekleşmeyeceği

açıktır. Dolayısıyla bir iyileştirmeden değil, köklü bir değişiklikten söz ediyoruz. Halkımızın da bugüne kadarki siyasete katılım tarzında köklü bir değişikliği yaşaması gerekmektedir. Bu tabii hem eğitim ve bilinçle olacak, hem de pratik olarak siyaseti örgütlemenin tabandan başlatılmasıyla sağlanacaktır. Pratiğin kendisi en fazla da böyle bir siyaset felsefesi ve tarzı konusunda bilinç ortaya çıkaracaktır. Halk ilk önce kendi köyündeki ve mahalledeki sorunlarından ve bunların örgütlü çözümünden başlayarak bu sisteme giriş yapmalıdır. Halkın yerelde de çözebileceği önemli sorunları vardır. Eğer işe bunlardan başlanırsa, Kürt halkının özgürlüğü, demokrasisi, ekonomik ve sosyal yaşamının iyileştirilmesi konusunda yapılması gereken genel değişiklikleri etkileme gücü de artacaktır.

Tabii Kürt halkının yereldeki sadece bazı sorunları çözerek özgürlük ve demokrasi sorununu aşması mümkün değildir. Hala Kürt halkı üzerinde inkarcılık vardır, imha siyaseti vardır, işleyen bir asimilasyon süreci vardır. Bunların çözümü esas olarak tüm Kürdistan halkının ve halkın tüm toplumsal kesimlerinin mücadelesini birleştirerek inkarcı sömürgeci rejimi geriletmesi ve Kürt halkı üzerindeki baskıcı ortamın ortadan kaldırılması mümkündür. Özgürlük ve demokrasiyi elde etme açısından, demokratik konfederal örgütlenme önemli bir enerji ve güç ortaya çıkaracaktır. Böylelikle genel sorunlar çözüm yoluna girecektir. Yoksa sadece yereldeki çalışmalarla bu çok köklü, tüm Kürt halkını ilgilendiren sorunları çözmek mümkün değildir. Ama demokratik konfederal örgütlülüğünün gelişmesi, genel demokratik siyasete ve özgürlük mücadelesine de ivme kazandıracaktır.

Bu açıdan yerel demokratik konfederal örgütlenmelerle genel demokratik konfederal örgütlenme arasında birbirini güçlendiren bir diyalektik bağ olduğu gibi, Türkiye'deki inkarcı, sömürgeci rejime karşı mücadelenin etkili olup olmamasının böyle bir demokratik konfederal örgütlenmenin güçlü örgütlendirilip ya da örgütlenmemesi arasında da diyalektik bir bağ vardır. Kendisini örgütlü güç yapmanın, özne yapmanın demokrasi ve özgürlük mücadelesinin başarısıyla olan bağı çok iyi görmelidir. Bugüne kadar büyük emek harcıyıp çaba sarf ettiği halde istenen sonuçlar alınmadıysa bunun eski siyaset tarzıyla, örgütlenme modeliyle ve halkın siyasetin oluşum sürecine zayıf katılımıyla bağı görmek gerekir.

Halk bu örgütlenmenin hem öznesi hem de tabanıdır. Geçmişte siyasetin özneleri ile taban arasında kopukluk vardı. Demokratik

konfederalizm şimdi bu kopukluğu ortadan kaldırarak siyasetin güç kaynağı olan halkı aynı zamanda özne haline getirerek siyasetin halkın çıkarı, özgürlük ve demokrasi için yapılmasının yolunu sonuna kadar açacaktır. Halk, ben siyasetten anlamam, sorumlular anlar, üsttekiler anlar, dememelidir. Aksine merkezi örgütlenme modellerinde üst yetkileri elinde tutanlar halkın yerel sorunlarını bilmezler ve halkın daha nasıl iyi örgütlenileceğini bilmezler. Halkın daha nasıl etkili bir mücadele yürütebileceğini bilemezler. Halk içindeki sorunların çözümüne, sorunlarla iç içe olan halk kadar yaratıcı çözüm geliştiremezler.

Demokratik konfederalizm, sorunlarla iç içe yaşayan halkı örgütlediği ve özne yaptığı için sorunların çözümünde de daha uygulanabilir politikalar ve projelerin yaşam bulmasına imkan verecektir. Geçmişte yöneticiler zaman zaman halkın önüne belirli programlar koyar hedef gösterir onlarda bu planlama ve hedefin gerçekleşmesi için katılım gösterirdi. Şimdi bu klasik siyaset anlayışının sonucu gerçekleşen bu katılım biçiminin terk edilmesi gerekir. Çünkü bu katılım tarzı mücadeleyi de kesintiye uğrattıyordu. Halk siyasetle iç içe değildi. Örgütlenmeyle iç içe değildi. Sadece Çağrı yapıldığı zaman belirli eylemlere ve toplantılara katılıyordu. Bu da halkın siyasallaşmasını geliştirmediği gibi ancak belirli zamanlarda mücadelenin ortaya çıkmasına yol açıyordu. Bir yönüyle bir yanıp, bir sönen bir mücadele çizgisi pratikleşiyordu. Özgürlük ve demokrasi taleplerini gerçekleştirmede süreklileşen bir baskı ve mücadele söz konusu olmuyordu. İnkarcı sömürgeci güçler de mücadelenin bu kesintili durumundan cesaret alarak klasik inkarcı ve imhacı siyasetlerini yürütme imkanını buluyordu. Eğer halkımız demokratik konfederal örgütlenmeye sahip çıkar ve güçlü bir katılım gösterirse gerçekleştireceği örgütlülüğünden aldığı güçle, günlük siyasallaşma içinde aldığı bilinçle her türlü baskıya, sömürüye ve zulme anında cevap verecek, hiçbir baskı karşılıksız kalmayacaktır. Bu da inkarcı, sömürgeci güçlerin gerici direnişlerinin kırılmasına yol açacaktır.

Eski tarz örgütlenme ve mücadele biçimi büyük emekler verilmesine rağmen istenen sonucu vermiyordu. Dolayısıyla verilen emek, çaba ve fedakarlık düzeyinde sonuçlar elde edilemiyordu. Eğer halkımız demokratik konfederal örgütlenmesini gerçekleştirirse dün beş çaba harcıyıp bir sonuç aldıysa, bugün bir çaba harcıyıp beş değerinde sonuç alacaktır. Bu örgütlenme modelinin böyle sonuç alıcı bir niteliği ve gücü vardır. Böyle bir örgütlenme ve siyasal modele gerçekleştiginde artık dışarıdan şunlar ne diyor,

bunlar ne diyor demeyecek, dışardan kadro beklemeyecek, kendi doğal önderlerini ortaya çıkararak olaylara ve olgulara anıdan cevap vermesini bilecektir.

Halk şunu bilmelidir ki üst tabakanın, orta sınıfların farklı çıkarları söz konusudur. Bu kesimler yurtsever olabilir, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü isteyebilir, belirli düzeyde demokrasinin gelişmesinden de çıkarı olabilir, ancak sınıf özelliklerinden kaynaklanan farklı çıkarları olduğu için zaman zaman Kürt halkının özgürlüğü, demokrasisi açısından bu çıkarların getirdiği ilkesizlikler, zayıf duruşlar ortaya çıkar. Çıkar ilişkisi içinde olduğu farklı kesimlerden etkilenerek Kürt halkının gerçek özgürlüğü ve demokrasisi konusunda zaafa düşebilirler. Bu etkilenme zaman zaman Türkiye devleti ya da diğer sömürgeci güçler tarafından olabilir. Zaman zamanda Kürt halkını bölgesel siyasal çıkarları için kullanmak isteyen AB, ABD ya da başka devletler tarafından olabilir. Bu etkilenmeler Kürt halkının özgürlük ve demokrasisinde ilkeli, kararlı olmasında zayıflıklar ve geriye çekmeler ortaya çıkarır. Yurtseverliklerine, demokrasi istemelerine ve niyetlerinin çok kötü olmamasına rağmen çıkarları gereği böyle yetersizliklere düşebilirler. Nitekim bunu mücadele tarihimize sık sık görmekteyiz. Bir taraftan özgürlük ve demokrasi mücadelesine yakın dururlar ama diğer taraftan sosyal konuları nedeniyle ikircikli, kararsız, bazen keskin, bazen sağa yatıran tutumlar göstermektedirler. Bu durumda mücadelemizin güçlü, kararlı ve istikrarlı gelişiminde olumsuzluklar ortaya çıkarmaktadır. Bu toplumsal kesimler tabii ki özgürlük ve demokrasi mücadelesi içinde yer almalıdırlar. Mücadelenin dışında tutmamalıyız. Ama bu gerçekliklerini de bilerek esas güç ve siyaset öznesi olarak halkın kendisini görmesi önemlidir. Eğer halk siyasetin öznesi olur, örgütleyip kendini güç yaparsa bu kesimlerin daha doğru ve istikrarlı bir çizgi izlemeleri de sağlanabilir. Bu kesimler pragmatisttir. Eğer özgürlük ve demokrasi güçleri güçlenirse biraz daha tutarlı olurlar. Kürt sorunu ve Kürt halkıyla ilgilenen çeşitli çevrelerin ya da Kürt halkı üzerinde egemenlik kuran ülkelerin pozisyonu biraz güçlenirse bunlarda biraz halkı biraz da bu çevreleri dikkate alırlar. Böyle orta yolcu bir tutum gösterirler. Bu kesimlerinde doğru mücadeleye katılması açısından halkın konfederal demokratik örgütlenmeye sahip çıkması, siyasetin içine etkin katılarak, yanlış eğilimleri düzeltici, doğru yola sokucu bir rol oynaması gerekmektedir.

Yakınmayla, şikayetle sorunları çözemeyiz. Yakınmayla, şikayetlerle yanlışlıkları

düzeltemeyiz. Halkımızda yakınmacı, şikayetçi yaklaşımlar son zamanlarda çok artmıştır. Şu bilinmelidir ki yakının, şikayet edilen konular eğer halkımız kendisini tabandan başlayarak örgütler, siyasetin öznesi haline getirirse bu tür şikayet ve yakınma konularının da kısa sürede çözüleceğini görecektir.

☀KKK sisteminde iktidar, yetki ve devlete bakış nasıl olacaktır?

KKK sistemi ya da derinleştirmiş radikal demokrasinin kurumlaşması olan demokratik konfederalizm projesi PKK'nin cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik paradigması ve demokratik sosyalizmin ideolojisinin gereği olarak gündeme gelmiştir. Önderliğin bir halkı savunmak adlı eserinde ortaya koyduğu tüm düşünceler PKK'nin ideolojisini ve bu ideolojiyi şekillendiren paradigmasını ifade etmektedir. KKK sistemi herhangi bir ideolojik kaynaktan ortaya çıkmamıştır. Önderliğin yeni dönem yapılanmasını sağlattığı ve ideolojisini ortaya koyduğu PKK'nin doğru pratikleşmesi açısından bu sistem örgütlenmesine gidilmiştir. Yani PKK KKK'nin herhangi örgüt bileşenlerinden biri değildir. Onun ideolojik ruhunu ve paradigmasını belirleyen ve bu ideoloji ve paradigmada yürümesini sağlayan ideolojik öncü gücü ve güvencesidir. PKK'siz, PKK'nin etkili ve örgütlü olmadığı bir durumda KKK projesinin gerçekleşmesi de söz konusu olamaz. Zaman zaman "PKK, KKK'nin neresindedir" biçiminde sorular sorulmaktadır. Bu doğru bir soru değildir. KKK projesi esas olarak PKK'nin ortaya koyduğu ideoloji ve paradigma temelinde ne kadar gerçekleşiyor ya da gerçekleşmiyor biçiminde bir soru sormak daha doğrudur. Çünkü KKK, PKK'nin ideolojik kimliğinin pratikteki ifadesidir. PKK'siz bir KKK düşünülemez. PKK'nin ideolojik etkinliği ve kadro duruşunun doğru temelde ağırlığını koymadığı durumda KKK projesi de gerçekleşemez. KKK herhangi bir cephe örgütü değildir, demokratik sosyalizm ideolojinin hedeflediği toplum projesinin gerçekleşmesidir. Bu ideolojinin örgütlü gücünde bugün Reber APO'nun önderlik ve ideolojik çizginde yürüyen PKK'dir. Reber APO hem PKK'nin önderliğidir, hem de KKK'nin önderidir. Dolayısıyla KKK sisteminin "iktidar yetki ve devlet anlayışı nasıl olacak" sorusuna cevap PKK'nin ideolojik kimliğinde yatmaktadır. PKK'nin ideolojik kimliği cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik paradigma temelinde şekillenmiş demokratik sosyalizmdir. Önderliğin bir halkı savunmak eserinde ortaya konulan yeni

paradigma ve ideolojik kimlikte iktidarcı, yetkici ve sömürücü zihniyet temelinde ortaya çıkmış devletçi bakış açısının terk edilmesi vardır. Devlet demek, iktidar, yetki ve sömürü demektir. PKK'nin demokratik sosyalizm anlayışı da iktidarcı, yetkici, hiyerarşik devletçi zihniyeti reddettiği için onun yerine halkın iradesinin esas alındığı, yetkinin değil de, iş ve rol koordinasyonunun bulunduğu bir sistem yaratılacaktır. Demokratik konfederalizm devlet dışı toplumun devletsiz yönetimidir. Dolayısıyla bu sistemle devletçi anlayış, birbirini kabul etmeyen özelliklere ve genlere sahiptir. PKK hiyerarşik, iktidarcı, yetkici, devletçi anlayışı çözümleyip bu tür anlayışların toplumun zihniyetinden sökülüp atılmasından sorumlu olan ve komünal demokratik yaşamı kendi yaşamında çalışma pratiğinde, duruşunda başlatarak demokratik konfederalizm sistemi içine yediren bir role sahiptir.

Önderliğimizin eski paradigmanın etkilerini yaşayan PKK'nin özeleştirisini vermesi, cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigmasını ve bu zihniyetteki ideolojiyi ortaya çıkarmak içindi. Önderliğin verdiği özeleştiriler aynı zamanda PKK'nin özeleştirisidir, ortaya koyduğu parti anlayışı ve demokratik halk sistemi de PKK'nin parti anlayışı ve demokratik halk modelidir. Dolayısıyla KKK sisteminde iktidar, yetki ve devlete bakış nasıl olacak diye sorulduğunda, PKK'nin ideolojik ve paradigma manifestosu olan Bir Halkı Savunma adlı eserdeki çözülemeye bakılmalıdır. Bunu anlamak içinde neolitik toplumda üretilen, sınıflı toplum tarihinde devletçi hiyerarşik sınıflı toplumla yan yana yürüyüp bugüne kadar ulaşan komünal demokratik yaşam ve onun değerleri içinde iktidara, devlete ve yetkiye nasıl bakıldığını görmemiz gerekiyor. Bizim iktidar, yetki ve devlete bakış anlayışımız, komünal demokratik değerleri yaşayan toplumların bakış açısıdır. Bizim görevimiz Komünal demokratik yaşam biçiminin, kültürünün ve bu konulardaki bakışının 21. yüzyıl gerçeğinde nasıl somutlaştırılacağına ortay konulması ve pratikleştirmesidir. Tabi ki 21. yüzyıl birçok bakımdan kompleks özelliklere sahiptir. Dolayısıyla iktidara, yetkiye ve devlete bakışın daha ayrıntılı çözümlenmesi, ortaya konulması, bu konudaki tutumların ne olacağına herkes tarafından anlaşılacak düzeyde gösterilmesine ihtiyaç vardır.

Biz halkın güç, özne olduğu bir sistemden söz ediyoruz. Halk tarih içinde hiçbir zaman yetkiyle çalışmamıştır. Halkın sorunu, yetki ve iktidar olmamıştır. Yetki ve iktidar sömürücü güçlerin ilgilendiği bir alandır, çünkü azınlık olan, toplumun küçük bir kesimi olan sömürücü güçler

ancak ellerinde iktidar ve yetki olursa toplumda etkili olabilirler. Sömürücü sınıfların yetki ve iktidar olmadan bir yerde kendilerini etkili kılmaları mümkün değildir. Halk ise kendini etkili kılmının yolunu yetki ve iktidarda aramamıştır. Aksine tabana dayalı demokratik temelde örgütlendiği takdirde halk güç olabilir. Bir halk çocuğunun, halktan bazı kesimlerin iyi niyetli de olabilir, eline yetki ve iktidarı da verseniz halkı güç yapamaz. Hatta yetki ve güçle özdeş olan egemen sömürücü sınıfların siyaset yapma ve yönetim tarzını uygulamaya yönelir. Halkı güç ve özne yapacak bir örgütlülük varsa ve bu örgütlü gücünü harekete geçirebiliyorsa, kendisini sosyal, siyasal, kültürel yaşamda etkili kılabilir. Çünkü tek tek bir halk bireyinin güç olması söz konusu olamaz. Ya da halkın küçük bir azınlığı örgütlenerek de halk kendisini güç yapamaz. Geçmişte bu tür yanlışlar vardı. Reel sosyalizm bu tür yanlışlara kapıldı; halkın öncüleri kendisini örgütlerse halkın iktidar olacağı düşünülürdü. Bu nedenle tabandan ve halkın örgütlenmelerinden kopuldu. Böylelikle halk güç, özne olamadığı için giderek halktan koparak egemen sistemin parçası haline geldiler. İktidarcı, yetkici siyaset tarzları ve örgütlenmeleri, onları egemen sınıfların iktidarcı, yetkici tutumlarının bir benzerlerini ortaya çıkardı. Başka türlü de olması düşünülemezdi.

PKK bu bilinçle kadrolarını örgütlemesini, iktidarcı, yetkici, memurcu zihniyetten kurtararak tamamen halkın örgütlenmesine, emeğe dayanan bir yaşam tarzını ve modelini kendisinden başlatarak tüm topluma yedirme sorumluluğunu üstlenmiştir. Yetkici, mevkici, iktidarcı, devletçi tüm anlayışların ve zihniyetlerin sömürücü zihniyet olduğunu, sömürücü zihniyetin de demokratik sosyalizmi gerçekleştirecek bir zihniyet olamayacağı açıktır. Eğer demokratik sosyalizm gerçekleştirilecekse her şeyden önce de iktidarcı, yetkici, merkezi devlet sisteminin tüm zihniyet yapısı, kodları ve genleri siyasal yaşamdan, sosyal yaşamdan ve kültürel değerlerden sökülüp atılması gerekir. Bu zihniyet devrimi gerçekleştirilmeden ortaya konulan KKK sisteminin yaşamsallaşması düşünülemez. KKK'nin taban örgütlenmesini esas alan sistemin hedefi iktidar anlayışlarını ortadan kaldırmaktır. KKK merkezi yetkici, iktidarcı değil de halkın tabandan örgütlenmesini esas alan, halkı güç ve irade yaparak, iktidarcı anlayışlarının, yetkici zihniyetlerinin ortadan kaldırılmasının pratikleşmesidir. Öte yandan yine kadın özgürlük çizgisine verilen değer, kadın özgürlük çizgisinin KKK sisteminin ruhu haline getirilmek istenmesi de yine iktidar zihniyetinin ortadan kaldırılmasıyla ilgilidir. Çünkü iktidarcı zihniyet kadının toplum

dışına itilip erkeğin hakim olmasıyla ortaya çıkmış bir olgudur. Bu bakımdan iktidarın ortaya çıkışındaki gerçekleri bilmek ve bu zemini ortadan kaldırmak çok önemlidir.

Görev ve sorumluluk almak, iktidar olmak ve yetki ele geçirmek anlamına gelmez. Halkçı, özgürlükçü, demokratik görev ve sorumluluk anlayışı yetki ve iktidarı ele geçirip imkanların üzerinde yaşamak değildir. Aksine KKK sisteminde görev ve sorumluluk almak, daha fazla çaba göstermek, daha fazla emek vermek ama karşılığında bencil hiçbir şey beklememektir. Görev ve sorumluluk sadece ideolojik bir amacı, benimsediği moral değerlerin ve kültürün toplumda yerleşmesi için çalışmak için alınır. Önderliğimizin PKK eleştirisinde esas olarak da yetkici, mevkici, memurvari çalışma tarzı vardır. Daha sonra gayri ihtiyari olarak söylediğini belirttiği PKK'den istifa etmeyi düşünmesi örgüt içinde yaşanan yetkici, mevkici, memurvari zihniyetin yarattığı olumsuz sonuçlar nedeniyledir. Aslında Önderlik gerçeği ve PKK hareketi her ne kadar reel sosyalizmden etkilenmiş olsa da yetkici, mevkici bir çalışma tarzını bir görev ve sorumluluk anlayışını daha baştan reddetmiştir. Bir devlet hedefinden, devlet kurulmasından söz edilse de yetkiye, mevkiye bakışı devletçi zihniyetten kaynaklanan bakıştan uzak olmuştur. Nitekim, PKK grup aşamasında da partinin kuruluş süreci ve sonrasında yetkici, mevkici anlayışları kabul etmemiştir. Hatta kadrolarda görülen bu tür eğilimleri sürekli mahkum etmiştir. Önderliğin PKK kadrolarına örnek verdiği Kemal Pir yoldaşımız, hiçbir zaman yetkiye, mevkiye yanaşmadı ama yetki ve mevkisi olanlardan daha fazla görev anlayışı ve sorumluluk duygusuyla hareket ederek mücadeleye hizmet etti, önüne gelen her görevi üstlenmeye çalıştı. Kendisine yetki verilmiş, verilmemiş konusuna bakmadan kendi sorumluluğuna düşen bütün görevleri zamanında ve en yetkin biçimde yerine getirmeye çalıştı. Önderlik, Kemal Pir'leşmek derken en fazla da bu kadro duruşunu, bu ideolojik duruşu PKK örgütlenmesine yedirmek için söylemiştir. Tabi ki Kemal Pir fedaice yaşıyordu, büyük bir emekçiydi. Ancak onun esas yönü ve kimliği yetkiye, mevkiye yanaşmaması, bu tür şeylere itibar etmemesiyle ilgilidir.

Halkın kendi kendini yönetmesi, sosyal, siyasal, kültürel görevler karşısında iş ve rol koordinasyonunu eline alması, bir iktidar ele geçirmek değildir. İktidarın alternatifi halkın kendi örgütlenmesine dayanan iş ve rol koordinasyonudur. Zaten tabana dayalı halk örgütlenmesi gerçekleştiğinde yetki ve iktidar ortadan kalkacaktır. Çünkü bu tür örgütlenmelerde

görev ve sorumluluk verilen kişiler eğer görevlerini, sorumluluklarını yerine getirmediği ya da iktidarcı, yetkici, mevkici bir zihniyete yöneldiğinde halk tarafından derhal görevlerinden alınacaktır. Klasik örgütlenme ve siyaset tarzında birçok kararı merkez ya da il yöneticileri aldığı için iktidar sahibi oluyorlardı. KKK sisteminde ise esas karar ve uygulama gücü taban ve yereller olacağından bu tür iktidarcı, yetkici, mevkici zihniyetlerin kendini örgütlenme imkanı ortadan kalkacaktır. Öte yandan merkezin ya da il ilçelerdeki demokratik toplum koordinasyonlarının karar alma yetkileri sınırlı olacaktır. Esas karar, daha geniş platformlarda alınacak, merkez ya da il koordinasyonları sadece demokratik konfederal sistemin demokratik süreçler içinde aldığı kararları pratikleştiren organlar olacaktır.

KKK sisteminde iktidardan, yetkiden uzak durulacak ancak görev ve sorumluluktan kaçılmayacaktır. Hatta görev ve sorumluluklara daha fazla istekle sarılacaktır. Son zamanlarda kadrolarımız içinde "ben yetki, mevkici istemiyorum. Yetkiden, mevkiden uzak kalmak istiyorum" söylemleri görülmektedir. Yetki istemiyorum adı altında görev ve sorumluluktan kaçma biçiminde çarpık bir anlayış çıkmıştır. Bu tür yaklaşımlar, yetki ve iktidardan uzak durma değil, aksine yetkiciliği, mevkiciliği ve iktidarcılığı ortadan kaldıracak bir mücadeleden, bir örgütlenmeden kendisini uzak tutmaktır. Bunu aslında iktidarcı, mevkici, yetkici zihniyetin başka bir yüzü olarak değerlendirmek gerekir. Böylece iktidarcı, yetkici, mevkici olmanın avantajlarının bulunmadığı bir görev ve sorumluluk anlayışına sahiplenilmemektedir. İktidarcı, yetkici, mevkici, devletçi zihniyette olmamak, iktidarcı, yetkici, devletçi mücadelenin ortadan kaldırılması mücadelesinde Kemal Pir gibi sorumluluk almaktır ve görev yürütmektir. Reber Apo Bir Halkı Savunmak adlı eserinde "Halkın onur davasına katılmak, şerefli, gönüllü, iddialı insan ister. Bu yetenekleri yoksa baştan katılmasınlar. Mevkileri tutmasınlar. Mevkiciliğin demokrasi düşmanlığı olduğunu unutmasınlar. Makamsız da durmasınlar. Çünkü o da çoktan iddiasızlıktır" diyerek görev ve sorumluluk anlayışını ortaya koymuştur.

Bir daha vurgulayalım ki demokrasi veya demokratik konfederalizm, devlet dışı demokratik toplum örgütlenmesidir. Devlet, komünal demokratik değerlerle uyumsuz. Eğer bir yerde komünal demokratik değerler oturtulursa, orada devlet varlığını sürdüremez. Zaten demokrasinin klasik tanımı devletin, merkezin yetkilerinin azaltılıp, söndürülüp, halkın karar ve güç sahibi edilmesidir. Yetki ve iktidar, halka karşı kullanılan

olgulardır. Bazıları üzerinde egemenlik ve otorite kurmanın olgularındır. Dolayısıyla halk örgütlenmesi eğer sömürüyü, baskıyı, egemenliği ortadan kaldıracaksa her şeyden önce de iktidar ve yetki olgusunu toplumun hem zihniyetinden hem de pratiğinden söküp atacaktır. Ne kadar devlet, ne kadar yetki, ne kadar iktidar o kadar az demokrasi ve halkın güçsüzlüğüdür. Devletsizlik, yetkisizlik, iktidarsızlık ise halkın güç olmasıdır. Halkın güç olmasıyla bu kavramlar arasında böyle bir denklem vardır. Devlete bakış da Önderliğin Bir Halkı Savunmak manifestosunda açıkça ortaya konmuştur. Devletleri bugünden yarına hemen ortadan kaldırmanın koşulları yoktur. Tabi ki tarihsel olarak sosyal, kültürel, ekonomik zemin olarak devlet artık giderek gereksiz hale gelmiştir. Devletlerin gereksizliği her gün kendini ortaya koymaktadır. Ancak bunun kısa vadede gerçekleşecek bir sonuç olduğunu söylemek de doğru olmaz. Bu açıdan devlet yıkma, devlet ortadan kaldırma yaklaşımı görülmüştür ki devletleri ortadan kaldırmıyor. Devletlerin yerine farklı devletler ortaya koyuyor. Bu açıdan esas olarak devlet dışı örgütlenmelere, daha doğrusu halkın demokratik örgütlenmelerini güçlendirmek, ağırlık vermek, devletin yanında halkın kendi örgütlenmesini ve mekanizmalarını oluşturmak, siyaset felsefesi ve tarzı olmalıdır. Devletsiz bir zihniyet ve yaklaşım içinde olduğumuzu söylerken devletleri hemen kaldıracağımız, devlet gerçeğini hemen inkâr edeceğimiz anlamına gelmiyor. Böyle değil de devlet karşısında halk örgütlenmelerinin konumu ne olacak? Bu ifade edilmek isteniyor. İster Kürt devleti olsun, isterse Kürtler üzerinde egemenlik kuran devletler olsun, bunlar karşısında demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasına dayalı mücadele ile bu devletlerin yanında esas olarak halkın kendi örgütlenmesini, kendi örgütlü gücünü ortaya çıkarma bu yönlü teorik tezlerin esas hedefidir.

Söz konusu inkarcı, sömürgeci devletlerden kopma gibi bir durum ortaya çıktığında bile bu paradigmayı ve demokratik sosyalizm ideolojisini esas alanların kendilerini devlet dışı örgütlenmelere adanmaları, buna ağırlık vermeleri devleti de söndüren, devletsizliğe gidişi sağlayan bir politika içinde olmalarını koşullamaktadır. Güneyde olduğu gibi bir Kürt devleti oluşumu ortaya çıktığında ise bu devletin üstüne oturmak, bu devleti ele geçirmek değil de bu devleti söndürecek, küçültecek, değiştirecek, dönüştürecek, örgütlenmenin, mücadelenin verilmesi esas enerjinin buna harcanması görev ve sorumluluğu taşınacaktır. Mevcut devletlerden kopma gibi bir durum ortaya çıktığında, yapılacak olan iş ve rol

koordinasyonuna dayalı bir sistemin gelişmesini sağlamak, halk güç haline getirilerek mevcut durumu bir devletsizlik durumuna çevirmek, siyaseti de, meşru savunmayı da bütün diğer alanları ve tüm görev ve sorumlulukları yerine getirme rolünü de demokratik konfederalizme dayanan örgütlenmelere, iş ve rol koordinasyonlarına vermek olacaktır.

Devletsiz yaşanmaz gibi bir zihniyet, egemen sınıfların toplumlara yedirdiği, kendini meşrulaştırmak için kabul ettirdiği bir zihniyettir. Bu zihniyetin toplumların ve bireylerin yüreğinde, beyninde kültürel alışkanlıklarında bulunması devletsiz olunmayacağı gibi bir anlayış ortaya çıkarmıştır. Bu tamamen bir yanılgıdır. Sümer rahip devletlerinden bugüne bütün devletlerin, yetici, iktidarcı güçlerin toplumu hipnotize eder gibi böyle bir zihniyeti verdiğini görmemiz gerekir. Dolayısıyla halk güçleri örgütlenip demokratik konfederal sistemi kurduğunda görülecektir ki devletsiz de yaşanılacaktır, devletsiz de meşru savunma olacaktır, devletsiz de siyasal, sosyal ekonomik, kültürel görevler yerine getirilebilecektir.

☀KKK sisteminde yürütme, yargı nasıl uygulanacak?

Demokratik konfederal sistemde karar alma, yasa, yönetmelik ve tüzük çıkarma yetkisi tek bir organa ait değildir. Avrupa'da ve çeşitli yerlerde var olan klasik parlamentolar gibi bir yasama gücünden söz edilemez. KKK sisteminde yasama gücü dağılmıştır, dağıtılmıştır. Birçok karar alma sorumluluğu yerel konfederal birimlere, Koma Gellere, meclislere verilmiştir. KKK yasama organı işlevinden söz edildiğinde bir kere bu gerçeği görmek gerekiyor. Bu gerçeği görmeden klasik parlamentolardaki gibi bir yasama anlayışını düşünmek yanlış olur. Yılda bir toplanan Kongra-Gel Genel Kurulu vardır. Halk kongresi yılda bir toplanarak genel ilkeleri ortaya koyan, yerelerde, bölgelerdeki meclislerin esas alacağı doğrultuyu gösteren çalışmalar yapmaktadır. Belki bu sistem hala tam oturmamıştır. Ancak oturdukça yerellerin gücünün daha fazla yansıtıldığı, karar alma mekanizmasının tabandan yukarıya doğru geliştiği süreçler yaşanacaktır. KKK sisteminde cinsiyet özgürlükçü, demokratik ekolojik paradigmanın gereği esas güç daha fazla yasamanın elinde olacaktır. Ancak günümüzde çok sıcak ve sert mücadele yaşandığında ister istemez günlük ani kararlar verme ihtiyacı ortaya çıkacaktır. Bu da yürütme görevi ya da iş ve rol koordinasyonlarının görev ve sorumluluklarını yerine getirmelerini

önemli kılmaktadır. Bunu dile getirirken iş ve rol koordinasyonlarının ya da Kongra-Gel Yürütme Konseyi'nin yaşama geçireceği önemli ve genel kararlarda tabanın, komünlerin, yerel meclislerin, KKK sisteminin diğer komiteleri ve bileşenlerinin karara katılımlarını gözetmelerini gerektirmektedir. Biz burada sadece objektif siyasal durumun getirdiği ihtiyaçlardan söz etmekteyiz. Zorunluluktan değil, ihtiyaçlardan söz ediyoruz.

Bugün demokratik olduğunu söyleyen devletlerin çoğunda yürütmenin ağırlığı çok fazladır. Bu aslında iktidarcı, yetkici, mevkici, devletçi sistemin güçlü biçimde devam ettirilmesidir. Bunu birçok uygulamada görüyoruz. Örneğin Avrupa Parlamentosu ya da herhangi bir meclis Kürt sorununda daha ilkeli, daha tutarlı bir tutum takınırken yürütmeler ise ilkesiz, ekonomik ve siyasal çıkarlarla daha fazla yönlendirilmiş kararlar almaktadırlar. Bilindiği gibi Önderliğimiz Rusya'ya gittiğinde Rusya da kalmasının kabul edilmesi doğrultusunda alınan karar, belki de Rus Parlamentosunun nadiren bu düzeyde çoğunluk ittifakıyla aldığı bir karar olmuştu. Ne var ki yüzde yüze yakın bir oyla alınan karar yürütme tarafından uygulanmamış, uygulanmadığı gibi Önderliğimizin esaretiyle sonuçlanan komploda yer alınmıştır. Bu açıdan yürütmelerin yetkisinin kısıtlanması demokratikleşmenin de bir gereğidir. Özellikle tabana dayalı halk örgütlenmelerinin gerçekleştirileceği alanlarda komünlerin, kasaba, şehir ya da bölge meclislerinin sorumluluğunun daha fazla olması gerekir. KKK sistemi oturduğunda, demokratik çalışma imkanlarını bulduğunda böyle bir yaklaşımla yasama yürütme ilişkisini ele alması, paradigmanın, demokratik sosyalist ideolojisinin gereğidir.

Biz yasama, yürütme ve yargının rolleri ne olacak derken tümüyle Avrupa'daki örneklerine bakarak bir değerlendirme yapmak ya da yasama, yürütme, yargı anlayışlarını oradaki uygulamaların etkisi altında değerlendirmek yanlış olur. Çünkü KKK sistemi, o sisteme tamamen alternatif bir niteliğe sahiptir. Oralarda yürütmeler iş ve rol koordinasyonu biçiminde ele alınmamaktadır. Aslında yürütmeler devletin kendisi olmaktadır. Yasama görevi gören kurumlar ise demokratik konfederal örgütlenme sonucu ortaya çıkmadığı için, altında ve alt yapısında demokratik konfederal örgütlenmeler, halk örgütlenmeleri güçlü olmadığı için tamamen egemen sınıfların denetiminde, yürütmenin dolayısıyla devletin ağırlığının etkisini sağlamanın ve yaymanın araçlarıdır. Oralarda meclisler ve yasama esas değildir, esas olan yürütmedir, hatta derin devlet denen güç odakları bilindiğinden daha fazla etkilidir. Bu nedenle hala

hükümetler siyasetin sahnesinin en önündeki ve en işlevsel kurumlardır. Bunun olmasını gerektirecek ihtiyaçlar da söz konusu ülkelerde bulunmamaktadır.

KKK sisteminde yargıyı da doğru ele almak gerekir. Tabi ki bilimsel-teknik devrim, bunun ortaya çıkardığı ekonomik ve sosyal yaşam çok karmaşık hale gelmiştir. Geçmişte komünal demokratik yaşamın yaşandığı toplumlardaki sadelik şimdi yoktur. Ancak yine de yargı sisteminde de komünal demokratik yaşam içinde hukuk nasıl uygulanıyordu buna bakmak, yargı sistemimizi bu kök hücre temelinde oluşturmak gerekir. Çünkü hiyerarşik, devletçi, iktidarcı toplumda yargı, topluma tamamen yabancılaşmıştır. Hatta yasamadan, yürütmeden daha fazla yargıyla toplum arasında bir yabancılaşma ve soğukluk vardır. Komünal demokratik değerlerin yaşandığı toplumlarda ise yargı teknik bir olgu olmaktan çok, toplumun ürettiği kültür ve ahlak temelinde işleyen, yargılamanın esasını buna dayandıran bir uygulama söz konusuydu. Bizim ilk Kongra-Gel Genel Kurulu ve daha sonrasında bu konuda ciddi yanılgılar ortaya çıktı. Bizdeki yargılama neredeyse burjuvazinin hakim olduğu sistemlerdeki yargılamaya benzetilmeye çalışıldı. Bu da örgüt ilişkilerini zayıflattığı gibi, örgüt içinde bireylerin birbirine karşı sorumluluğunu, teknik bir konu haline getirerek yoldaşlık ilişkilerine, örgüt içi komünal demokratik, kültürel değerleri zarar verdi. Küçük bir sorun bile disiplin kurullarına ya da adalet divanına gitmeye başladı. Bu bizim yaklaşımımız olamaz. Komünal demokratik değerlerin yaşandığı toplumlarda devletin mahkemesine, yargıcına, savcısına, polisine gitmek, şikayeti buralara yapmak, çözümleri bu tür yerlerde aramak en fazla ayıplanan konular olmuştur. Bir köyde, kasabada biri sorun yaşadığında mahkemeye gidildiğinde, mahkemeye giden kişi toplumdan dışlanırdı. O kişiye iyi gözle bakılmazdı. O kişiyle toplum arasında bir yabancılaşma ve soğukluk ortaya çıkardı. Toplum özellikle kendi sorunlarının bilge ve tecrübeli insanlar tarafından çözülmesini tercih ederdi. Sorunların bu tür kişiler tarafından çözülmesine değer verilirdi. Eleştiriyle, iknayla, özeleştiriyile yerleşmiş ahlak ve kültürel değerler temelinde toplum kendi içindeki sorunları çözerdi.

Böyle bir çözüm tarzını, yaklaşımını en fazla da Önderliğimiz uyguladı. Önderliğimiz örgüt içindeki sorunları çözümünü kültürel düzeyde, ideolojik düzeyde olmasını esas aldı. Bu da örgüt içi ilişkileri ve yoldaşlığı güçlendirdi. Halk içindeki ilişkileri güçlendirdi. Eskiden halk içindeki

sorunlar önemli oranda mahkemeye, savcıya giderdi, hem de halkımız üzerinde egemenlik kurmuş olan sömürgecilerin mahkemesine gidilirdi. Hareketimiz ilk etkili olduğu yıllardan itibaren sorunları mahkeme yoluyla değil de, halk içindeki doğal önderlerle, adalet düşüncesini en iyi biçimde pratikleştirecek insanlarla çözmeye yöneldi. Bu doğru bir yöntemdi. Bizim yargı sistemimizde de uygulanması gereken yöntem esas olarak budur. Ekonomik, sosyal, kültürel yaşamın karmaşıklaşması tabii ki belli uzmanlıkları gerektiriyor. Ancak günümüzde bu uzmanlık gerektiren konularda da toplumun kendi içinde çözüm bulacak mekanizmaları ortaya çıkarmanın imkanı artmıştır. Tabii ki halka karşı, özgürlüğe, demokrasiye karşı işlenen suçlar için özgürlük mahkemeleri kurulabilir. İdari ve teknik işleyişte çıkan sorunlar için idari mahkemeler olabilir. Ancak sorunları esas olarak çok soğuk bir suç ve ceza ilişkisi içinde değerlendirmek yanlıştır. Zaten bu tür pozitif ve formel hukuka karşı yüzlerce yıldır itiraz vardır. Ve bu itiraz geçen yüz yılda daha da artmıştır. Sorunları sadece suç ve ceza ekseninde çözenin doğru olmadığını, esas olarak da nedenlerini ortadan kaldıran, nedenleriyle sonuçları arasındaki bağı iyi ortaya koyan bir hukukun oluşturulması gereği ortaya konulmuştur. Aslında sosyalistler yüz yıldır klasik burjuva hukukuna karşı itirazlarını yükseltmişlerdir. Bu konuda farklı bir hukuk, suç ve ceza anlayışı teorik ve ideolojik olarak ortaya konmuştur. Reel sosyalizm pratiğinde bu doğru uygulanmamıştır, ancak klasik burjuva hukukuna karşı bizim alternatif bir hukuk oluşturmamız, çözüm yolları bulmamız gerekir. Eğer sistemin mezhebi olmaktan çıkacağımızı iddia ediyorsak mevcut sistemden çok farklı sosyal, siyasal yaşam kurma iddiasında olduğumuzu vurguluyorsak, hukuk konusunda da kendimize has, halk özgürlük eğilimine denk bir hukuk sistemini ortaya çıkarmak ihtiyacı vardır. Örneğin örgüt içinde giderek her şey disiplin kurullarına, adalet divanına havale edilmeye çalışılınca ister ordu olsun, ister diğer çalışmalarda olsun olumsuz sonuçlar ortaya çıkmaya başlamıştır. Artık komutan kişileri ikna etme, kişileri yanlışlardan uzak durmasını sağlamak için eğitim verme, tartışma, konuşma yerine, bir sorun çıktığında disiplin kuruluna havale ediyor. Bu tabii Önderliğimizin reddettiği bir yaklaşımdır. Hata böyle komutanları komutan bile saymadığı, bu aslında komuta görevini, halk özgürlük eğiliminin meşru savunmasında olması gereken hukuku bir kenara bırakıp formel hukukla sorunları çözmeye yönelmektir. Bu da ister meşru savunma gücü olsun, ister başka kurumlarımız olsun, örgüt

birliğini ve gücünü zayıflatan, bireydeki, örgütteki özgürlükçü ve demokratik kültürü geriletken bir rol oynamaktadırlar. Bu bir iki yıllık pratik içinde bu gerçeği gördüğümüz için, giderek bu tür hukuk anlayışını ve uygulamasını aşarak komünal demokratik yaşamın olduğu toplumlardaki kendimize uygun olan hukuk anlayışı ve sorunları çözüme yöntemine denk gelecek bir hukuk yaklaşımı ve uygulamasını geliştireceğiz. Bu konuda esas olarak da Önderliğimizin, hareketimizin geçmiş tarihte uyguladıkları yöntemleri ve çözüm tarzını esas alacağız. Geçmişte belirli olumsuz uygulamalar, eksiklikler olmuştur. Bu tür yetersizlikleri ve yanlışlıkları ortadan kaldırarak, bunlara yol açmayan bir yaklaşımla hem örgüt içinde kendi sistemimizi geliştireceğiz, hem de toplumda gelişmesini sağlamaya çalışacağız.

Burjuva hukuk aslında kendi sistemini korumaya yöneliktir. Bu yönüyle de tutucudur. Toplumun değişen ihtiyaçlarına cevap veren, toplumu yaşamıyla canlı bir ilişkide olan özelliği yoktur. Bu yönüyle de toplumun, bireyin hem düşünsel gelişimi, hem ruhsal gelişimi, hem de ekonomik, sosyal yaşamı ve gelişimi önünde bir engel konumundadır. Belki insanlık tarihinin, geçmişten bugüne kadar elde ettiği kazanımları korumada bir değer ifade etmektedir, ama toplumun gelişmesi, ilerlemesi açısından muhafazakar bir konumda bulunmaktadır. Dolayısıyla biz hukuku esas olarak da toplum kültürüne, ahlakına yedirerek insanlığın kazanımlarını daha köklü biçimde kalıcılaştırmak, halkın yaşamının canlı dinamiği içinde muhafazakar olmaktan çor halkın ihtiyaçlarına cevap veren, halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini ya da halkın örgütlenmesini geliştirecek bir konuma getireceğiz. Halkı söz ve karar sahibi yapmak ve bu temelde ortaya çıkaran kültürü ve ahlakı hukukun temeline oturtmak bizim hukuk anlayışımızın özü olmalıdır.

Bugün İran'da ve Türkiye'de görüldüğü gibi sistemin en gerici merkezleri hukuk kurumlarıdır. Yürütmesinden de, yasamasından da daha fazla muhafazakar, gerici bir tutuma sahiptirler. Çok biçimsel olduklarından dolayı da halkın duyarlılıklarına, halkın ihtiyaçlarına cevap veren bir özelliğe sahip değildirlere. Dolayısıyla çok fazla sözü edildiği gibi Avrupa'daki, şurdaki buradaki hukuk devleti anlayışının halkın özgürlüğünün, demokrasininin önünü açan, sosyal kültürel ihtiyaçlarının gelişmesine güç veren bir özelliği yoktur. Sadece geçmiş tarihlerde kazanılan bazı hakların korunması ve kullanılması anlamında pozitif role sahiptirler. Bizim hukukumuz esas

olarak da halkın örgütlenmesi, güç yapılması, örgütlülüğünü ve gücünü sosyal, kültürel, ekonomik her alanda ortaya koyması ve bu temelde sorunları yerinde, objektif koşullarından koparmadan çözmesi üzerine kurulmalıdır. Bizim açımızdan yasama ve yürütmenin dengelenmesi halkın örgütlenmesi temelinde olmalıdır. Kapitalist burjuva sistemlerinde halkın örgütlenmesi, güç olması söz konusu olmadığı için yasama ve yürütmenin uygulamalarını denetlemek yasama, yürütmenin kontrolsüz hukuksuz iş yapmasını engellemek için yargı bağımsızlığı denem kavramı güçlendirerek bu durumu dengelemek istemişlerdir. KKK sisteminde ise her bakımdan asıl güç halka dayandırıldığından yasama ve yürütme uygulamaların denetimi de ağırlıklı olarak halka kaydırılacaktır. Halkın örgütlenmesi geliştirilerek bu tür olumsuz uygulamalarda halkın ağırlık koymasını sağlayacak bir kurumlaşma ve kültürün yaratılması önemli olmaktadır. Bazı mahkemelere ihtiyaç duyulur. Özellikle uzmanlık gerektiren alanlarda yapılabilir. Ama bizim hukuk felsefemiz ve uygulamamızın esasının belirttiğimiz çerçevede olması demokratik konfederalizmin kuruluş felsefesine en uygun yol olacaktır.

☀KKK sisteminde kadın ve gençliğin yeri ve rolü, nasıl olacaktır?

Önderliğimiz, halkın demokratik örgütlenme sisteminde en fazla rolü de kadın ve gençliğe verdi. Bunun Önderliğimizin ve PKK'nin özgürlük ve demokratik çizgisiyle yakından bağı vardır. Kadın, mücadele ettiğimiz erkek egemen, iktidarcı devletçi sistemden en fazla zarar gören, bu sistem karşısında özgürlük ve demokrasiye en fazla ihtiyaç duyan sosyal kesimdir. Kadın özgürlüğünün gerçekleşmesi egemenlikli sistemin tüm şifrelerinin çözülmesi, iktidarcı, yetkici, devletçi zihniyetin tümünden ortadan kaldırılması anlamına gelmektedir. Kadın etkin kılınmadan, kadın özgürlüğü gerçekleştirilmeden, iktidarcı, hiyerarşik, devletçi, sömürücü sistemi tümüyle ortadan kaldırmak veya kaldırdığını varsaymak mümkün değildir.

Özgürlükçü bir yaşamı, demokratik bir sistemi kadın kadar isteyen başka bir toplumsal kesim bulunamaz. Dolayısıyla kadın cinsi içinde özgürlük ve demokrasi potansiyeli ve enerjisi fazlasıyla vardır. Eğer bu enerji ve potansiyel ortaya çıkarılırsa egemen sistemlerin ayakta durması söz konusu olamaz. Kadın özgürlük çizgisi ve demokrasi anlayışı topluma yerleştirildiğinde bu toplumun değer yargıları hiçbir baskıyı, sömürüyü, egemenlikçi anlayışı kabul etmez. Bu açıdan da kadın özgürlük çizgisinin geliştirilmesi, kadının

KKK sisteminde etkin olması özgürlük ve demokrasi ilkelerinin kararlı bir savunuculuğunun ortaya çıkması anlamına gelmektedir. Çeşitli kesimler zaman zaman ilkesiz, oportünist davranabilirler. Kadın, özgürlük ve demokrasi bilincine ulaştığında erkek egemen sistem karşısında en kararlı duruşa sahip olacağı gibi mücadele azmi ve coşkusu en fazla olacak toplumsal kesimdir. Kendisinde bunu somutlaştıracağı gibi her türlü gericiliği çözecek özelliğe sahip olduğundan toplumun diğer kesimlerdeki özgürlük, demokrasi potansiyelini açığa çıkarmada katalizör rolünü oynayacaktır.

21. yüzyıl özgürlük ve demokrasi yüzyılı olacak diyorsak, bunun nedeni kadın cinsinin kendi gerçeğinin farkına varması, özgürlüğün ve demokrasinin kendisi için hava, su kadar vazgeçilmez olduğunu görmesi, bu yönüyle tarihte ilk defa çok güçlü biçimde sahneye çıkmasıyla ilgilidir. Eğer kadın dünyada ve Kürdistan'da olduğu gibi, özgürlük ve demokrasi ihtiyacını bu derece hissetmeseydi, bunun bilinci ve örgütlülüğü konusunda önemli gelişmeler yaratmasaydı, 21. yüzyıl için özgürlük ve demokrasi yüzyılı olacak belirlemesini yapamazdık.

Öte yandan günümüzde dünyada da Kürdistan'da da kadının genelleşme sorunları önünde engeller vardır. Kürdistan'da kadının uyanışında önemli gelişmeler ortaya çıkmıştır. Kadının özgürlük çizgisi ve mücadele azmi önemli oranda gelişmiştir. Ancak hala kadının erkek kadar gezme özgürlüğü, serbestisi ortaya çıkmamıştır. Gelenekler ve var olan sistem kadını hala çeşitli biçimlerde evin çevresinde, kasabada, şehirde tutmaktadır. Bu açıdan yerelin inisiyatifinin artmasına dayalı demokratik konfederalizm örgütlenmesi esas alınıp geliştirildiğinde bugünkü merkezi örgütlenme modelinden olmadığı kadar daha fazla kadın siyaset sahnesine çıkacak, sosyal ve kültürel yaşama katılacaktır. Bu da kadının geçmiş örgüt modellerinden daha fazla etkinliğinin artmasını sağlayacaktır. Bu yolla yerel demokratik konfederaller içinde siyasi, sosyal eğitimini gerçekleştiren kadın giderek tüm ülke genelindeki siyasete ağırlığını daha fazla koyacaktır. Bu açıdan da demokratik konfederalizm örgütlenmesi kadın için yeni imkanları sunacağı gibi, özgürlükçü, demokratik bir sistem olan konfederalizm ancak kadınların aktif katılımıyla kendisini gerçek ideolojik çizgisine ve yaşam projesine oturtma imkanını bulacaktır.

Hareketimiz her yerde kadının siyasete etkin katılması için pozitif ayrımcılık yapmaktadır. Buna rağmen genellikle üst kurumlarda bunu zaman zaman gerçekleştirmesi zor olmaktadır. Tabana

dayalı demokratik konfederal örgütlenmede kadına uygulanan pozitif ayrımcılık tabandan başlayarak uygulanma fırsatı yakalayacak bu da giderek aktif siyaset yapan kadının sayısını artıracaktır. Böylelikle demokratik konfederalizmde kadına verdiğimiz öncülük rolü sadece teorik olarak değil de pratik olarak da gerçekleşme imkanını bulacaktır.

Kadının rolü belirleyicidir

Kürt kadını serhıldanlarda ve gerçekleşen demokratik devrimde çok önemli bir rol oynamıştır. Kürdistan'da bugün demokrasinin ve özgürlük bilincinin gelişmesinde kadın hareketinin rolü çok önemlidir. Eğer hareketimiz tüm saldırılara rağmen yenilmediyse, ayakta durduysa bunun sırlarından biri de hareketimizin kadını siyasal mücadelenin önemli bir parçası haline getirmesidir. Kadın yüreğinde ve beyninde özgürlük ve demokrasi ateşini yakmasıdır. Kadın sadece kendi özgürlüğü ve demokratik yaşam için mücadele etme gibi bir rol oynamaktan öteye toplumun diğer kesimlerinin de özgürlük ve demokrasi mücadelesine sürekli katılmasında, ısrarlı katılmasında itici ve sürükleyici bir rol oynamıştır. Eğer Kürt kadını bu düzeye getirilmeseydi özgürlük mücadelesinin baskılar karşısında bu düzeyde dayanıklı olması söz konusu olamazdı. Hareketimizin dayanıklılığını artıran en temel güç kaynağı kadının özgürlük mücadelesinde yer almasıdır. Bırakalım diğer boyutlarını sadece bu mücadelenin içinde yer alması bile bu sonucu doğurmuştur. Kaldı ki savaşta da, bütün çalışmalarda da çok önemli fedakarlıklar gösterdiği için kendisiyle birlikte Kürt toplumunun ve erkeğin değişmesinde, özgürlük ve demokrasiye

bağlanmasında da tarihsel rolünü fazlasıyla oynamıştır.

Demokratik konfederal sistemi derinleşmiş radikal demokrasi olarak değerlendirdik. Derinleşmiş radikal demokrasiyi gerçekleştirmede birincil görev kadın hareketinin olacaktır. Kadın özgürlüğün ve demokrasinin derinleşmesinin gücüdür. Özgürlük ve demokrasinin derinliklerine ancak kadın özgürlük çizgisiyle, kadının duruşuyla, kadının mücadelesiyle inilebilir. Kadının katılmadığı bir mücadelede özgürlük ve demokratikleşmenin yüzeyinde kalınır. Önderliğimiz "kadın özgürlük çalışması alanı en radikal devrimci çalışma alanıdır" biçiminde değerlendirdi. PKK çizgisinin radikallığının esas olarak da burda gerçekleştiğini ifade etti. Özgürlüğe ve demokrasiye köklü bakışını önderlik kadın çizgisiyle tamamladı ve pratikleştirdi. Dolayısıyla kadın alanı reformist yaklaşım ya da iyileştirmelerle sorunların çözüleceği bir alan değildir. Ancak demokrasinin ve özgürlüğün derinleşmesiyle kadın sorunu çözülebilir. Çünkü ilk baskı altına alınan, ilk sömürülen, ilk ezilen cins kadındır. Belki diğer alanlarda iyileşmeler yapılabilir ama kadın alanında gerçek özgürlük ve demokrasi sistemi radikal düzeyde aşmakla mümkündür. Bizim hareketimizde sistemin mezhebi olmama, yani erkek egemenlikli sistemin türevi olmama gibi bir iddiayla ortaya çıktığı için sistemin mezhebi olmamasının esas güvencesi kadın özgürlük hareketinin geliştirilmesi olacaktır.

Şimdiye kadar bütün özgürlük hareketleri, demokrasi mücadeleleri eninde sonunda sistemin mezhebi olmuşlarsa bunun en temel nedenlerinden biri de kadın özgürlüğü ve kadın alanında demokratikleşme mücadelesinin yetersiz kalması sonucudur. Eğer kadın bu söz konusu özgürlük, demokrasi mücadelelerinde, ulusal kurtuluş mücadelelerinde ve reel sosyalizmde etkin özgürlükçü ve demokratik duruşuyla yer alsaydı kesinlikle bu mücadelelerin kaderi, sistemlerin mezhebi haline gelmek olmazdı. Dolayısıyla kadın özgürlüğü konusunda ve demokratik yaşama katılımında sadece reformlarla, yumuşatmalarla liberal bazı yaklaşımlarla yetinmek demokratik konfederalizmin daha baştan derinleşmiş radikal demokrasi kimliğine uygun hareket etmemek olur. Tüm bu gerçekler kadın özgürlük çizgisinin ve kadın hareketinin demokratik konfederalizmin yerleşmesinde, pratikleşmesinde, önderliğimizin ortaya koyduğu komünal demokratik değerler temelinde yaşamsallaşmasın da belirleyici öneme sahiptir. Kadın hareketi hem kendi özgün örgütlenmesini geliştirecek, derinleştirecek, hem de radikal ve derin demokrasinin konfederalizmin

ruhu olması açısından bütün çalışmaların aktif gücü olacaktır. Diğer çalışma sahalarının, diğer sosyal kesimlerin örgütlenmelerinin demokratik konfederalizmin ruhuna uygun gelişmesi açısından da kadının sorumluluğu önemlidir ve sadece kendi özgün çalışmasıyla yetinemez. Tabii ki özgün örgütlülüğünü sağlamadan da bu rolünü oynayamaz. Ama sadece özgün örgütlenmelerle de yetinemez. Bütün çalışmaların, komünlerin, meclislerin, konfederal örgütlenmelerin içinde etkin bir biçimde yerini alarak sistemi bütünüyle değiştirme ve sisteme rengini verme rolünü oynaması gerekir.

Koma Komelen Kürdistan sisteminin cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde demokratik sosyalizme giden bir çizgide pratikleşmesi açısından gençliğin rolü de çok önemlidir. Gençlik sosyal yapısı itibarıyla sistemle bütünleşmemiş, sistemin iktidarcı, hiyerarşik devletçi genlerini çok fazla kendisine yedirmemiş bir özelliğe sahiptir. Gençlik doğası gereği ütopya ve hedefler önüne koyan bir sosyal kesimdir. Demokratik konfederalizm gibi bir örgütlenmeyi, sistemin mezhebi olmaktan çıkma iddiasında olan bir projeyi en fazla benimseyecek kesimlerin başında gençlik gelmektedir. Gençlik geleceği kazanmak isteyen özellikleriyle köklü değişimlere açık, tutucu özelliği fazla bulunmayan bu nedenle de tüm sistemlerden kopmayı ifade eden derinleşmiş radikal demokratik ve özgürlükçü bir sisteme yüzünü çevirebilecek ve bu konuda bütün enerjisini ortaya koyabilecek bir güçtür. Gençlik sınıflı devletçi sistem tarafından fazla kirletilmemiş olduğundan komünal demokratik bir yaşam açısından ideal bir konuma sahiptir. Sistem kirliliği gençliğin yüreğine ve beynin derinliklerine yedirecek zamanı ya da bu tür ilişkiler çekme fırsatını bulamamıştır. Bu nedenle arayış içinde olan kirlenmemiş duygularıyla komünal demokratik yaşamın doğasına uygun bir düşünce ve duygu dünyası vardır. Bu nitelikler dikkate alındığında gençliği örgütlemek, kadının demokratik konfederalizmde yer almasında oynayacağı rol gibi bu sistemin ruhuna, felsefesine, çizgisine uygun pratikleşmesinde güvence olabilecek bir rol oynayacaktır. Gençlik her zaman yeni ideolojilere, yeni yaşam felsefelerine ilgi duymuştur. Eski sistemler, eski rejimler gençliğe her zaman itici gelmiştir. Cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigması da sistemin dışına çıkma iddiasında olan, sistemin mezhebi olmamayı hedefleyen bir projeyi koşullandırması, dolayısıyla gençliğin yenilik arayışlarına cevap verdiğinden gençlik bu projenin

pratikleşmesinde hem yoğun katılımıyla, hem enerjisiyle çok büyük bir güç verecektir. Kürt halkının yüzde yetmişinin genç olduğu, Kürt halkının bir gençlik halkı olduğu düşünüldüğünde bu projenin gerçekleşmesinde tabii ki gençliğe büyük görev ve sorumluluklar düşecektir. Gençliğin katılmadığı bir mücadele aslında Kürt halkının katılmadığı bir mücadele olur. PKK'nin ortaya çıkışının da tamamen bir gençlik hareketi olduğu ve Kürdistan'daki köklü değişiklikleri, dönüşümleri, yenilikleri gençlik ruhuyla yaptığı düşünülmüşse böyle köklü radikal bir değişime yönelim yine gençlik tarafından sahiplenildiğinde başarıya ulaşacağı rahatlıkla anlaşılır. Nitekim demokratik konfederalizm projesine gençlik büyük bir heyecanla yaklaşmıştır. Önderliğin gençlik çözümlenmeleri ve perspektifi gençliğin geleceğe umutla bakması konusunda büyük bir heyecan vermiştir. Yeter ki önüne yeni hedefler konulsun gençliğin iradesini ortaya koyacağı, kendisine öz güven duyacağı bir sistem içine çekilsin, gençlik kendisinden beklenenden daha fazlasını vermeye hazırdır. Hiyerarşik devletçi, merkezi siyaset tarzı örgütlenmeler esas olarak da orta ve yaşlı kesimin etkili olduğu örgütlenmeler olmuştur. Bu tür örgüt modellerinde gençlik kendisine çok fazla yer bulamamıştır. Demokratik konfederalizm hem yerelde örgütlendiği için, hem de bütün toplumsal kesimlerin örgütlenmelerine rol biçtiği için demokratik konfederalizm projesi gençliğin aktif katılımının da önünü açmıştır. Bu açıdan gençlik örgütlerine önem vermek demokratik konfederalizmi geliştirmede, halkın özgürlük ve demokrasinin güvencesi olan meşru savunma kuvvetleri başta olmak üzere mücadelenin tüm alanlarında büyük rol oynamasını beraberinde getirecektir.

Gençliğin köyünde, mahallesinde kasabasında bu tür örgütlenmelere katılmasının imkanı fazlasıyla vardır. Kürdistan gençliğinin büyük bölümü işsiz olduğu, mevcut sistem içinde geleceğine dair bir umut görmediği için bu projeye katılma istemini fazlasıyla gösterecektir. Nitekim gösteriyor da. Nasıl ki birinci APOCULUK döneminde ortaya konulan yeni ideolojik, teorik ve mücadele felsefesine büyük ilgi duydu ve bunun pratikleşmesi, maddi güç haline gelmesinde rolünü oynadıysa, ikinci APOCU ideolojik dönemde de gençlik rolünü oynadığı taktirde birinci APOCULUK döneminde yaratılan başarılarla imzasını atacaktır. 1970'lerde olduğu gibi bu defa da yeni paradigma temelinde gerçekleşecek demokratik sosyalizm mücadelesinde de gençlik benzer rolü oynayacaktır. Zaten gençliğin katılmadığı böyle bir mücadele ve örgütlenmenin

başarı şansında olamaz. Demokratik konfederalizm sistemi bütün toplumsal kesimlere kendini ifade etme imkanı tanımaktadır. Gençliğinde bütün tarihi boyunca kendisini ifade etmenin önünde engeller konulmuştur. Demokratik konfederalizm ise ister etnik olsun, ister dinsel olsun, ister sosyal kesim, isterse gençlik ve kadın olsun, tüm toplumsal kesimlerin kendilerine ifade etmesine olanak tanıdığı için ve bu konuda da gençliğe bilinçli bir biçimde bir öncülük rolü verdiği için gençliğin bu projeye katılımının çok güçlü olacağını şimdiden belirtebiliriz.

Demokratik konfederalizm örgütlenmesi enerjik bir çabayı gerektirir. Mahalleye, sokağa, eve, her yere girip çıkmayı gerektiriyor. Bununda büyük bir enerji, heyecan dolu, coşku dolu gençlik ruhuyla gerçekleşmesi söz konusu olabilir. Demokratik konfederalizm ancak bütün bireylere, bütün toplumsal kesimlere ulaştığında anlam bulacağından, demokratik konfederalizmin başarıya ulaşmasında, tüm kitlelere gitmesinde gençliğin bu yönünün değerlendirilmesi, projenin pratikleşmesi açısından olmazsa olmaz kabilindedir.

Gençlik komünal değerlere yakındır

Önderlik kendi gençliğini anlatırken nasıl kavgalı olduğu aileler çocuklarıyla ilişki kurduğunu anlatır. Bu gençlerin toplumsal gelenekleri ve kendisine dayattıklarını kabul etmediğini, her kesimle ilişkilenecek gibi bir özü olduğunu, bu açıdan da komünal demokratik yaşama yatkın bir kişilik taşıdığını söyleyebiliriz. Diğer sosyal tabakalar, bencilikler, çıkarlar gibi eğilimlerle kirlenmişlerdir. Gençlik bu kirli yaşamı yaşamadığı için çıkarın söz konusu olmadığı, ancak çıkarı düşünmeyen toplumsal kesimlerin, komünal demokratik yaşamı oluşturacak konfederal sisteme gireceğe düşünüldüğünde gençliğin bu sistemin yaşam bulmasındaki rolü daha da iyi anlaşılır. Eğer kadın ve gençliğin katılımı güçlü biçimde sağlanırsa demokratik konfederalizm bazı kesimlerin iddia ettiği gibi ütopya olmaktan çıkar, gerçekleşebilir bir proje olur. Zaten gençlik ve gençliğin devrimci ruhu başkalarının inanmadığına inanmaktadır. Gençlik her zaman başkalarının inanmadığına inanan bir kesim olarak tarihteki rolünü oynamıştır. Gençliğe delikanlı denilmesi bile onun ayrıksı niteliğini, başkaların yapamadığına inanan özelliğini ifade etmektedir.

Gençlik kendi özgün demokratik konfederal örgütlenmelerini kurmanın yanında bütün diğer konfederal örgütlenmeler içinde, komünlerde, meclislerde aktif olarak yerini alacaktır. Gençlik hiçbir kesimin yapamadığı kadar kendi

örgütlenmesinde komünal demokratik yaşamı ve değerleri oturtabilir. Böylelikle sadece çalışmasıyla değil, ilişkileriyle, yaşam tarzıyla demokratik konfederalizmin komünal demokratik kültürünü oluşturmada çok önemli bir işlev görebilir. Özcesi, demokratik konfederalizm; kadının özgürlük ruhu, gençliğin dinamizmi ve her türlü yeniliye açık duruşuyla derinleşmiş radikal demokratik sistem olacaktır. Kadın ve gençlik sadece Kürdistan da değil, özgürlükçü ve demokratik ruhları ve demokratik konfederalizmde aldığı yerle bu sistemi bütün Ortadoğu halklarına yayarak dünyada özgürlükçü demokratik sistemin, halk özgürlük eğilimin her tarafa pratikleşmesi açısından demokratik konfederalizmin motor gücü, sürükleyici gücü olacaklardır.

☀Kürdistan da konfederal örgütlenmenin objektif koşulları nelerdir?

KKK sisteminin hedeflediği demokrasinin temel alacağı komünal demokratik yaşamın üretildiği ilk coğrafya Kürdistan'dır. Neolitik toplumu en köklü biçimde Kürdistan coğrafyası yaşamıştır. Bu durum KKK sistemin kök hücre olan Kürdistan coğrafyasında pratikleşme imkanları hiçbir ülkede olamayacak kadar fazladır. Yakın zamana kadar, hatta bugün bile komünal demokratik değerlerin belirli ölçüde varlığını sürdürdüğü bir coğrafya özelliğini taşımaktadır. Bu açıdan Kürdistan toplumunu, Ortadoğu coğrafyası ve Kürdistan'ı demokratikleşme açısından koşulların zayıf olduğu yerler olarak değil de, gerçek anlamda halka dayanacak bir demokrasinin koşullarının hiçbir coğrafyada olmadığından daha fazla olduğunu belirtmek gerekir. Kürdistan hem neolitik değerlerin, komünal demokratik yaşamın yaratıldığı coğrafyadır, hem de 1990'larda gerçekleşen serhildanlarla ortaya çıkmış bir demokratik halk gerçeği vardır. Eğer Kürt halkının gerçekleştirdiği demokratik devrimle tarih içinde oluşmuş ve bugüne kadar taşınmış komünal demokratik değerler güçlü bir örgütlenmeyle buluşturulabilirse demokrasinin en güzel yanlarıyla yaşadığı bir ülke olacaktır Kürdistan. Çeşitli kesimlerin batının gözüyle bakarak Ortadoğu da ve Kürdistan da demokratikleşmenin koşulları zayıf olduğunun söylenmesi çok yanlıştır. Son iki yüz yılda Ortadoğu halklarına ve Kürt halkına dayatılan kendi tarihine güvensiz, kendi tarihini önemsemeyen bir zihniyetin verilmesiyle bu tür anlayışlar ortaya çıkmıştır. Eğer demokratik devrim yaratılabilirse neolitik toplum beşiği, uygarlığın beşiği bu topraklar ve toplumlar demokrasinin de beşiği olacaktır. Halklar batıya

değil de, gerçek demokrasinin yerleştiği Kürdistan'a ve Ortadoğu'ya bakacaklardır. Kürt halkının bu duruşu, özgürlük ve demokrasi bilinci ve gelişen demokratik kültür böyle olacağı konusunda tüm verileri sunmaktadır.

Önderliğimiz bir halkı savunmak'ta "etnisite var oluş tarzını, eğer yenilmemişse yarı demokrasi olarak tanımlayabiliriz. Buna bir de ilkel sıfatını eklemek gerekir. Etnisite ilkel demokrasidir. İçte komünal değerlere bağlılık, dışarıda tahakkümcü devlete direniş halk guruplarını demokratik, özgür ve eşit ilişkiler içinde bulunmaya zorlar. İlişkilerin bu karakteri olmadan direnişin anlamı olmaz. Ortadoğu da demokratikleşme tanımlanırken büyük bir yanlışlık yapılmaktadır. Sanki etnisite demokrasiyi engelmış gibi. Batı uygarlığındaki bireye dayalı demokrasi tek başına tanımlı belirleyemez. Demokrasiyi yalnızca bireye dayandırmak, devlete dayandırmak kadar önemli yanlışlıklar içerir. Toplumda topluluk ve özgür birey çoğulcu demokrasinin gereğidir. Birbirine benzeyen birey ve topluluk anlayışı demokrasiler için ne gereklidir, ne de güvencedir. Farklılığın korunarak yeni bileşimlere erişilmesi demokrasilerin ayrıcalığıdır, temel özelliğidir.

Etnik toplulukları demokrasinin bir ayrıcalığı olarak değerlendirmek onun gerçek uygulanmasıyla olur. Devlet yönetimi eğer kendi kriterleri temelinde oy avcılığını demokratik yarış olarak bellerse ortaya çıkacak sistem demagojidir. Etnik zenginliği demokrasinin şansı, olanağı olarak görmek önem taşır. Özgür bireyden daha çok demokrasiye hizmet edebilir.

Binlerce yıllık bir direniş kültürünü içselleştirmiş halk duruşlarını çağdaş demokratik ölçülerle bütünleştirmek günlük politikacıların işidir. Yanlış olan Ortadoğu toplumun demokrasi potansiyelini engel gibi görmektir." Demektedir.

Kürdistan coğrafyası etnisitenin güçlü biçimde ortaya çıktığı tarihsel temeli en köklü coğrafyadır. Öte yandan Ortadoğu'nun çok farklı etnik ve dinsel kültürleri taşıması bunun Kürdistan'a yansması da vardır. Kürdistan yakın tarihine kadar Hıristiyanların, Yezidilerin, Alevilerin çok yoğun olarak yaşadığı coğrafyadır. Bu kültürler birbirlerinden çok şey alıp vermişlerdir. Böylelikle insanlığın özgürlük, demokrasi, adaletle ilgili değerleri Kürt toplumunda, Kürt kültüründe önemli yer edinmiştir. Diğer yandan Kürdistan coğrafyası ve Ortadoğu etnik ve dinsel toplulukların en fazla yaşandığı bir yerdir. Tarih içinde aşiretler, etnisite doğal bir federasyon ya da konfederalizm biçiminde yaşadığı gibi, büyük imparatorlukların ortaya çıktığı bu coğrafyada halklar zaman zaman

bir federasyon zaman zamanda konfederal bir ilişki içinde olmuşlardır. Tüm bunlar Ortadoğu da ve Kürdistan da demokratik konfederalizmin tarihsel zeminin güçlü olduğunu gösterir. Kürdistan da aşiretler tarihsel bir konfederal ilişki içinde yaşamışlardır. Belki bugün bozulmuş, devletçi iktidarcı sisteminin kültürüyle birçok özelliğini kaybetmiş, özellikle yakın tarihte işbirlikçi yanları siyasal ve toplumsal gelişimin önündeki engelleyici konumu nedeniyle negatif rol oynamışlardır. Ancak Kürdistan da bu aşiret yapısı bile demokratikleşme açısından değerlendirebilecek özelliklere sahiptir. Feodal dönemde, daha öncesi toplumda aşiretler arası konfederal ilişkiler olduğu için farklılıkları tanıma, diğer aşiretlerle, diğer topluluklarla yan yana yaşama kültürü belli düzeyde vardır. Eğer doğru değerlendirilirse, örgütlenilirse gerici yanları etkisizleştirilirse aşiret yapıları tamamlanmamış olsa da-demokratik devrimi yapmış Kürdistan gerçeği içine oturtulabilir.

Demokratik devrimin yapılmadığı dönemlerde halkın özgürlük ve demokrasi gücünün açığa çıkmasında engel pozisyonunda olan bu yapılar, yine sömürgeci güçlerle işbirliği yapma özellikleri nedeniyle özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesinde engelleyici rol oynuyorlardı. Hatta sömürgeciliğin kendisini Kürdistan da hakim kılmasında zemin oluyorlardı. Ancak Kürdistan da gerçekleşen demokratik devrim ve mücadelemizin onların işbirlikçi karakterin önemli oranda aşındırması, işbirlikçiliğin zeminini zayıflatması nedeniyle demokratik örgütlenmeler içine çekilebilirler. Tabii ki koruculuk gibi gericileşmiş kurumlar vardır. Demokratik konfederalizm sisteminde bu sorunun mutlaka çözülmesi, ortadan kaldırılması ve bu niteliklerin tasfiye edilmesi gerekmektedir.

Yine bugün Yezidilerin çoğunluğu göç etmiş olsa da kısmen varlığını ve kültürünü koruması, Asuri toplumun varlığı, Aleviliğin Kürt toplumunun önemli bir kesiminde bir inanç olarak yaşaması, Arap, Türk ve diğer etnisitede olan kesimlerin bulunması Kürdistan da etnik ve dinsel konfederal örgütlenmelerinde zengin bir biçimde ortaya çıkacağını göstermektedir. Bu toplulukların konfederal sistem içinde örgütlenmeleri demokratik kültürün hem gelişmesinde hem zenginleşmesine önemli bir katkı sunacaktır.

Kürt kadının demokratik konfederal sistemin oturtulmasında da çok önemli rol oynayacağını zaten vurgulamıştık. Öte yandan Kürt insanının yoğun baskılar altında yürüttüğü bir demokratikleşme mücadelesi var. En zor koşullarda bile örgütlenmesini belirli bir düzeyde

korudular. 15 yıldır ayakta olan bir halk gerçeği söz konusu. Bu mücadele içinde Kürt insanı önemli düzeyde örgütlenmeye yatkınlık kazandı. Gençlik, kadın örgütlenmeleri her yerde oluştu. Kültür faaliyetleri kendisini önemli düzeyde örgütledi. Emekçiler, memurlar kendilerini belirli bir örgütlülüğe kavuşturdular. 15 yıllık süren mücadele sadece PKK içinde ve meşru savunma güçlerinde örgütlenen profesyonel kadrolar dışında mücadelemiz birçok alanda doğal önder ortaya çıkardı. Toplumun tüm kesimleri kendilerini örgütlemeye yöneldiler. Örgütlenmeye yatkınlık ve yaratılan örgütlenmeler çok yaygın bir örgütlenmenin gerçekleşmesi gereken KKK sistemi açısından önemli bir temel teşkil etmektedir. Yalnız kuzey Kürdistan değil, güney batı, doğu ve güney Kürdistan'da farklı v etniksel ve dinsel toplulukların zengin bulunduğu bir bileşime sahiptir. Mücadelemizin milliyetçi eğilimleri önemli oranda geriletmişti, milliyetçi bir siyaset tarzını bırakarak halkların kardeşliğine dayalı bir politik yaklaşım göstermesi de demokratik konfederalizm için çok önemli bir şanstır.

Özcesi kürdistan coğrafyasında demokratik konfederalizmi örgütlenmenin koşulları çok fazla olgunlaşmıştır. Tabii ki devlet sınırları içindeki hükümetlerinde demokratik duyarlılık taşınması ve Kürt halkının konfederal örgütlenmelerine saygılı olması gerekir. Bizim bu devletleri tanımamız onların KKK sistemini tanımamız temelinde olacaktır.

☀**Demokratik konfederalizm bir devletçi kurma anlamına mı gelir mi, demokratik cumhuriyetle bağdaşır mı?**

Demokratik konfederalizm bir devlet kurmayı amaçlayan örgütlenme değildir. Böyle anlaşılmasının nedeni farklı devletlerin bir sözleşmeyle konfederal birlik kurmaları ile halkın kapsamlı demokratik örgütlenmesi olan demokratik konfederalizm karıştırılmaktadır. Siyaset bilimi özerklik, federasyon, konfederal birimleri bir devlet içindeki ünitelerin merkezi devlet ile ilişkisi ya da bağlı bulunan devletten uzaklaşma olarak tanımladığından bu tür değerlendirmeler yapılmaktadır. Kürt halk Önderinin ifade ettiği demokratik konfederalizm ise Kürdistan'daki etnik, dinsel, sosyal, cins ve çevre örgütlerinin konfederal birlik yaratmalarını ifade etmektedir. Örneğin işçi ve memur sendikaları biçimsel anlamda konfederal örgütlenmelerdir. Kürdistan da konfederalizm örgütlenmesi gerçekleşeceği gibi Karadeniz, Trakya, Ege, Çukurova ve diğer bölgelerde de belirtilen toplumsal kesimler konfederal örgütlenmeye gidebilirler. Bu bölgelerin ayrı devletleşmesi anlamına gelmez. Ancak devletin

yaptığı birçok işin halkın kendini örgütleyerek yapması temelinde devletin etkinlik alanlarının azalması söz konusu olur. Zaten dünyadaki genel eğilimde bu yönlüdür. Koma komelen Kürdistan Türkiye demokratikleşirse Türkiye yasalarının reddetmeyen bir örgütlenme modeli olarak Türkiye içindeki yerini alır. Tabii burada Türkiye'nin KKK yapılanmasını ve demokratik hukukunu kabul etmesi gerekir. Böyle bir örgütlenmeyi Fransa'da da halklar isterse gerçekleştirilebilir. Böyle bir örgütlenmemenin gerçekleşmesi için genel demokratikleşmenin bağlılığı yeterlidir.

Demokratik cumhuriyetle demokratik konfederalizm karşı karşıya konulacak kategoriler değildir. Demokratik cumhuriyet, cumhuriyet rejimi olan ülkenin aynı zamanda demokratik olduğu ifade eder. Bir ülke cumhuriyet ve aynı zamanda demokratik ise o ülke içinden özerklik mi var, federasyon mu var, eyalet sistemi mi var? Buna bakılmadan o ülkeye demokratik cumhuriyet denilir. Almanya demokratik bir cumhuriyettir ama eyalet sistemi bu cumhuriyetin demokratikleşme modelidir. Amerika demokratik cumhuriyettir ve eyalet sistemi vardır. Fransa ise genel bir demokratik ilkeler manzumesiyle yönetilmektedir. Tüm bunların ortak özelliği ise demokratik cumhuriyet olmaktır. Bu nedenle KKK sistemi demokratikleşen Türkiye'nin demokratik cumhuriyetiyle çelişmez. Kaldı ki KKK bir devletle federasyon ilişkisinde olduğu gibi merkezi devletle bir ilişki ifade etmemektedir. Tabii ki demokratik konfederalizm Kürdistan ya da Türkiye'nin diğer bölgelerinde gerçekleştiğinde devletin bugünkü merkezi yapılanmasında ciddi aşınmalar ortaya çıkacaktır. Bu da demokrasinin gereğidir. Zaten demokrasi devletin ve merkezin yetkilerin azalması çevrenin ya da halkın yetkilerin artması anlamına gelmektedir. Demokratik konfederalizm de olan ise halkın iradesinin ve gücünün yani devlet + demokrasi formülünde demokrasinin daha büyük bir etkinliğe sahip olmasıdır.

TÜMKADROYAPIMIZA

DİSİPLİNİ SAĞLAMANIN YOLU

İDEOLOJİK MÜCADELEDEN GEÇER

Hareketimiz içinde Disiplin Kurulu'nun görevleri, örgüt içinde disiplinin nasıl sağlanacağı, bunun için hangi yöntemlerin kullanılacağı ve örgüt içi mücadelenin nasıl yürütüleceği konusunda ciddi yanlışlıklar yaşanmakta, özellikle son zamanlarda kadro tanımında muğlak ve yanlış yaklaşımlar görülmektedir. Bir örgütün varolması açısından gerekli olan yanlışlıklara karşı mücadele edilmeden ve bu temelde disiplinin sağlanması konusunda ortak bir yaklaşım benimsenip pratikleştirilmeden, bu örgütün disiplinli, istikrarlı ve mücadele eder konuma ulaşması zordur. Bu açıdan PKK Disiplin Kurulu olarak, bu konularda bir netleşme sağlamak ve örgüt içinde disiplini sağlama araçlarının neler olacağını netleştirmek gerektiğine inanıyoruz.

Apocu Hareket başından itibaren öz disiplini esas alan, bu temelde kadronun ideolojik ve örgütsel alanda mücadelesini süreklileştirerek örgüt ortamını netleştiren, bu bağlamda tali sorunlarla değil de mücadelenin asli sorunlarıyla uğraşır konuma gelen bir yaklaşımı esas almış; böylece uzun yıllar bir Disiplin Kurulu oluşturmadan çalışmıştır. Örgüt içinde ortaya çıkan yanlışlıklara karşı mücadele etmede ve disiplini sağlamada bir örgüt ve devrimci yaşam kültürü yaratmış, bir devrimci üslup ve tarz ortaya çıkarmış; dolayısıyla örgüt içinde disiplini sağlama görevini disiplin kurulu eliyle değil, esas olarak örgüt kültürünün yarattığı otoriteyle gerçekleştirmiştir. PKK'nin yarattığı güçlü örgüt anlayışı ve örgüt içi mücadeledeki **süreklilik** disiplini sağlayan en temel unsurlar olmuştur. Komünal demokratik değerler üzerinde yükselen doğal toplumda nasıl sorunlar disiplin kurullarıyla değil yaratılan ortak değerler ve bu değerlere bağlı kalma ahlakıyla çözümlenmiş ve toplum yaşamının istikrarlı biçimde süreklilik kazanması gerçekleşmişse, Apocu Hareket de ilk çıkışından başlayarak 5. Kongre'ye gelinceye kadar disiplin kurulları oluşturmadan disiplini sağlama ve yanlışlıkları düzeltme görevini bu temelde yerine getirmiştir.

Bu gerçeklik PKK'nin ret ve kabul ölçülerinin ne kadar net, yarattığı örgüt kültürü ve ideolojik netliğin ne kadar güçlü olduğunu ortaya koymaktadır. Zaten bir örgütün veya toplumun istikrarı ve moral değerlerle yürüyüşünün en önemli kanıtı, ortaya çıkan sorunları disiplin kurulları ve mahkemelerle halletmek yerine,

yarattığı değerler ve kültürüyle çözme gücüdür. Önderlik gerçeğini ve PKK'nin gücünü bir de bu çerçevede ele almak gerekir. Hareketimiz, sürekliliği bulunan disiplin kurullarına sahip olmadığı dönemlerde, örgüt kültürünün sağladığı otorite ve ideolojik mücadeleyle çözülemeyen sorunları soruşturma komisyonlarına havale etmiş; son bir çözüm aracı olarak kurduğu geçici soruşturma komisyonlarının önerdiği yöntemler çerçevesinde bu sorunları çözmeye çalışmıştır. Ceza verme gibi bir işlevi bulunmayan bu komisyonlar soruşturma yapıp olayı netleştirmeye çalışmış, ulaştığı sonuçları kadronun ve örgütün bilgisine sunmuş, soruşturma komisyonu raporları ve bireysel raporlar temelinde söz konusu olaylar ve olayla bağlantılı bireyleri örgüt kadrolarının bulunduğu platformlara çıkarıp bir değerlendirmeye gitmiştir.

Uzun süre sağlıklı işleyen bu örgüt kültüründen belli ölçüde uzaklaşma ve disiplin araçlarının yeterince uygulanmaması, parti içinde örgütsel sorunları ağırlaştırmıştır. Ortaya çıkan disiplinsizlikleri aşmak ve örgüte zarar veren tutumları denetleyip önüne geçmek üzere, 5. Kongrede bir Disiplin Kurulu kurulması kararlaştırılmıştır. Örgüt içi mücadelede yetersiz kalınması ve PKK'nin uyguladığı mücadele araçlarının doğru kullanılmamasının yol açtığı olumsuzluklar bu konuda bir düzeltme hareketinin geliştirilmesini zorunlu kılmış; doğru bir disiplin ve örgütlü mücadele anlayışının yerleştirilmesi ihtiyacı Disiplin Kurulu gibi bir kurumun oluşumuna yol açmıştır.

Böyle bir kurulun oluşumuna gidilirken Disiplin Kurulu'nun bir nasıl felsefeye dayanması gerektiğine ilişkin kapsamlı tartışmalar yapılmış, esas olarak kadroların sorumluluklarını arttırma ve yanlışlıklara karşı mücadele etme konusunda kadroların duyarlılıklarını geliştirme temelinde denetimin gerçekleştirilmesi gerektiği özenle vurgulanmıştır. Aynı şekilde sorunları esas olarak kadroların denetimi ve örgüt kültürünün ağırlığı temelinde çözmek gerektiği, dolayısıyla sorunların sadece Disiplin Kurulu tarafından teknik biçimde ele alınıp çözülmeye çalışılmasının örgüt anlayışımıza, örgüt içi mücadele yaklaşımımıza, yeni bir yaşam kültürü yaratma gerçeğimize ve tarihimize uygun düşmeyeceği belirtilmiştir. O dönemde yapılan tartışmalarda sorunların çözümünün sadece Disiplin Kurulu'na havale

edilmesinin örgüt içi sorunlara ve ideolojik alandaki yanlış duruşlara karşı mücadelede kadroların duyarlılığını azaltacağı belirtilmiş; bunun örgütümüzün yeni bir yaşam yaratma ve bireyden başlayarak toplumu ve dünyayı dönüştürme mücadelesini zaafa uğratacağı vurgulanmıştır. Daha da önemlisi Önderlik gerçeğine ve hareketimizin kültürüne ve kimliğine ters düşen, bürokratik, ideolojik değerler ve örgüt sorumluluğuyla bağları zayıflayan bir kadro topluluğunun şekillenmesine yol açacağı ortaya konulmuştur. Bu gerçeklik Disiplin Kurulu'na nasıl bakmamız gerektiğini, bu araçları nerede ve ne zaman devreye sokmamız gerektiğini ortaya koyması açısından öğreticidir ve dikkate alınması gereken bir tecrübeye işaret etmektedir.

Özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren bir devrimci örgüt için yaşamsal önem arz eden görev ideolojik çizgiyi netleştirmek ve doğru bir örgütsel yaşam kültürü ortaya çıkarmaktır. İdeolojik çizgiyi ve örgüt anlayışını netleştirmeden ne kadronun doğru duruşu sağlanabilir ne de doğru pratik gerçekleştirilebilir. Önder APO her zaman düşüncesi bizim olmayanların pratiğinin de bizim olamayacağını söyledi. Düşüncesi bizim olmayanların örgüt ve eylem anlayışları da elbette bizim olamaz. Bu gerçek bir örgüt açısından verilmesi gereken en önemli mücadelenin ideolojik mücadele olduğunu ortaya koyar; yine diğer tüm sorunların çözümünde esas alınması gereken noktanın ideolojik mücadele olduğunu gösterir. Bu alandaki mücadeleyi doğru vermeden, kadro duruşu ya da örgüt çalışmasındaki yetersizliklerin düzeltileceğini sanmak büyük bir yanılgıdır. Bizim gibi hareketler esas olarak ideolojisi temelinde doğru politika yürütebilir ve bu temelde hedeflediği sistemi başarıyla gerçekleştirebilir. Kurulu ve oturmuş bir sistem gerçeğimiz söz konusu değildir, bu ancak mücadeleyle geliştirilip ortaya çıkarılacak bir sonuçtur.

Önder APO'nun örgüt içinde görülen hatalara ve yanlış eğilimlere karşı mücadelede ustaca bir yaklaşım uyguladığını ve böylelikle yanlışlıkları düzeltmeye çalıştığını, bu temelde tarzını ve yöntemini etkili hale getirerek ortaya çıkan sorunların çözümünde sonuç alıcı bir pratiğin sahibi olduğunu çok iyi bilmekteyiz. Önderliğimiz, hem komlodan önceki çözümlerinde hem de komlodan sonra geliştirdiği Savunmalarda kendisinin en büyük gücünün ideolojik alandaki gücü olduğunu belirtmekte; çok güçlü ve kapsamlı bir örgüt mücadelesi yürütmenin en önemli özelliği olarak görülmesi gerektiğini dile getirmektedir. Bizim de yürüteceğimiz mücadelede sorunları çözmeye ve doğru pratikleşmeye esas alacağımız doğrultu Önderliğimizin ortaya koyduğu bu tespitler olmak durumundadır. Bunları görmeden kendimize göre bir örgüt anlayışıyla hareket

etmemiz son derece yanlıştır. Bu açıdan sorunlarımızı ele alırken, Önderlik gerçeğini özümseyerek, Önderlik çözümlerini ve pratiği temelinde ele alacağız. Böyle davranmak yerine, dünyanın çeşitli ülkelerindeki uygulamalara ya da bu ülkelerdeki örgütlerin pratiklerine bakmamız, kolaycı bir tarzda bunların benimsedikleri yöntemler ve araçları taklitçi biçimde örnek almamız kesinlikle doğru olmaz. Biz ancak kendi kimliğimize, kendi kültürümüze ve ideolojik anlayışımıza uygun yöntemler ve araçları kullandığımızda kendimiz olabiliriz.

Tasfiyeci-provokatif eğilim birçok konuda olduğu gibi bu alanda da aşağılık bir çarpıtma içinde olmuş, hareketimize Önderlik gerçeğinden uzaklaşmayı dayatmıştır. Bunu yaparken Önderliğimizin sosyalizm anlayışının ve geçmiş pratiğimizin olumsuzluklarının düzeltilmesi açısından geliştirdiği yeni paradigmanın içini boşaltmaya çalışmış ya da içini burjuva değerlerle doldurarak çarpıtmayı hedeflemiştir. Yeni paradigmanın sosyalizm anlayışındaki egemen sınıf etkilerini gidermeyi, buna bağlı olarak egemen sınıf yöntemlerini ve yaklaşımlarını aşmayı, bu çerçevede sosyalizm anlayışımızı demokratik temele oturtmayı, böylece reel sosyalizmde olduğu gibi egemen sınıfların mezhebi haline düşülmesini önlemeyi hedeflediği açıktır. Buna karşılık tasfiyeci-provokatif eğilim sosyalizm anlayışından vazgeçip örgütün kültürünü ve değer yargılarını tümüyle bir tarafa atmayı dayatmış, yeni paradigmanın tersinden ele alınması ve uygulanması için yoğun çaba harcamıştır. Bunu başarmak için kavramların içini burjuva eğilim ve değer yargılarıyla doldurmaya çalışmış; hareketimizin yeni paradigma temelinde yenilenmesini, daha doğru bir sosyalizm anlayışına ve daha güçlü bir komünal demokratik yaşama ulaşmasını önleyerek, burjuva bir örgüt ve yaşam anlayışının hareketimize egemen olmasını hedeflemiştir. Tasfiyeciliğin böyle bir yaklaşım içinde olduğu pratiğiyle tartışmasız bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Tasfiyeci-provokatif eğilim şu gerçeği görmüştür: Bu hareketin en güçlü yanı onun örgüt anlayışı ve kadro duruşudur; yine bu hareketin kendi ideolojisini burjuva ideolojisine ve başka ideolojilere kapatma konusunda verdiği sistemli ideolojik mücadeledir. Bu nedenle işbirlikçi tasfiyeci eğilim en fazla da hareketimizin örgüt anlayışına ve ideolojik mücadele kültürüne karşı saldırıya geçmiştir. Çünkü tasfiyeci-provokatif eğilim örgüt anlayışını saptırma ve ideolojik mücadele konusunu örgüt içinden söküp atmada başarısız kalırsa, gerçekleştirmek istediği örgüt gerçeğine ulaşamayacağını çok iyi bilmektedir. Bunu bildiği için Önderliğimizin ortaya koyduğu projeleri saptırmayı ve içini boşaltmayı

hedeflemiştir. Bunu yaparken ilk önce hedeflediği kadro anlayışını yozlaştırmak, PKK'nin kadro duruşunu bozmak, böylelikle egemen sistemlerin istediği bir örgüt haline gelerek kendi işbirlikçiliğini başka güçlere kanıtlamak olmuştur.

Bu konuda tasfiyeci-provokatif eğilimin yaptığı en tehlikeli çarpıtma, Önder APO'nun hareketimizin önüne koyduğu projeyi tamamen tersinden ele alarak, Kongra Gel'i PKK'nin yerine ikame etmeye çalışması olmuştur. Önderliğimiz Kongra Gel örgütlemesini PKK'den ayrı bir kategori olarak ortaya koymasına rağmen, tasfiyeci-provokatif eğilim halkın örgütlenme sistemini PKK'nin yerine ikame ederek, kurnaz biçimde kendi tasfiyeciliğinin üzerini örtmeye ve meşrulaştırmaya çalışmıştır. Örgütümüzü en fazla bu noktada bozmuş, en büyük muğlaklıkları bu noktada gerçekleştirmiştir. Kuşkusuz Kongra Gel'i PKK'nin yerine ikame etmek kadar tehlikeli ve Önderlik gerçeğine karşıt bir durum söz konusu olamaz. Çünkü Kongra Gel PKK'nin yerine ikame edildiğinde, kadrolar ister istemez halk örgütlenmesi olan Kongra Gel ölçülerine göre dizayn edilecek; böylelikle bir ideolojik örgüt olan ve ideolojik doğrultuyu belirleyen PKK gerçeği bu çarpıtma temelinde ortadan kaldırılmış olacaktır. Bu nedenle sık sık "Kongra Gel PKK değildir" propagandası yapılmıştır. Aslında burada böyle bir doğru vurgulanırken, gerçekte tasfiyecilik meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

PKK Kongra Gel'in yerini alamayacağı gibi, Kongra Gel'in de PKK olmadığı elbette doğrudur. Ama PKK'nin tümünden ortadan kaldırıldığı bir ortamda bu doğruyu dillendirmek, kadroları tümüyle PKK ve Önderlik gerçeği dışına çıkarmanın ifadesi olmaktadır. Kongra Gel Birinci Genel Kurulu öncesinde, Genel Kurul Toplantısı esnasında ve sonrasında en fazla yapılmak istenen şey PKK'nin yerine Kongra Gel'in ikame edilmesi olmuştur. Böylelikle PKK'nin kadro gerçeği, örgüt anlayışı ve ideolojik duruşu tümünden tasfiye edilip Kongra Gel ideolojik duruştan ve öncü örgüt gerçeğinden tümünden arındırılmaya, Önderlik gerçeğinin ideolojik çizgisi, örgüt anlayışı ve kadro duruşu ortadan kaldırılarak, Kongra Gel tamamen burjuva liberal bir örgütlenme haline dönüştürülmeye çalışılmıştır. Bu gerçeği görmeden ortaya çıkan yanlış eğilimleri, yanlış örgüt anlayışlarını, ideolojide, örgüt anlayışında ve kadro duruşundaki sapmaları anlamak, buna bağlı olarak doğru kadro duruşunu sağlamak ve örgütsel sorunlara doğru çözüm yolları bulmak mümkün değildir.

Tasfiyeci-provokatif eğilimin ortaya attığı bu yanlış anlayış örgüt içinde hala tümünden silinememiştir. Kongra Gel Birinci Genel Kurulu Toplantısında geliştirilen bu çarpıtma, bilerek ya da bilmeyerek örgüt içinde hala belli düzeyde

sürdürülmeye çalışılmaktadır. Önderlik Kongra Gel yapılanmasıyla birlikte PKK'nin, PKK'nin kadro duruşu ve örgüt anlayışının tasfiye edilmesi gerektiğini asla belirtmemiştir, belirtmesi de söz konusu olamaz. Ancak tasfiyeciliğin ağır saldırısı altında bu gerçek görülememiş, dolayısıyla tasfiyeciliğin saldırısına karşı sağlam bir duruş ortaya konulamamıştır. Bu durum bütün örgüt yönetimleri ve kadrolarının bir özeleştiride bulunmasını gerekli kılmaktadır. Ne var ki böyle bir özeleştirinin verilmesi gerekirken, hala tasfiyeciliğin yarattığı örgüt ve kadro anlayışını meşrulaştıran, tasfiyeciliğin ortaya çıkardığı sapmayı görmeyen ve bunu çeşitli biçimlerde sürdürmek isteyen anlayışlara rastlanmaktadır. Bunun çok tehlikeli bir yaklaşım olduğu ve tasfiyeci-provokatif eğilimin örgüt dışına çıkarıldığı bir ortamda tasfiyeciliğin örgüt içinde işlemesi anlamına geldiği açıktır. Tasfiyeci-provokatif eğilimin körüklediği bu anlayışa karşı başlangıçta belki belli bir duruş ve mücadele verilmişti. Ancak tasfiyeci eğilimin tasfiye edildiği bir ortamda bu tür eğilimlerin varlığı tasfiyeciliğin dayatmalarından daha tehlikelidir.

Neredeyse Kongra Gel'in PKK'nin yerine ikame edilmesi doğruymuş veya olması gereken buymuş gibi dayatmalarla örgüt hala muğlaklaştırılmaya, kadro ve örgüt duruşu zayıflatılmaya çalışılmaktadır. Kongra Gel'i PKK'nin yerine ikame etme anlayışının sonucu olarak, PKK ve kadroları Kongra Gel haline gelmiş gibi bir yaklaşım kadro ve örgüte yedirilmeye, bu temelde PKK ve onun örgüt gerçeği ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Dolayısıyla yeni kadro ölçüleri, yeni bir ideolojik duruş ve örgüt kültürü dayatılmıştır. PKK ortadan kaldırılmak istendiği ya da kaldırıldığı için Kongra Gel'in örgütlenme ve çalışma ilkeleri, Kongra Gel'de çalışanların nasıl bir ideolojik doğrultu temelinde çalışmalarını gerektiği konusu çok geri ve dejenere edilmiş biçimde ortaya çıkarılmıştır. Kongra Gel'in sağlıksız bir temelde ortaya çıkmasının nedeni de PKK'nin ortadan kaldırılmak istenmesi, onun örgüt duruşu ve kadro anlayışının Kongra Gel'deki etkinliğinin ortadan kaldırılmasıyla ilgilidir. Bir toplum ya da demokratik halk örgütlenmesi için ortaya konulan çalışma ilkeleri ve yaşam biçimi tüm kadroların çekilmesi gereken düzey olarak gösterilmiş, böylelikle bir kalem oynatmayla PKK gerçeği, kadro duruşu ve örgüt anlayışı tamamen çok geri biçimler ve noktalara sürüklenmiştir. Bu temelde Kongra Gel'in de nasıl bir örgüt olduğu konusu muğlaklaşmış, hatta halk örgütlenmesi olabilecek örgütlemelerin bile oldukça gerisine çekilmiştir. Dolayısıyla tasfiyeciliğin neyi amaçladığı ve yarattığı sonuçları anlamak açısından bu gerçekleri görmek, ona göre olayları

ve olguları değerlendirmek bugün daha da önemli hale gelmiştir.

Önderlik Kongra Gel öncesinde PKK'nin yeniden inşası açısından öngördüğü kadro sayısı sınırlamasını bile yapmamış, hala tüm kadroları resmi PKK üyeliği temelinde ele almış ve değerlendirmelerini ona göre yapmıştır. Hatta tasfiyecilerin bile gelip bir kanat olarak PKK içinde yer alabileceğini söylemiştir. Yeniden yapılanma sürecinde sayı sınırlamasını ortaya koymasının nedeni de Kongra Gel'de ortaya konulan kadro ve örgüt anlayışındaki tehlikeli çarpıtmayı görmesidir. PKK gerçeğinin ve onun örgüt anlayışının nasıl ortadan kaldırıldığını görerek bu konuyu netleştirmek, PKK ve kadro duruşunun ne olduğunu bütün kadrolara ve topluma göstermek açısından söz konusu yeniden yapılanma yaklaşımını ve ölçüleri netleştirme tutumunu örgütün önüne koymuştur.

Bir Halk Savunmak adlı eserindeki kadro ve örgüt ölçüleri göz önüne getirildiğinde, Önderliğimizin kadro anlayışının Kongra Gel Birinci Genel Kurulu'nda ortaya konulduğu gibi olacağını söylemenin nasıl bir saptırma olduğunu göstermesi açısından çok öğreticidir. Kongra Gel Birinci Genel Kurulu öncesi ve Genel Kurul sırasında tasfiyeci-provokatif eğilimin esas amacının Önderliğin yeni paradigması temelinde bir Halk Kongresi örgütlenmesini gerçekleştirmek olmadığı, esas olarak da örgüt ve kadro duruşunu bozmaya yönelik bir çaba olduğu tartışmasızdır. Tüm ideolojik ve politik saptırmaları da bu çarpıtma ve bozmayı esas alarak gerçekleştirmiştir.

O toplantıda ortaya konulan disiplin anlayışı ve disiplinsizliklere karşı mücadele esas olarak bir disiplini sağlamayı hedefleme biçiminde değil, yaratılan bu bozulmayı hukuki bir temele oturtma, kadro ve örgüt duruşunun PKK anlayışında yürümesini engelleme ve bunu meşrulaştırma temelinde ele alınmıştır. Orada ortaya konulan disiplinin çerçevesi bir halk çalışmasında ortaya çıkan sorunlarla ilgili olmaktan ve bir halk sisteminin oturmasını sağlamaktan öteye bir içerik taşımış; tasfiyeci eğilim temelinde bir kadro ve örgüt anlayışını yerleştirmeyi öngörmüştür. Dolayısıyla örgüt ve kadro açısından varılması gereken hukuk da çarpıtılmış, burjuva liberal bir örgüt anlayışı ve hukuku kadrolara dayatılmaya çalışılmıştır. Nitekim ortaya konulan 'sosyal reform projesi' sadece kadın sorunuyla ilgili bir çarpıtmayı dayatmakla sınırlı kalmamış, bu temelde kadro anlayışını da bozan bir proje olarak gündeme getirilmiştir. Tasfiyeci-provokatif eğilimin üzerinde hassasiyetle durduğu ve kongreye mutlaka onaylatmak için büyük çaba harcadığı proje de bu proje olmuştur. Diğer bazı politik konular ya da Önderliğin net olarak ortaya koyduğu bazı değerlendirmeler kongrede fazla

farklı bir görüş ortaya çıkmadan benimsenmiştir. Bu konularda da yanlış eğilimler, yaklaşımlar ve değerlendirmeler olmuş ve kararlara da yansımıştır. Ancak bazı şeyler Önderlik tarafından teorik olarak ortaya konulduğu ve çarpıtmada bulunma imkanı olmadığı için daha çok örgüt ve kadro anlayışını bozma ve örgütü ele geçirme esas alınmış; bu temelde ideolojik, teorik ve politik belirlemeler konusunda da adım adım işbirlikçi çizginin hakim kılınması hedeflenmiştir.

Bilindiği gibi kongredeki tartışmalar ağırlıklı olarak iki temel konu üzerinde yoğunlaşmıştır. Bunlardan biri meşru savunma konusunda Önderliğimizin örgütün önüne koyduğu hedeflerin reddedilmesi, diğeri de 'sosyal reform' adı altında örgüt anlayışı, kadro duruşu ve örgüt yaşamının bozulmaya uğratılması biçiminde karşımıza çıkmıştır. Nitekim Kongra Gel sürecinde ortaya çıkan şey, örgütte ve kadro anlayışındaki bozulmanın derinleşmesi olmuştur. Öte yandan hem meşru savunma çizgisinde hem de meşru savunma örgütünde bulunması gereken örgüt ve yaşam anlayışında bozma çabaları görülmüş; örgüt içi mücadeleye ve kadro duruşuna gerek olmadığı, bunun kişinin insafına bırakılması gerektiği vaaz edilmiştir. Kadın ile erkek arasındaki ilişki bir bütün olarak sistemi ilgilendiren bir ilişki olarak ele alınacağı yerde, bunun iki kişiyi ilgilendiren bir konu olduğu, dolayısıyla müdahale edilemez bir alan olarak görülmesi gerektiği gibi bir yaklaşım örgüt içerisinde yayılmaya çalışılmıştır.

Önderliğimiz kadın-erkek ilişkisini iki kişiye ait bir ilişki değil, ideolojinin temel niteliğini belirleyen bir olgu olarak ele alır ve en destansı çalışmam dediği kadın çalışmasında kadın-erkek ilişkilerini bir sistem konusu olarak değerlendirirken, tasfiyeci-provokatif eğilim bu konuyu bir ideolojik mücadele alanı ve örgütün niteliğini belirleyen alan olmaktan çıkarmış, tamamen burjuva düzeyde ele alarak iki kişiyi ilgilendiren bir konu olduğu yaklaşımı çerçevesinde küçük burjuva kadın-erkek ilişkilerini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Böylelikle bu konudaki yanlış anlayışlar ve eğilimlere karşı mücadelenin önünü almıştır. İşbirlikçi tasfiyeci eğilim mücadeleyi ilk önce bu alanda ortadan kaldırmaya, giderek tüm örgüt anlayışı ve kadro duruşunda bunu yaymaya yönelmiştir.

PKK tarihinde ve Önderlik gerçeğinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütebilecek bir örgüt ortaya çıkarmanın en temel koşulu, bu örgüt içinde ideolojik mücadelenin sürekli kılınması ve örgütsel planda ortaya çıkan yanlışlıklara karşı düzeltme yaklaşımının esas alınmasıdır. Ne var ki tasfiyeci-provokatif eğilim örgüt içinde ideolojik mücadeleyi ve kadro duruşunu düzeltmeyi öngören mücadele anlayışını ortadan kaldırmada oldukça ciddi bir mesafe kat

etmiştir. Bunun sonucu olarak örgüt içinde yanı başında ortaya çıkan yanlışlıklara karşı bile tutum takınmayan bir kadro duruşu ortaya çıkmış, ideolojik mücadele bir tarafa bırakılmıştır. İdeolojik çizgi çerçevesinde bir örgüt anlayışına sahip olma doğrultusunda kadroların birbirlerine karşı sorumluluk duymaması ve birbirlerini ideolojik ve örgütsel çizgiye çekme konusundaki duyarlılığının zayıflaması bu çürümeyi ve bozulmayı derinleştirmiştir. Bu bozulmanın bir virüs gibi sirayet etmesiyle birlikte bugün hala düzeltmek için çaba harcadığımız bir ortam ortaya çıkmıştır.

Halbuki Önderliğimiz Kürdistan gerçeğinde yaşanan ağır kişilik sorunları, orta yolculuk eğilimi ve egemen sistemin ideolojik ve kültürel saldırısı karşısında ideolojik ve örgütsel mücadeleyi her zaman en temel konu olarak görmüştür. Kürt insanını sorumlu bir duruşa çekmek, bu insanın bir ideoloji etrafında ve somut ilkeler temelinde mücadele etmesini sağlamak ancak bu çabayla mümkün olabilmiştir. Bilindiği gibi Kürdistan tarihinde ortak amaçlar etrafında mücadele etme gerçeği fazla söz konusu değildir. Sadece Medler döneminde Zerdüştlüğün yarattığı felsefi gelişme temelinde toplumun kendini örgütlemesi ve bir güç haline getirmesi söz konusu olmuştur. Kürdistan coğrafyası ve Kürt halk tarihinden ileri gelen baskılara karşı bir isyan geleneği vardır; halkın belirli düzeyde kendi içinde özgür yaşama eğilimi söz konusudur. Ancak bu durum baskı ve zulüm karşısında isyan etme gerçeğinden öteye gitmemiştir.

Örneğin Ortadoğu'da Araplar İslamiyet etrafında kendilerini güçlü biçimde örgütlemeye ve yaymaya çalışmışlardır. İranlılar Şii ideolojisi çerçevesinde kendilerini örgütleme ve bu temelde bir yaşam biçimini ortaya çıkarma mücadelesi etrafında toplanmışlardır. Türkler Türk-İslam sentezi çerçevesinde kendilerini İslam'ın koruyucusu ve yayıcısı olarak görüp çok geniş bir coğrafyaya yayılmışlardır. Kuşkusuz burada bu yapılanları doğrulama ya da reddetme gibi bir niyetimiz yoktur. Bu toplumların belirli bir ütopya ve hedef etrafında bir örgütlenme gerçeği olduğunu ve böyle bir alışkanlık kazandıklarını vurgulamak için bunları belirtiyoruz. Kürtlerde ise PKK Hareketine kadar isyan gerçeği dışında herhangi kapsamlı bir hedef, bir ütopya etrafında mücadele geleneği fazla görülmemiştir. Daha çok isyancılık gerçeği yaşanmış, esas olarak da ailesini ve aşiretini korumayı hedefleyen bir düşünce sistemi varolmuştur. Bu nedenle isyanlar biraz zorlandığında, isyan içinde yer alan egemen sınıflar başta olmak üzere, toplum kısa sürede mücadeleyi süreklileştirme konumundan çıkmış, bu da onların yenilgiye uğramalarına yol açmış veya başka

güçlerin egemenliklerini sürdürmelerine zemin oluşturmuştur.

Bu gerçeklik karşısında bir amaç etrafında mücadele etmek üzere bireyleri amaca kilitleyip yeterli örgüt ve kadro duruşuna kavuşturmak, böylelikle bir düşünce ve duygu birliğine getirmek ancak bir ideolojiye sahip kadrolar yaratma mücadelesini süreklileştirmekle mümkün olabilirdi. Bu yüzden Önder APO Kürt insanını çok yönlü çözümleyerek dönüştürmek için yoğun bir ideolojik mücadeleyi esas almış, Kürt bireyini örgütlü yaşatma konusunda yürüttüğü mücadeleyi yaratıcı yöntemlerle süreklileştirmiştir. Bir yandan Kürt toplumunda yaşanan gerilikler, diğer yandan sömürgeci egemen güçlerin Kürt toplumunu baskı altında tutup geri bir yaşama mahkum ederek ortaya çıkardığı geri durum, yine uluslararası egemen güçler tarafından Kürt toplumuna empoze edilen yanlış ideolojik eğilimler, Önderliğimizin bu konuda sergilediği düşünsel ve pratik çabanın temel nedenlerine işaret etmektedir. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kapitalist merkezlerde üretilen bireyci ve bencil bir kültürün Kürt insanını örgüt mücadelesi ve ideolojik mücadelede daha da geriye çeken olumsuz rol oynaması, Önderlik gerçeğimiz ve PKK açısından ideolojik ve örgüt içi mücadelenin süreklileştirilmesini ve sağlam bir kadro duruşuna ulaşma konusunda muazzam bir çaba harcamasını gerekli kılmıştır.

Bunu Önderlik gerçeği ve PKK'nin özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren bir örgüt yaratma diyalektiği olarak ele almak, bu gerçeklerden kopuk bir özgürlük ve demokrasi yaklaşımı ile örgüt anlayışının Kürdistan gerçeğinde sonuç alamayacağını bilmek gerekir. Hareketimizin ilk belgelerinden birinin **Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Parti Yaşamı ve Devrimci Militanın Özellikleri** olması bu gerçeklikle ilgilidir. Önderliğimiz kişilik çözümlemelerini ve bu yönlü mücadeleyi esas olarak özgürlük ve demokrasiyi beynine ve yüreğine yedirmiş kadrolar yetiştirmek ve bu kadrolardan oluşan bir örgüt yaratmak için yürütmüştür. Bu yüzden daha başından itibaren ideolojiden kopuk, örgüte gelmeyen kadro duruşu ve örgüt anlayışını mahkum etmiştir. Ne var ki toplumdan gelen kişilik hastalıkları, sömürgeci devletin yarattığı toplum gerçeğinden Kürdistan'a ve Kürt toplumuna yansıyan olumsuz etkiler ve emperyalist kültürün dayatmaları, kadroların örgüt içinde Önderlik gerçeğine karşı objektif bir direniş içine girmelerine yol açmıştır. Özellikle bürokratik eğilimler, yine feodal toplum gerçeğinden, köylü özelliklerinden ve lümpen proletaryadan içimize yansıyan eğilimler örgüte memurculuk ve çetecilik biçiminde bir hastalığı dayatmışlardır.

Memurvari duruşlar, yine çetecilik, geçmiş pratiğimizde görülen ve kuşkusuz Önderlik

gerçeğinin asla kabul edemeyeceği sakat kadro duruşları olmuştur. Ancak bu olumsuzluklara karşı mücadelenin sadece Disiplin Kurulu'nun çabalarından ibaret olduğunu sanmak ve bununla başarı kazanılacağını düşünmek son derece yanlıştır. Zaten Önderliğimiz bunun böyle olmadığını ortaya koymak açısından örgüt yönetimlerini sürekli eleştirmiş; sağlam kadro anlayışını geliştirmede ve yanlışlıklara karşı mücadelede doğru yöntemler kullanıp kadroları bu tür hastalıklardan arındırmada yönetimlerin kendi görevlerini yeterince yerine getirmediğini sıkça vurgulamıştır. Tabii Önder APO burada bu görevlerin yerine getirilmemesinden söz ederken, daha çok da ideolojik mücadeleye ve örgüt içi savaşıma işaret etmiştir. Yoksa disiplin kurullarının neden çalıştırılmadığı, suç işlediklerinde insanlara neden ceza verilmediği, neden zapturapt altına alınmadıkları gibi bir yaklaşım içinde olmamıştır. Aksine bu tür yaklaşımların esas alınmasını reddetmiş, yanlışlıklara karşı mücadeleden kaçan ve bu tür kolaycı yöntemlerle sorunları çözmek isteyen yönetim anlayışını sürekli mahkum etmiştir.

PKK'de ve onun en temel kadrolarının içinde yer aldığı Meşru Savunma Kuvvetlerinde de ortaya çıkan en temel hastalıkların bürokratik memurvari yaklaşımlarla çetecilik, ahbap çavuşluk, ideolojik temeli olmayan basit ilişkiler, Önderliğin özgürlük ölçülerine ters yaşam arayışları ve dar grup ilişkileri olduğu açıktır. Bunun temeli ise Kürt halkının sürekli yabancı egemenlik altında kalmasının yarattığı boyun eğmecilik, köleci zihniyet ve bu zihniyetin iktidar anlayışına tapınmasıdır. Çeteciliğin de, bürokratik memur anlayışının da köleci zihniyetin ve bunun diğer yüzü olan iktidara tapınmanın sonucu olarak ortaya çıktığı bir gerçektir. Bu tür sorunların ve bunların ortaya çıkardığı olumsuz sonuçların sadece disiplin cezalarıyla zapturapt altına alarak ortadan kaldırılamayacağı ortadadır. Tabii öteki çözümler etkisiz kaldığında bu tür yöntemlere de başvurmak gerekebilir. Ancak yanlış eğilimlere karşı mücadelenin esas olarak ideolojik mücadele olduğu, kadroyu özgürlük ve demokrasi hedefinde mücadele eden örgüt gerçeğine çekmekle sonuç alınacağı, yanlış eğilimlere karşı kadro ve örgüt duruşunun duyarlı kılınması gerektiği açıktır.

PKK gibi örgütlerde yanlışlıklara karşı mücadeleyi ya da denetimi sadece disiplin kurullarına bırakmak bir saptırmadır; ideolojik örgüt olma gerçeğinden, özgürlük ve demokrasiyi amaçlayan bir mücadele gerçeğinden uzak durmaktır; dolayısıyla ideolojiden yoksun bir örgüt konumuna düşerek amaçsız ve hedefsiz kalmaktır. Bu açıdan bizim gibi örgütlerde yanlışlıklara karşı ideolojik mücadelenin süreklileştirilmesi en temel araç olmak durumundadır. Elbette Önderliğimiz

Memurvari duruşlar, yine çetecilik, geçmiş pratiğimizde görülen ve kuşkusuz Önderlik gerçeğinin asla kabul edemeyeceği sakat kadro duruşları olmuştur. Ancak bu olumsuzluklara karşı mücadelenin sadece Disiplin Kurulu'nun çabalarından ibaret olduğunu sanmak ve bununla başarı kazanılacağını düşünmek son derece yanlıştır. Zaten Önderliğimiz bunun böyle olmadığını ortaya koymak açısından örgüt yönetimlerini sürekli eleştirmiş; sağlam kadro anlayışını geliştirmede ve yanlışlıklara karşı mücadelede doğru yöntemler kullanıp kadroları bu tür hastalıklardan arındırmada yönetimlerin kendi görevlerini yeterince yerine getirmediğini sıkça vurgulamıştır

bunu bilinçsiz yapmadı. Kürt gerçeğini çok iyi bilerek ve dünya gerçeğini iyi tahlil ederek, bir amaç ve ütopya uğruna mücadele eden bir örgütün ancak bu temelde güç olabileceğini ve mücadele yeteneği kazanabileceğini görerek, bu temelde yanlışlıkları düzeltmeyi her zaman öncelikle ele aldı. Nitekim reel sosyalizmi eleştirir ve kendi sisteminin reel sosyalizmden farkını ortaya koyarken, bunun en fazla da kişilik dönüşümünü sağlayan eleştiri-özeleştirici yöntemini kullanması olduğunu ortaya koydu. Kişilik dönüşümü mücadelesinde eleştiri-özeleştirici silahını esas almasının kendini reel sosyalizmden ayıran en temel olgu olduğunu her vesileyle vurguladı. Örgütümüz eksikliği ve yanlışıyla bugünlere kadar geldiye, mücadeleyle belli değerler yaratıp ayakta kaldıysa ya da birçok saldırıya rağmen bölünüp parçalanmadıysa, her şeye rağmen kendi özgünlüğünü, kimliğini, değer yargılarını ve ölçülerini koruduysa, bunun en temel nedeni Önderliğimizin örgüt içi mücadeleyi, eleştiri-özeleştirici yöntemi ve kadro denetiminin esas alındığı platformlar temelinde yürütmesiydi.

Biz her zaman halkın gücünü esas aldığımız gibi, bir özgürlük ve demokrasi sistemi kurmada, örgüt dışı anlayışlar ve eğilimlere karşı mücadele ederek özgürlük ve demokrasi ilkelerine bağlı bir örgüt oluşturmada, bu örgütü koruma ve sürekliliğini sağlamada da elbette kadronun duyarlılığını, duruşunu ve denetimini esas alan bir hukuk ve düzeltme anlayışına dayanacağız. Halkın ve kadronun denetimi dışında bir düzeltme ve denetim mekanizmasını esas almak, halkı ve

kadroyu irade ve güç olarak görmeyen, sadece belirli hukuk mekanizmalarıyla kendi sistemini ayakta tutmaya çalışan burjuva hukukunu kopya etmek olur ki, birbirine zıt ve birbirinin alternatifi olan iki sistem gerçeği açısından bunun doğru olmayacağı açıktır. Biz her konuda olduğu gibi hak, hukuk ve adaleti sağlamanın yanı sıra, örgüt içi sorunları düzeltmede de tabanın denetimini, duyarlılığını, özgürlük ve demokrasi konusundaki ilkesel duruşunu esas alarak bu hedefler ve amaçlara ulaşmaya çalışacağız. Sadece bu yöntemleri esas almamız yetmez; bunu süreklileştiren bir duyarlılığı geliştirmek, bunun mekanizmalarını ve platformlarını oluşturup işletmek de zorunludur.

Özgür bir dünya yaratmaya çalışan, yeni bir özgürlük ahlakı ve kültürü yaratmak isteyen bir hareketin sadece suç ve ceza kavramıyla sorunlara yaklaşması doğru bir yaklaşım olamaz. Böyle bir hareket ya da örgüt ancak bireylerde ve toplumda zihniyet değişikliği yaratarak ve bunun mücadelesini süreklileştirerek kendi hedeflerine ulaşabilir. Kaldı ki, bizi de etkileyen burjuvazinin söz konusu hukuk anlayışı en azından iki yüz yıldır çok ciddi bir eleştiriye tabi tutulmaktadır. Sorunları sadece suç ve ceza ekseninde gören anlayışın gerçekte kendi sistemini kurmuş olan burjuvazinin bu sistemi devam ettirme anlayışı olduğu bellidir. Yeni bir dünya kurmak ve sosyalist bir toplum yaratmak isteyen, dolayısıyla olaylara bu açıdan bakan hukukçular ise, esas olarak suçu ele almak yerine, bu suçu ortaya çıkaran nedenleri görüp irdelemek, giderek suçu ortadan kaldıran mekanizmaları oluşturmak ve bunun mücadele biçimlerini ortaya çıkarmak gerektiğini vurgulamışlardır. Reel sosyalizm bir yandan sorunların köklü ele alınıp suç koşullarının bu yönlü ortadan kaldırılmasına vurgu yaparken, diğer yandan burjuva hukukunu ve sorunları çözme anlayışını kendi hukuk sistemi içine yerleştirmiş, yeni bir özgürlük ahlakı oluşturmada doğru olmayan yöntemler ve pratiklerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bu çerçevede ele alındığında, hareketimizin örgüt içi mücadeleyi süreklileştirmesi kadar, toplumsal sorunları çözme anlayışı ve yaklaşımının ne denli doğru olduğu daha iyi anlaşılır.

Bizim açımızdan iki temel hukuk anlayışını doğru biçimde yerleştirme sorumluluğumuz vardır. Bunlardan birincisi, kadrolardan oluşan örgütlerimizin yanlışlıkları düzeltmede kullanacağı mücadele yöntemleridir; diğeri ise kuracağımız KKK sisteminde, bu sistemin işletilmesi ve halkın sorunlarını çözme temelinde bir hukukun geliştirilmesi gereğidir. Bunların ikisi arasında belirli farklılıkların olacağı açıktır. Ortak yanları ise, her iki sistemde de sorunların çözümünü esas olarak teknik temelde ele almamak, birinde

kadroyu denetim gücü yapmak, buna bağlı olarak örgüt kültürünün yarattığı ahlaki otoriteyi kullanıp sorunları çözmek, diğesinde ise halk içinde geliştirilen özgürlük ve demokrasi kültürüyle, komünal demokratik yaşam kültürüyle sorunları çözmektir.

Bu çerçevede sorunları çözme perspektifi benzer olmakla birlikte, örgüt ve halk sistemi çerçevesinde yöntemleri farklılıklar arz edecektir. Kadrolardan oluşan örgüt gerçeğinde kadroları ve örgüt yaşamını özgürlük ve demokrasi mücadelesinde öncü ve örnek bir duruşa çekmek, yine kadroların hiçbir bireysel kaygıya kapılmadan ve kişisel beklenti içine girmeden en yüksek düzeyde çaba içinde olmalarını sağlamak, hatta yaşama ve mücadeleye fedai düzeyinde katılan bir örgüt sistemini ve kültürünü ortaya çıkarmak gibi bir hedef söz konusudur. Bu durumda hak ve hukuk kavramları da kadrolardan oluşan örgüt sistemiyle halkın özgürlük ve demokrasi sistemi temelindeki yaşam biçimi ve projesinden farklılıklar arz edecektir. Birinde kadro hakkı esas olurken, diğesinde özgürlük ve demokrasi temelinde birey ve toplumun haklarını koruma ve gözetme esas alınacaktır.

Bir parti kadrosu açısından en temel hak, amaç edindiği yaşam ve mücadele felsefesiyle uygunluk teşkil eden bir örgüt ortamının yaratılması, kendi katılımını en iyi biçimde gerçekleştirmesi için gerekli örgütsel ortamın sağlanmasıdır. Kadro açısından en temel istem böyledir. Başka bir deyişle kadro hakkı kadronun kendini ifade etmesi, özgürlük ve demokrasiyi gerçekleştirecek bir örgüt ortamının sağlanması olmaktadır. Burada gönüllü katılım ve öz disiplin söz konusudur. Böyle bir örgüte katılanlar, özgürlük ve demokrasiyi hedefleyen ve bu konuda başarılı olmayı temel ilke edinen bir örgütü, örgüt disiplinini ve yaşamını daha başından kabul etmişler demektir. Onların buna göre yaşama, buna göre çalışma, buna göre bütün enerjilerini ortaya koyma sorumluluğu vardır. Bu konudaki kadro duruşunun en somut ifadesi, Önderliğimizin sıkça vurguladığı gibi **Kemal Pir** ve **Beritan** duruşudur; yine PKK gerçeğinin en somut ifadesi olan şehitlerimizin dilinden dökülen “Mezarıma borçlu yazın” felsefesidir. Hareketimizin ve Önderlik gerçeğimizin kadrolardan, özgürlük ve demokrasiyi hedefleyen örgütümüzden beklediği bu yaşam duruşu ve felsefesi değişmemiştir. Aksine tüm Savunmalarında bu konudaki bozulmaların düzeltilmesi doğrultusunda kapsamlı eleştirileri ve özleştirisi söz konusudur.

Bilindiği gibi geçmiş pratiğimizde görülen iki tehlikeli eğilim olan memurculuk ve çeteciliğin gelişmesi sonucunda, Önderlik gerçeğimizin örgüt yaşamına hakim kılmak istediği komünal demokratik yaşam ve değerler ciddi ölçüde

aşındırılmıştır. Önderliğimizin daha sonra partimizdeki bu ters şekillenmeye vurgu yapması ve “Sizin örgütünüzden istifa ediyorum” demesi de yaşanan böyle bir kendine görelik ve komünal demokratik değerlerden uzaklaşmakla ilgilidir. Örgütümüzün eksik ve yetersiz de olsa, daha başından itibaren komünal demokratik bir yaşamı esas aldığı tartışmasız bir gerçektir. Bu yönüyle Apocu Hareketin başından beri öteki örgütler ve hareketlerden farklılık gösterdiği bilinmektedir. Nitekim Önderliğimiz çözümlenmelerinde PKK ve PKK kadrosunu tarif ederken, “Halk onların ne söylediklerine değil, nasıl yaşadıklarına ve ne yaptıklarına bakıyordu” biçimindeki değerlendirmesi de bununla ilgilidir. Eğer bunlar doğruysa, o zaman mücadelemizin bu eksiklikleri gidermeyi, komünal demokratik yaşamı esas alan bir örgüt anlayışını ve kadro duruşunu ortaya çıkarmayı hedeflemesi zorunlu ve kaçınılmazdır.

Yeni paradigmamızın örgüte hakim kılınmasının esası da buna dayanmaktadır. Yeni paradigma kadro duruşundaki gevşekliğin, sorumsuzluğun ve bireyci eğilimlerin önünü açan değil, aksine bu tür eğilimlerin önünü kapatan bir zihniyeti, bir kadro duruşu ve pratikleşmesinin gelişmesini hedeflemektedir. Ne var ki, yeni paradigmamızın örgüt içindeki uygulanışını böyle anlayacağına, kadro duruşunda, yaşam ve mücadele felsefesinde gevşeklik olarak ele alan eğilimler ve saptırmalar görülmüştür. Bugün de bu eğilimler ve saptırmalar hala çeşitli biçimlerde kendini örgüte dayatmaktadır.

Tabii partimiz hem varolan eksiklikler ve yanlışlıkları yeni paradigma temelinde düzeltecek, hem de bu eksiklikler ve yanlışlıklarla uzlaşmadan ve onları kabul etmeden, yeni paradigmayı örgüt yaşamında ve kadro duruşunda somutlaştırmaya ve pratikleştirmeye çalışacaktır. Yeni paradigmanın esası sistemin mezhebi olmamak, baskıcı ve cinsiyetçi sistemin yedeğine düşmemek, bu sistemin bütün etkilerini örgütün ve bireyin genlerinden köklü bir biçimde söküp atmaktır. Dolayısıyla örgüt içi mücadele de bu çerçevede köklü olacak, köklü biçimde yürütülecek, uzlaşmacı, liberal ve yanlışlıklarla beraber yürüyen bir yaklaşımı esas almayacaktır. Böyle bir yaklaşım Önderliğimizin ortaya koyduğu yeni paradigma ve onun öngördüğü örgüt ve toplum anlayışına da ters düşer. Yeni paradigmamızın esası da sosyalizm anlayışımızdaki eksiklikler ve yetersizlikleri düzeltmek; sosyalizm anlayışımızda geçmişte varolan egemen sınıf paradigmasının etkilerini ve onun uzantılarını sosyalizmin içinden söküp atmaktır.

Kuşkusuz biz yeni bir ideolojiyi benimsemiş değiliz. İdeolojik olarak sosyalizmi bırakıp başka bir ideolojiye yönelme durumumuz da söz konusu değildir. Bu açıdan

ideolojik amacımızda herhangi bir değişme yaşanmamıştır. Yaşanan değişim ideolojimizin içindeki yanlışlıklar ve eksikliklerin ortadan kaldırılmasını sağlayacak paradigma değişikliğidir. Bu paradigma değişiminin esasının da iktidarcı, yetkici, mevkici ve hiyerarşik zihniyetin aşılması olduğu açıktır. Hiyerarşik, yetkici ve mevkici zihniyet esas olarak sosyalizmin doğasına terstir. Sosyalizmin doğası ve felsefesinde esas olarak yetkici, hiyerarşik ve mevkici anlayış yoktur. Sosyalizm anlayışında komünal demokratik değerlerden gelen devletsiz, sömürsüz, iktidarsız ve mevkisiz bir yaşam projesi esastır.

Aslında çok açık biçimde ifade etmeseler ve çok köklü çözümlenmeler temelinde ortaya koymasalar da, Marks ve Engels de o güne kadarki sistemlerin esas aldığı iktidarcı, yetkici, mevkici ve devletçi yaşam gerçeğini reddetmişlerdir. Nitekim sosyalizmin bu peygamberleri devlet aygıtının eskiden beri varolmadığını, sürekli varolmasını gerektirecek bir gerçeklik bulunmadığını, devletin sönmesi ve giderek ortadan kaldırılması gerektiğini açıkça ortaya koymuşlardır. Tabii o günkü ideolojik ve kültürel birikim bugünkü düzeyde gelişkin olmadığı için bu yönlü çözümlenmeleri yetersizlikler içermiş; devletsiz, iktidarsız ve yetkisiz bir topluma ulaşmak üzere yapılması gerekenler ve kullanılması gereken araçlar konusunda yetersiz kalmıştır. Her ne kadar devletsiz bir toplum amaçlanıp iktidarsız, yetkisiz, mevkisiz ve sömürsüz bir dünya arzulansa da, egemen sistem zihniyeti ve paradigmaları köklü biçimde çözülmediği için, kurulan reel sosyalizm pratikleri iktidarcı, yetkici ve mevkici zihniyetten arınamamışlar, sonuçta devletçi, iktidarcı, yetkici, mevkici ve sömürücü bir düzenden kendilerini kurtaramamışlardır. Hatta bazı yönleriyle çok devletçi, yetkici, mevkici ve bürokratik bir pratik ortaya çıkmıştır.

Bu nedenle örgüt içi mücadele ve disiplini sağlamak derken, bununla esas olarak örgüt içindeki yanlışlıkları düzeltmek, daha doğru bir kadro anlayışına, sosyalist anlayışa ve komünal demokratik yaşam duruşuna ulaşmak amaçlanmalıdır. Yoksa yeni paradigmamız örgütte ve kadroda gevşekliğe yol açan, bireyciliğe yaşam imkanı tanıyan, çeşitli sınıflar ve eğilimlerden gelen ve sistemin dayattığı anlayışlara karşı mücadelesizliği öngören bir temelde ele alınamaz. Yeni paradigmamız ve onun gerektirdiği zihniyet devrimi, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin militanını geriye çeken yaklaşımlarla yaşamsallaştırılamaz. Bu açıdan örgüt içi mücadeleden başarıyla çıkmak ve sağlam bir kadro duruşuna ulaşmak çok önemli bir görevdir. Dolayısıyla ölçüleri yükseltme esas alınmalı; geçmişte ölçülerin gerilemesi nedeniyle gelişen memurvari ve çeteci zihniyetin aşılmasına ve

bireyci duruşlar nedeniyle örgütte yaşanan bozulmaların ortadan kaldırılmasına çalışılmalı; bunun için de yeni paradigma kadro duruşuna ve örgüte yedirilip egemen kılınmalıdır.

Biz ölçüleri sürekli yükselten bir hareketiz. Yalnız kadronun ölçülerini değil, aynı zamanda halkın ölçülerini de yükseltme mücadelesi veriyoruz. Önderliğimizin geçmişte yüzlerce kitap tutan çözümler yaptığı iyi bilinmektedir. Bu çözümlerlerin çoğunluğunun kişilik dönüşümünü gerçekleştirmeyi, kadro duruşunu sağlamlaştırmayı ve yanlışlıkları düzelterek yetkin bir örgüt anlayışını yerleştirmeyi amaçladığı tüm netliğiyle ortadadır. Kendi başına bu gerçek bile örgüt ve kadro duruşunun ne denli vazgeçilmez olduğunu, bunu sağlamak için gerekli ideolojik ve örgütsel mücadelenin ne kadar yaşamsal önem taşıdığını ortaya koymaktadır. Önderliğimiz bu gerçeğı bildiğinden, “Benim yüzlerce kitabım var, hepsine sahip çıkıyorum” demiştir. Yine en destansı çalışması olarak değerlendirdiğı kadın özgürlük çalışmasına özellikle vurgu yapmış, aynı şekilde soluk soluğa verdiğı otuz yıllık kişilik dönüşümü mücadelesini de destansı bir çalışma olarak bizlere örnek göstermiştir.

Önderliğimizin İmralı’da yaptığı çözümlerlerde de bunları vurgulaması, örgüt anlayışımız ve kadro duruşumuzda neleri değiştirip aşmamız gerektiğine ilişkin önemle ve özenle ele alınması gereken mesajlar, perspektifler ve talimatlar olarak değerlendirilmelidir. Bu önemli çalışmayı halk sistemindeki çalışmanın özellikleri ve halkta bulunması gereken ölçülerle karıştırmak, halkın da esas alacağı yüksek ölçüleri muğlaklaştırmak anlamına gelir. Önderliğimiz her zaman örgütün özgürlük ve demokrasi çizgisini kadronun ilk önce kendi duruşundan başlatarak topluma yaymasını istedi. Kadının özgürlük duruşunu ilk önce kendisinden başlatarak topluma yayması gerektiğine işaret etti. Özgürlük ve demokrasi çizgisini içselleştirip öncelikle kendi duruşuna yansıtmayan, ölçüleri her şeyden önce kendi kişiliğinde yükseltmeyen bir kadro ve örgütün halk içinde de özgürlük ve demokrasi mücadelesi geliştiremeyeceğı defalarca kanıtlanmıştır.

Biz kadro duruşunun önemine değinir, özgürlük ve demokrasiye kilitlenmiş kadro gerçeğinin ortaya çıkarılmasına vurgu yaparken, esas olarak Önderlik gerçeğine bağlı kadrolardan ve PKK’nin kadro duruşundan söz ediyoruz. Yoksa KKK sistemi içindeki değişik örgütlenmeler ve faaliyetler içinde bulunan, bu sistemin herhangi bir yerinde yer alan, PKK ve Önderlik gerçeğini tümenden esas almayan veya bu ölçülerin tümünü kendisinde somutlaştırma sorumluluğı ve zorunluluğı hissetmeyen ya da faaliyeti bunu gerektirmeyen çalışanlar veya kadrolardan söz

etmiyoruz. Önderlik gerçeğine ve PKK’nin kadro duruşuna bağlı kadroları KKK sistemi içindeki çalışanlardan veya belirli örgütlerin kadro diyebileceğimiz çalışanlarından ayırtmak önemlidir. İkisi arasındaki farkı görmemek, kadro duruşunu muğlaklaştırmak, Önderlik gerçeğı ve PKK çizgisinde kadro yaratma ve bunu Kongra Gel sistemi içinde etkin ve hakim kılma çabasına zarar vermek anlamına gelir. Dolayısıyla örgüt içine gelmiş, profesyonel olarak saflara katılmış, HPG’de ya da başka örgütlenmelerde yer almış kadrolarımızın duruşunu ve özelliğini netleştirmek gerekir.

PKK kadrolarının KKK sistemi içinde çalışma gerçeğini farklı biçimde değerlendirerek kadro gerçeğimizin özgünlüğünü unutmak ya da bu konudaki ayrımı bir kenara itmek tehlikelidir. Hatta bu durumda tasfiyeciliğın Kongra Gel’i PKK’nin yerine ikame ederek kadro duruşunu ve örgüt anlayışını bozma, bu temelde PKK çizgisini ve onun örgüt gerçeğini tasfiye etme saptırmasına farklı bir biçimde düşmek kaçınılmaz hale gelir. Bu gerçeklik dikkate alındığında, PKK’nin yeniden inşasını doğru ele almak ve KKK sistemindeki çalışanlarla PKK kadrolarının duruşunu birbirinden ayırmak, bu nedenle de mücadele farklılıklarını ve araçlarını iyi belirlemek önemli hale gelmektedir.

Önderliğimiz PKK’nin yeniden inşasında sınırlı bir kadro sayısından söz etmiş, yine PAJK’ın oluşumunda benzer bir yaklaşımın esas alınmasını ısrarla ortaya koymuştur. Ancak bunun doğru anlaşılması gerekmektedir. Kuşkusuz Önderliğimiz bu kadroların elit bir tabaka oluşturduğu, sadece bunların belirli ölçülere uyacağı, bunların dışındakilerin istedikleri gibi yaşayabileceğı ve davranabileceğı biçiminde bir yaklaşımla bu konuyu gündeme getirmemiştir. Tam tersine, ölçülerin muğlaklaştırıldığını görerek, PKK’nin yeniden inşasıyla ve buradaki resmi üye sayısını sınırlı tutarak devrimci ölçüleri bu muğlaklaştırmadan kurtarmak istemiş; bütün kadroların bu netliği görerek, yükselen ölçüler çitasını aşmayı esas alan bir yaklaşımla hareket etmelerini sağlamak için PKK’nin yeniden inşası görevini önümüze koymuştur. PKK’yi dar bir elit, bir üstün sınıflı insanlar topluluğı olarak görmenin, “Önderlik gerçeğini ve özgürlüğü en iyi temsil etme hakkı ve yetkisi sadece bunlara aittir, bunların dışındakilerin böyle bir sorumluluğı yoktur” gibi bir yaklaşım içine girmenin örgütsel dinamizmi öldüreceğı; genel olarak kadroların çabasını, temposunu, özgürlük ve demokrasi çizgisindeki yürüyüşünü akamete uğratacağı kesindir.

Halbuki Önderliğimiz PKK’nin yeniden inşası ve parti ölçülerinin netleştirilmesiyle örgüt içindeki dinamizmin Önderlik gerçeğı ve ölçüleri temelinde gelişmesini hedeflemiştir. Bunun böyle olması Önderliğimizin mücadele ve yaşam

felsefesine de uygundur. Önder APO her zaman geri ölçülere karşı büyük mücadele vermiş, hatta geri ölçülerden nefret etmiş, bütün kadroların ölçülerini yükseltme mücadelesini yaşamının en önemli parçası olarak görmüştür. Aynı şekilde sadece kadroların değil halkın, dostların ve yurtseverlerin ölçülerini yükseltmeyi bile kendisinin en büyük tarihsel misyonu olarak değerlendirmiştir. Özellikle Kürt gerçeğinde geri ölçüler ve geri yaşam biçimleri bir alışkanlık halini aldığı ve doğal bir şeymiş gibi kabul gördüğü için, Önderliğimiz Kürt gerçeğindeki bu sorumsuzluğu ve duyarsızlığı ortadan kaldırmak üzere sarsıcı eleştiriler temelinde kadronun ölçülerini sürekli yükseltmeye ve geri özelliklerini kabul etmemeye, bu temelde halkın ölçülerini de her bakımdan yukarı çekmeye özen göstermiştir. Önderliğimizin bütün yaşamı buna hasredilmiştir.

Hatta Önderliğimiz, bu çalışmayı yaparken ölçüleri daha da netleştirme ve nitelikçe geliştirme çabasında bazı eksikliklere düştüğünü belirterek, örgüt içinde ortaya çıkan yetersizlikler konusunda belirli düzeyde özeleştirme vermiştir. Ancak burada bunları belirtirken, herkesin ölçülerini yükseltme çabasının yanlış olduğunu söylememiştir. Tam tersine, herkesin ölçülerini yükseltmeye çalışırken, özel olarak ölçüleri daha da yüksek düzeyde temsil eden bir kadro topluluğunu yeterince yaratamamış olmasını ve bu genel çaba içinde bunu bir ölçüde gözden kaçırmasını kendisi için özeleştirme konusu yapmıştır. Zaten Önderliğin özeleştirisi de ancak bu temelde anlaşılırsa doğru olur. Önderlik kadroların ve halkın, kısacası herkesin ölçülerini yükseltmeye çalıştığı için burada yanlış yaptı demek elbette doğru değildir. Önderliğin özeleştirisini böyle anlamak, onun yaşam ve mücadele felsefesine ters düşmek olur.

Burada şöyle bir sorun ortaya çıkmaktadır: Önderlik PKK üyeliği için belli bir sayı sınırlaması koyduğuna göre ölçüler yalnızca bunlara uygulanacak, diğerleri bu ölçülerin gerisinde kalacak, diğerlerinin bu kadro ölçülerini esas almak diye bir sorumluluğu olmayacaktır. Bu doğru değildir. Bu hareket içinde yer alan bütün kadroların ölçüleri PKK ölçüleri olmalı, kadroların değerlendirilmesi bu temelde yapılmalı, eleştirilmesi ya da özeleştirme vermesi Önderlik ölçülerine, PKK ve onun kadro gerçeğine göre olmalıdır. Önderliğimizin sınırlı sayıda resmi kadrodan söz etmesi, sadece ve sadece bu resmi sayı dışında kalanların parti ölçülerini daha net görmesini sağlamak içindir. Bu aynı zamanda resmi kadroların da PKK ölçülerini dağıtıp gevşetmeden çok net biçimde kendilerinde somutlaştırmalarına yönelik bir yaklaşımdır. Bunun dışındaki her yaklaşım Önderlik gerçeğini reddetmek olduğu gibi, örgüt içinde kadroların gevşek duruşuna yol açmak, bu gevşekliği

meşrulaştırmak ve böylelikle tasfiyeciliğin amaçladığı örgüt yaşamını ve ilişkilerini bozma tuzağına farklı bir cepheden düşmek olur ki, bunun kabul edilir bir yanı olamaz. PKK kadro ölçülerini yalnızca PKK'nin resmi üyelerinin dikkate alacağı biçimindeki bir anlayışa düşmek; örgüt ortamında Önderlik çizgisinde bir mücadeleyi rafa kaldırmak, Önderlik gerçeğini ve parti ölçülerini kadrolara egemen kılma çabasından vazgeçmek, bu temelde özgürlük ve demokrasi mücadelesinin kadrosal düzeyde geriye çekilmesine neden olmak olur ki, bu da özgürlük ve demokrasi hareketinin bütünüyle geri çekilmesine yol açmak demektir. Bunun da her türden tehlikeye kapıyı aralamak anlamına geldiği ortadadır.

Bu nedenle Önderliğin ortaya koyduğu kadro ölçüleri dışında yaşamak, bu ölçülere uymayan yaklaşımlarda bulunmak, çalıştığı alanlarda Önderliğin yıllarca dikkat çektiği kadro duruşunu temsil etmemek, bu kadro duruşuna ters düşen yaklaşımlar içinde bulunmak suçtur. Yapılan tüm yanlışlıklar ve işlenen suçlar, kadrolar tarafından gerçekleştirilse, failleri ister PKK'nin resmi üyesi olsun ister olmasın, Önderliğin ortaya koyduğu kadro ölçüleri temelinde eleştiriye tabi tutulmak, özeleştirme vermekle mükellef kılınmak, gerektiğinde yargılamayla karşılaşmak durumundadır. Burada sözü edilen kadro, Kongra Gel'in herhangi bir kurumunda faaliyet yürüten kişi değildir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesine öncülük etme sorumluluğu bulunmayan çalışanlar veya kadrolar dışındaki tüm kadroların esas alacağı ölçüler, Önder APO'nun **Bir Halkı Savunmak** adlı eserinde ortaya koyduğu kadro ölçüleridir. Dolayısıyla örgüt kadrolarını farklı ölçüler temelinde ele almak tasfiyeciliği meşrulaştırmak olur.

Tabii KKK sisteminin de kadroları ve çalışanları vardır. Kadro demekten çok bunları çalışan olarak değerlendirmek daha doğru olabilir. Bu ikisini aynı kefeye koymak ve aynı terazide tartmak elbette yanlış olacaktır. Öte yandan PKK kadroları ya da resmi sayı dışında kalan kadrolar da KKK sistemi içinde çalışacaklar, onlar da bu temelde faaliyet yürüteceklerdir. Burada kadro ve örgüt duruşundan gelen yanlışlıklar ve hatalar PKK Disiplin Kurulu'nun konusu olurken, sadece KKK sistemine bağlı bir kurumun çalışma ilkeleriyle (kadro duruşu ve ideolojik çizgiden söz etmiyoruz) ilgili bir sorun yaşandığında ise bununla ilgili değerlendirme ve yargılama KKK sisteminin disiplin veya hukuk kurulları tarafından ele alınıp yapılır. KKK sisteminin hukuk kuralları ve kurumları bir kadronun duruşu, ideolojik çizgiyi uygulaması ve yaşam duruşuyla ilgili olarak yaşadığı ilkesizlikler ve çizgi dışılık konusunda tutarlı ve sonuç alıcı bir uygulama geliştiremez. Çünkü ikisi ayrı kategorilerde geliştirilecek

eleştiriler, istenecek özeleştiriler ve de yargılama konularıdır.

Kadro duruşu, örgütsel duruş ve ideolojik çizgiyle ilgili hatalar, yanlışlıklar ve suçlar KKK sisteminin hukuk kuralları içinde değerlendirilirse, bu durum kadro duruşunu ve devrimci ölçüleri gevşeten ve geriye çeken olumsuz bir gelişmeye yol açar. Bu da KKK sistemi gibi halkın demokratik kurumlaşmasını yaratan kurumları kendi işlevinden uzaklaştırıp ayrı bir role soyundurmak, böylelikle hiç de istemediği halde ölçülerin geri çekilmesinin ve örgütte yanlış eğilimlerin gelişmesinin aracı haline getirmek olur ki, bu kurumlara yapılabilecek en büyük kötülük budur. Dolayısıyla kadronun örgüt ve yaşam duruşuyla ilgili yanlışlıklar ve suçların tümünün PKK Disiplin Kurulu tarafından değerlendirilmesi zorunludur. Herhangi bir faaliyet alanı veya kurumunun da kendi disiplini ve yönetmeliği olabilir. Ama bunlar daha çok çalışma ilkelerinin uygulanıp uygulanmaması ve çalışma planının yerine getirilip getirilmemesiyle ilgili disiplin kuralları, tüzükler ve yönetmelikler olur. Yoksa bu tüzükler, yönetmelikler ve talimnameler kadronun ideolojik duruşu, örgüt çizgisini ve yaşam duruşunu temsil edip etmemesiyle ilgili kurallar olmaz ya da işlevleri bu kadar geniş değildir. Bu kurulların işlevleri dikkate alındığında, kadro ve örgüt duruşuyla ilgili yanlışlıklar, eksiklikler ve suçların ortada bırakılması düşünülemez. Bu yüzden PKK'nin ideolojik duruşu, örgüt ölçüleri ve kadro duruşunun tüm kadrolara uygulanması, bu terazide tartılması, bu temelde eleştirilmesi ve düzeltmeye tabi tutulması gerekmektedir.

Kadro duruşu, örgüt ölçüleri ve yaşam tarzının gereklerinin yerine getirilmesinde ortaya çıkan hatalar, eksiklikler ve yanlışlıkları gidermek açısından, çeşitli alanlarda bu tür sorunlar ortaya çıktığında, geçmişte olduğu gibi soruşturma komisyonları kurulup sorumluları bu komisyonların raporları temelinde hareketimizin örgüt ve kadro ölçülerine uygun olarak eleştiri-özeleştir platformlarına çıkarılabilir; bu platformlarda örgüt ve kadro duruşuna aykırı davranmanın gerektirdiği yaptırımlar konusunda kararlara ulaşılabilir. Eğer işlenen suçlar kadro ve örgüt duruşunun gereklilikleriyle ilgili değilse, o zaman konu sadece söz konusu çalışmadaki yönetmelik ve disiplin kuralları çerçevesinde değerlendirilir. Sadece siyasal ve örgütsel faaliyetler için değil, askeri faaliyetler açısından da ölçüler farklıdır. Burada bir yandan askeri kurallar ve yönetmelikler, diğer yandan kadro duruşuyla ilgili tüzük ve yönetmelikler geçerlidir. Örneğin HPG'nin kendi yönetmeliği vardır. Buradaki komutan ve savaşçının duruşu zaten bu yönetmelikler ve bununla ilgili kurumlarda değerlendirilmektedir.

Ancak gerilla yaşamında da esas alınması gereken yaklaşım, geçmişteki ordu pratiğimizden ve Önderlik gerçeğinin uyguladığı yöntemlerden bağımsız olarak ele alınmaz. Şimdi birçok yerde olduğu gibi HPG'de de işleri sadece disiplin kurullarına havale etme, ortaya çıkan yanlışlıkları, yanlış kadro, komuta ve savaşçı duruşlarını salt disiplin kuralları temelinde ele alma yoluna gidilmektedir. Bu yanlıştır, hatta bir sapmadır. Oradaki komutanlar ya da birlik yönetimlerinin, ordunun bütün komuta kademesi ve savaşçıların görevi, yanlışlıkları ve eksiklikleri disiplin kuruluna sevk edip esas olarak suç ve ceza çerçevesinde gidermeye çalışmak değil, savaşçıyla ilgilenmek, bu konuda eğitime ağırlık vermek, gerekli görüldüğünde eleştiri-özeleştir platformlarına çıkarmak, yanlış komuta yaklaşımlarını ve savaşçı duruşlarını çözümlenip eleştirerek düzeltme yoluna gitmektir. Diğer yöntem ordumuzu özgürlük ve demokrasi ordusu olmaktan çıkarmak ve savaşçımızı sıradan bir asker haline getirmek olur ki, bunun doğru olmayacağı açıktır.

Bizim her komutanımız ve savaşçımız özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir militanıdır. Özgürlük ve demokrasi militanının tartışıldığı, değerlendirildiği ve düzeltildiği alanlar ise, sadece disiplin kuralları ve yönetmeliklerin işletildiği kurumlar olamaz. Bu durum meşru savunma kuvvetlerinin özgürlük ve demokrasinin güvencesi olması gerçeğiyle çelişir. Burada bir yandan askeri yönetmelikler esas alınırken, diğer yandan askeri disiplin kurullarının yeterince değerlendiremediği, hatta bu yönlü çabalarda yetersiz kaldığı durumlarda, ideolojik çizgi ve kadro duruşu açısından -komutan ve savaşçı duruşu demiyoruz, ideolojik çizgi ve kadro duruşu diyoruz- içine girilen hata ve yanlışlıklar daha fazla uzmanlık isteyen, ideolojik ve örgütsel alanda daha derinlikli bir yaklaşımı esas alan PKK Disiplin Kurulu'na da havale edilebilir. Ancak ordu tarihimiz, meşru savunmadaki birikimimiz ve tecrübemiz bu tür kadro duruşundaki eksiklikleri de eleştiri-özeleştir platformlarıyla giderebilecek güçtedir. HPG mücadele birikimimizin önemli bir gerçeğini ifade ettiğine göre, buradaki yanlış ideolojik eğilimleri, sakat kadro ve örgüt anlayışlarını eleştiri-özeleştir platformlarıyla düzeltme yoluna gidilmelidir.

KKK sistemi içinde yer alan önemli bir çalışan kesim bulunmaktadır. Bunlar yurtsever halktan doğal önderler ve önemli düzeyde ideolojik, siyasal ve örgütsel birikimi olan çalışanlar konumundadır. Birçok kurumumuzda özgürlük ve demokrasi hareketinin otuz yıllık mücadele birikimiyle yüklü, binlerle ve hatta on binlerle ifade edilen bir çalışanlar topluluğu yer almaktadır. Doğal olarak, daha çok komünlerden meclislere

kadar halkın taban örgütlemesiyle yaratılacak komünal demokratik kültür çerçevesinde toplumdaki yanlış eğilimleri gidermek, KKK sisteminin dayandığı hukukun esas amacıdır. Ancak bu kurumların faaliyetlerinde her zaman daha özgün ele alınıp değerlendirilmesi gereken konular da önümüze çıkacaktır. Bunların çözüm yolları KKK sistemi içerisindeki yargı kurulları tarafından gerçekleştirilebilir. Ancak sorunların esas olarak bu tür hukuk kurullarına, mahkemelere ve yargılamaya gitmeden çözülmesi, KKK sisteminin siyaset ve yaşam felsefesiyle toplumsal yaşamının esas doğrultusu olmalıdır.

Buna karşılık belli hukuk kurulları da bulunacaktır. Bunların görevi esas olarak ideolojik çizgiyi gözetmek, kadro duruşunu ve kadronun yaşamını düzenlemek olmayacaktır. Tabii toplumun da yaşamı ve ilkeleri olacak, halk özgürlük eğiliminin KKK sisteminde somutlaşan değer yargıları ve ölçüleri bulunacaktır. Çalışanların faaliyetlerini hangi çalışma ilkeleri çerçevesinde yürütecekleri çeşitli yönetmelikler ve tüzüklerle belirlenecektir. KKK sistemine bağlı hukuk kurulları bu çerçevede ortaya çıkan yanlışlıkları düzeltmeye çalışacaktır. Burada daha çok çalışma ilkelerine ve söz konusu kurumlarda varolan yönetmeliklere uyulup uyulmadığı gözetilecek; kurum yönetmeliklerini ve disiplin kurullarını aşan sorunlar ise KKK sisteminin idari ya da cezai sorunlarını ele alan kurumlara havale edilecektir. Dolayısıyla KKK hukuk sistemiyle kadrolarla ilgili hukuk sistemi ayrı kategorilerdeki olguları değerlendiren ayrı hukuk kurulları olarak görevlerini yerine getireceklerdir. Birisi diğerinin görevini üstlenmeyecektir. Ne kadroyla ilgili disiplin kurulları KKK sisteminin hukuk alanına giren konulara müdahale edecek, ne de KKK sistemine bağlı hukuk kurulları kadroyla ilgili konuları kendi görevleri olarak bilip üzerinde

KKK sisteminde ortaya çıkan tüm sorunların yargı konusu haline getirilmesini yanlış gördüğümüz ve bunu burjuvazinin hukuk anlayışının bu sisteme eklenmesi olarak değerlendirdiğimiz gibi, kadrolarla ilgili sorunların genelde disiplin kurulları çerçevesinde çözülmesini istemenin de yine burjuvazinin siyasal anlayışı ve hukuk felsefesinin bir sonucu olduğunu söylemek durumundayız

duracaktır.

Geçmiş dönemde ortaya çıkan en temel yanlışlıklardan biri de Kongra Gel kurullarının nelere bakıp nelere bakmayacağı konusunun netleştirilememesidir. Öyle ki, tasfiyeciliğin

Kongra Gel Birinci Genel Kurulu'na dayattığı eğilim tümünden doğru değerlendirilip çözülemediği için, Kongra Gel'in hukuk kurulları sadece Kongra Gel sistemiyle ilgili çalışmalara bakmakla kalmamış; her türlü kadro duruşu ve bir öncü kadro örgütlenmesi olan partiyle ilgili sorunlar da bu kurulların gündemine getirilmiştir. Bu kurumlar da ideolojik duruş, kadro duruşu ve örgütsel duruşla ilgili ilkeleri esas almadığından, bu konularda ortaya çıkan yanlışlıkların düzeltilmesinde de doğru sonuçlar ortaya çıkmamıştır. Bu nedenle geçmişte yapılan yanlışlıkların düzeltilmesi gerekir. PKK'nin yeniden inşası ve PKK Disiplin Kurulu'nun kuruluşu bu karışıklığın giderilmesi açısından önemli bir adım olmuştur.

Ancak bu konuda yeterli bir netlik sağlanmadığı için, kadroyla ilgili kimi sorunları hala KKK sisteminin hukuk kurullarına (İdari Adalet Divanı'na) gönderildiği görülmektedir. Kadro konumunda olan, bir kadro olmanın ideolojik, örgütsel ve yaşamsal ölçülerine uymaları gereken kimi bireyler resmi parti üyesi olmadıklarını ileri sürerek, kendileriyle ilgili sorunların KKK sistemindeki hukuk kurulları kapsamında yer aldığını ve ancak onun ölçülerine göre değerlendirilebileceğini iddia ederek, bu kurulları kendi konumlarını muğlaklaştırma, bu temelde kendilerini yaşatma ve keyfi bir duruş içinde kendilerine göre bir pratik sergilemenin zemini haline getirmek istemişlerdir. Elbette bu tür geri tutumları sergileyenler esas olarak bazı sorumsuz kadrolardır. Yoksa tüm kadroların böyle bir anlayışta oldukları söylenemez. Hareketimizin kadro duruşuna ve örgüt ölçülerine uygun davranmak, bunu yaşamında ve pratiğinde gerçekleştirmek isteyen kadrolarımız açısından bu tür yanlış eğilimler söz konusu değildir. Dolayısıyla kadro duruşunu ilgilendiren yanlışlıkların düzeltilmesiyle ilgili sorunlarla herhangi bir KKK kurumunun yanlışlıklarının giderilmesi konuları birbirinden ayrı kategorilerdir; dolayısıyla ayrı ölçüler ve araçlar tarafından düzeltilmeleri gerektiği açıktır. Bu durumun netleştirilmesi örgüt içi mücadeleyi daha etkin kılacak, böylece kadro duruşu ve örgüt anlayışındaki muğlaklıklar giderilip örgüt içi sorunların doğru temelde çözümlenmesi gerçekleşmiş olacaktır.

Geçmişte yaşadığımız pratikler dikkate alındığında bu konunun hassasiyeti daha iyi anlaşılacaktır. Tabii KKK sistemi içinde çalışanlardan ya da belli düzeyde KKK sisteminin kadroları da diyebileceğimiz bireylerden hareketimizin kadro duruşu, örgüt anlayışı, ideolojik çizgisi ve buna uygun yaşam felsefesine tam bağlılık istenemez. Zaten böyle bir yaklaşım doğru da değildir. Çünkü böyle bir yaklaşım KKK sistemini anlamamaktır. Ne genelde tüm kadro

duruşu ve ölçüleri KKK sisteminin tamamına uygulanabilir, ne de KKK sistemi ya da Kongra Gel tamamen PKK ile özdeşleştirilerek ya da PKK'nin yerine ikame edilerek partimizin kadro duruşu ve örgüt ölçüleri muğlaklaştırılabilir. Bu iki konuda da doğru yaklaşım içinde bulunmak hem kadro duruşunun doğrultulması hem de KKK sisteminin doğru anlaşılması açısından gereklidir.

KKK sisteminde ortaya çıkan tüm sorunların yargı konusu haline getirilmesini yanlış gördüğümüz ve bunu burjuvazinin hukuk anlayışının bu sisteme eklenmesi olarak değerlendirdiğimiz gibi, kadrolarla ilgili sorunların genelde disiplin kurulları çerçevesinde çözülmesini istemenin de yine burjuvazinin siyasal anlayışı ve hukuk felsefesinin bir sonucu olduğunu söylemek durumundayız. Burjuva sisteminde halk ve kadrolar bir güç değildir. Onun için sistemin ve çalışan kadroların denetimi tabana verilmemiş, denetim olgusu daha çok uzmanlık kurulları tarafından bir teknik konu olarak ele alınıp çözülmeye çalışılmıştır. Bunun sistemin özüyle ilgili bir konu olduğunu görmek gerekir. Sistemin halkın denetimini ve eleştiri gücünü düzeltme aracı kullanmak diye bir anlayışı yoktur. Aksine halkı sistemden uzak tutmak, sistemi denetlemesini engellemek ve sistemdeki yanlışlıkların halkın gücüyle düzeltilmesinin yollarını kapamak için her türlü yol denenmiştir. En ileri burjuva sistemlerinde bile halkın siyaseti, toplumun ekonomik ve kültürel yaşamını denetleme imkânları oldukça sınırlıdır. Burjuvazi kendi sistemini koruma açısından denetim görevini farklı kurullara devrederek kendi sistemini zorlayan yetersizlikler ve yanlışlıkları giderme yolunu seçmiştir.

Bizim halkı esas almayan bu tür sistemlerin yaklaşımlarıyla kendi sorunlarımızı çözmemiz düşünülemez. Yine kadro konumunda olan arkadaşlarımızın eleştiri-özeleştirme yöntemiyle çözülmeyen sorunlarının KKK sisteminin kurullarına götürülmesi diye bir şey de söz konusu olamaz. KKK sisteminin hukuk kurullarına götürülecek şeyler pratik faaliyetler içinde ortaya çıkan çalışma ilkeleri ve hedefleriyle çelişen konular olabilir. Bunun dışında kalan ve eleştiri-özeleştirme platformlarında çözülemeyen hususların ise, kadro ve örgüt ölçülerini esas alan komisyonlar ve disiplin kurulları tarafından ele alınması gerekmektedir. Böyle yapıldığı takdirde kurumların görev alanları netleşir ve daha işlevsel hale gelebilir.

Birkaç yıldır örgütümüz içinde örgüt, kadro ve yaşam duruşunda ciddi yanlışlıkların yaşandığı iyi bilinmektedir. Bu sakat duruşları mahkum edip aşarak kadro ve örgüt duruşunda yetkinleşmemiz gerektiği açıktır. Yeni paradigmamızın gerektirdiği komünal demokratik yaşam çerçevesinde

memurvari, bürokratik, çeteci ve bireyci burjuva yaşam eğilimleri ve duruşlarını etkisizleştirmemiz, bilimsel demokratik sosyalizmin ölçüleri ve ilkeleri çerçevesinde yanlış ve hatalı duruşları düzeltmemiz, buna bağlı olarak örgütümüzü gerçekten özgürlük ve demokrasiyi esas alan, yeni paradigma temelinde kendisini yetkinleştirmiş bir örgüte dönüştürmemiz şarttır.

Şu açıktır ki, biz sosyalizm ideolojisinden vazgeçmedik, bilimsel demokratik sosyalizmi başka bir ideolojiyle değiştirmedik. Aynı şekilde yaşam felsefemizde de bir değişiklik olmamıştır. Aksine yaşam felsefemizde komünal demokratik değerlere ve demokratik sosyalizme ters düşen yanlış anlayışları gidererek daha da güçlendirmek gibi önemli bir görevimiz vardır. Bazılarının belirttiği gibi "Yaşam felsefemiz değişmiştir" demek, ne yeni paradigmayı ne de bu yeni paradigma temelinde bilimsel demokratik sosyalizmin yetkinleşmesini ve gelişmesini anlamaktır. Değişim derken bunun geriye değil, ileriye yönelik bir değişim olarak anlaşılması gerektiği açıktır. Burada söz konusu olan ideoloji değiştirmek değil, yeni paradigma temelinde ideolojinin içinde barındırdığı eksiklikler, yanlışlıklar ve yetersizlikleri ortadan kaldırmak, bunun yerine sosyalist ideolojiye uygun ilkeleri ve yaşam ölçülerini hakim kılp derinleştirmektir. Yoksa tasfiyeciliğin yaptığı gibi değişiyoruz diyerek başka bir ideolojiye ve yaşam biçimine yönelmenin Önderliğin paradigma değişimiyle izah edilecek bir yanı yoktur.

Önderliğimiz bu tür zaafaları, yetersizlikleri ve yanlışlıkları gördüğü için, "Ben değişmedim, geliştirdim, yenilendim, yetkinleştim" diyerek, bu yönlü çarpık değişim anlayışlarını ve paradigmayı tersten ele alma yaklaşımlarını mahkum etmiş; kendisinin başkalarının anladığı gibi bir değişime uğramadığını vurgulamak açısından böyle bir belirleme yapma ihtiyacını duymuştur. Önderliğimizin böyle bir belirlemede bulunma ihtiyacı duymasının nedenleri herkes tarafından doğru anlaşılmalı zorundadır. Eğer bir değişimden söz edilecekse, esas olarak varolan hatalar, eksikler ve yanlışlıkları teşhis edip hızla gidermekten söz etmek gerekir; sistemin mezhebi olmayacak ve denetimine girmeyecek, burjuva-liberal anlayışlar ve feodal etkilerden arınmayı sağlayacak bir gelişme ve yenilemeden söz etmek gerekir. Yeni paradigma temelinde sistemin mezhebi olmayacak bir kadro ve örgüt duruşuna sahip olmakta ısrarlı davranmamak, eskiden varolan yanlışlıklarımızı ve yetersizliklerimizi yeni biçimde sürdürmek anlamına gelir.

Nitekim örgüt içinde ortaya çıkan yanlış eğilimler esas olarak örgütün birçok konuda kendini köklü bir biçimde yenilemek istemesine karşı bir tepki olarak gelişmiştir. Bazıları

Önderliğimizin komünal demokratik değerlere geçmişte olduğundan daha fazla vurgu yapmasına ve sosyalist anlayışı daha yetkin hale getirmesine tepki göstermişler, böylece bireyci burjuva yaşam tarzı ve ilişkilerine çark etmişlerdir. Tabii ki biz bunu değişim olarak kabul etmeyeceğiz, bu tür değişimi tersinden bir değişim olarak değerlendireceğiz. Bazı konularda kendimizi değiştirmemiz elbette oldukça önemlidir. Ciddi bir değişim ve dönüşüm gereğinin kendini dayattığı bu tür dönemeçlerde, her zaman yanlış arayışlar ve eğilimler de gündeme gelmiştir. Önderliğimizin yeri geldiğinde sıkça vurguladığı gibi, böylesi dönemeçlerde dinlerin, mezheplerin, ideolojilerin başına getirilenler vardır. Söz konusu ideolojilerin söylemde kabul görmesine karşılık, pratikte bunun tersi yönelimlerle karşılaşması tarihte çokça görülen bir durumdur. Bu açıdan kavramları doğru kullanıp içeriğini doğru ele almak son derece önemlidir.

Disiplin Kurulumuz sadece ceza veren bir kurum olmadığından, bu tür kavramların nasıl anlaşılması ve içinin nasıl doldurulması gerektiğini gözetecek bir sorumluluğa da sahiptir. Ancak kurulumuz ideolojik ve örgütsel mücadeleyi esas itibarıyla kendi sorumluluğundaki bir mücadele olarak görmemektedir. Zaten bu tür bir mücadeleyi ve ölçüleri netleştirmeyi üç beş kişinin insafına bırakmak son derece yanlış bir yaklaşımdır. İster Disiplin Kurulu ister İdari Adalet Divanı olsun bu böyledir. Örgüt içinde ve toplumdaki yanlışlıkları düzeltme konusundaki iradeyi beş on kişiye bırakmak yerine, tüm kadroları ve hatta halkı katan bir anlayışla yanlışlıkları düzeltme çabası içinde olmak, yanlışlıkları bu tarzda düzeltme anlayışını bir örgüt kültürü haline getirmek, bu kültürü toplumda da geliştirip hakim kılmak komünal demokratik yaşam hedefimizin gereğidir.

Son üç yılda gelişen yanlış eğilimler birçok yönüyle hala orta yerde durmaktadır. Kuşkusuz örgüt toparlanmıştır. Yanlış eğilimlerin örgütü bozmasını engelleme ve bu eğilimleri etkisiz hale getirme konusunda önemli gelişmeler sağlanmıştır. Ama tasfiyeciliğin ve yanlış eğilimlerin etkileri tümenden ortadan kaldırılamamıştır. Bunun temel nedeni de örgüt ve kadro duruşundaki netsizliktir. Yanlışlıklara karşı mücadele eden örgüt ve kadro anlayışı oturtulamamıştır. Hatta yanlışlıklara karşı mücadele etmek, yanlış ve hatalı duruşlara karşı tutum takınmak neredeyse olumsuz bir tavır gibi gösterilmek istenmektedir. Yanında yapılan yanlışlıklara ses çıkarmamak, olumsuzluklara karşı tutum takınmayıp 'görmedim, duymadım, bilmiyorum' yaklaşımı içinde olmak adeta geçer akçe halini almıştır. "Karşıtlıklar üzerine siyaset ve örgüt kurmayalım" gibisinden demagojik, muğlaklaştırıcı, çarpıtıcı söylemlerle yanlışlıklara karşı ilkeli mücadeleyi dejenerasyon haline getiren

yaklaşımlar da görülebilmektedir. Bunun Önderlik gerçeğiyle, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren bir hareketin soylu amaçlarıyla, mevcut sistemin mezhebi olmamak gibi çok büyük iddiayla ortaya çıkan bir hareketin duruşuyla alakası olamaz. Bu sakat anlayış ve kadro duruşlarının kısa sürede terk edilmesi gerekir. Her yerde yanlışlıklara karşı mücadele veren bir kadro ve örgüt duruşunun ortaya çıkarılması gerekir. Diğer farklı ideolojiler ve kültürlere kapıyı açık bırakmaktır. İdeoloji, doğanın boşluk tanımaması gibi boşluk tanımayan bir olgudur. İdeolojik mücadelenin doğru verilmediği yerde başka ideolojilerin etkisi altına girmek kaçınılmaz hale

Disiplin Kurulumuz sadece ceza veren bir kurum olmadığından, bu tür kavramların nasıl anlaşılması ve içinin nasıl doldurulması gerektiğini gözetecek bir sorumluluğa da sahiptir. Ancak kurulumuz ideolojik ve örgütsel mücadeleyi esas itibarıyla kendi sorumluluğundaki bir mücadele olarak görmemektedir

gelir.

Hareketimiz hiçbir zaman ideolojik mücadeleyi vurup kırma olarak ele almadı. Belki bu mücadelede zaman zaman yanlış yaklaşımlara düştü, yanlış uygulamalar da oldu; ancak hareketimiz ideolojik mücadeleyi insanı düzeltmeyi amaçlayan bir mücadele olarak ele aldı. Suçu ne olursa olsun insanın kendisini değiştirebileceğine, kadronun yeni bir başlangıç yapabileceğine inandı. Hareketimiz her suçta ceza verme gibi bir yaklaşım içerisinde olsaydı, bu hareket içinde böyle bir suç ve ceza kavramı hakim kılınsaydı, herhalde çok trajik durumlar ortaya çıkardı. Dolayısıyla ideolojik mücadele gerçeğimizi saptırmak doğru değildir. Bizim geçmiş tarihimizdeki mücadele yöntemlerinin tümünü yanlış görmek, aslında Önderlik gerçeğini ve PKK tarihini inkar etmek demektir. Bu konuda yaşanan eksiklikler ve içine düşülen yanlışlıklar, ideolojik mücadele yürütmenin yanlışlığını ortaya koymaz. Geçmişte yaşanan yanlışlıklar ve eksiklikler varsa bunların giderilmesi gerekir; aynı yanlışlıklara ve eksikliklere düşmeden mücadelenin geliştirilmesi gerekir. Aksi halde bazı eksiklikler ve yanlışlıklar bahane edilerek örgüt içinde ideolojik mücadele durdurulur ve örgüt mücadelesinden vazgeçilirse, o zaman örgütün kendi kimliğini koruyamaz bir sonuçla karşılaşması kaçınılmaz hale gelir.

Disiplin Kurulu olarak halihazırda örgütte disiplini sağlama ve ideolojik mücadele verme konusundaki duruşları yanlış olarak görüyor,

Önderlik çizgisinin ve hareketin bu tür yaklaşımlar nedeniyle ciddi tehlikelerle karşı karşıya geldiğini söylüyoruz. PKK Disiplin Kurulu demek, Önderlik gerçeğinin, Önderliğin ideolojik ve örgütsel anlayışının, Önderliğin yaşam duruşu, tarzı ve üslubunun doğru çizgide yürütülmesi sorumluluğunu üzerine almak demektir. Biz PKK Disiplin Kurulu'nu bir suç ve ceza kurumu olarak görmüyor, suç ve ceza olarak gören yaklaşımları yanlış buluyoruz. Tabii düzeltme hareketini geliştirirken gerektiğinde eleştiri-özeleştir platformlar dışında başka yöntemlerin devreye sokulması da mümkündür. Önderliğimiz kadroyu düzeltmenin en temel yöntemi olarak gördüğü özeleştirmedeki samimiyete büyük değer biçmekte, özeleştir verip pratikte gereklerini yerine getirmemenin kişiyi bir ikiyüzlü yalancı konumuna düşürdüğünü belirtmektedir. Böyle bir durumda kişi hem kendisini hem de hareketi kandırma durumuna düştüğü için teşhir, tecrit, itirafa zorlama, emek sürecine alma, tutuklama gibi yöntemlerin devreye girmesi gerektiğini, bundan kaçınan bir örgütün kendi amacına ters düşmüş ve kendisine ihanet etmiş olacağını vurgulamaktadır. Bu açıdan eğer Önderlik gerçeğine bağlı kadrolar olma iddiası taşıyorsak, Önder APO'nun ortaya koyduğu bu eleştiri-özeleştir ve düzeltme mekanizmalarını görmezlikten gelemeyiz; Önderliğin burada söylediklerini söylenmemiş olarak kabul edemeyiz. Bunu görmemek, bunu atlayarak farklı değerlendirmelerde bulunmak; Önderliğe karşı ikiyüzlü davranmak, "Önderlik gerçeğinin bir bölümünü kabul ederim, bir bölümünü kabul etmem" demektir. Bu aslında Önderlik çizgisini burjuvazinin veya çeşitli kesimlerin Önderliği kendi yanlışlıklarına gerekçe yapma ve Önderliğin örgütünü Önderlikle vurup etkisizleştirme biçimindeki yaklaşımlarının bir türevi olmak anlamına gelir ki, bunlar kabul edilemez.

Özellikle Önderliğin komployla esaret altına alınmasından sonra hareketimiz içinde inkârcı bir eğilim geliştirilmek istenmiştir. Bu çerçevede Nasır'ın 7. Kongrede nasıl bir tutum içine girdiği iyi bilinmektedir. Nasır bu toplantıda PKK tarihini, Önderliği gerçeğini ve PKK'nin gelişimini inkâr eden bir yaklaşım ortaya koymuştur. Bu yaklaşım daha sonra Ferhat-Botan ikilisinin başını çektiği tasfiyeci-provokatif eğilim tarafından da dillendirilmiş, bunlar yanlışlıklarla birlikte örgütün bütün olumlu özelliklerinin de ortadan kaldırılmasını istemişlerdir. İşbirlikçi tasfiyeci eğilimin Önderliğin özeleştirisini örgütün doğrularının bir tarafa atılması için gerekçe yapmaya çalıştığı, Önderliği ve örgütünü inkâr eden bir biçimde kullanmak istediği açıktır.

Kuşkusuz bunlar doğru yaklaşımlar değildir. Tabii hareketimiz eksiklerini atacak ama

doğrularını da savunacaktır. Önderliğimizin belirttiği gibi, "Tarih ve gelenek neyse, günümüz ve gelecek odur büyük ilkesine göre düşünme ve davranmayı bilmek gerekir.

TARİHİ VE GELENEĞİ NE KADAR DOĞRU BİLİYORSAN, BU TARİHİ İÇSELLEŞTİRDİĞİNDE, ÜSTÜNE EKLEYECEĞİN KADAR GÜNÜMÜZÜ VE GELECEĞİ DEĞİŞTİREBİLİR VE DÖNÜŞTÜREBİLİRSİN.

Değişim ve devrimin altın kuralı, bu büyük harfli formülün uygulanmasından geçer." Partimiz ve tüm kadrolarımız da kendi doğruları üzerine yeni doğrular ve değerler katarak, sistemin mezhebi olmayacak bir biçimde kendisini tamamen özgürlük ve demokrasiye uygun bir çizgide yetkinleştirecektir. Dolayısıyla ideolojik mücadelenin bir yanı da inkârcılığa karşı kapsamlı ve sonuç alıcı bir mücadele vermektedir. İnkârcılığa karşı ideolojik mücadele vermeden sadece özeleştirmeden söz etmek de doğru bir yaklaşım değildir. PKK, Önderlik gerçeği ışığında her zaman belirli düzeyde özeleştir vermiştir. Belki geçmişte yanlışlıkların temellerini köklü bilince çıkarmadığı için verdiği özeleştirimlerde yetersizlikleri olmuş, ama her zaman özeleştir verirken kendi doğrularını savunmak konusunda da hassas davranmıştır. Günümüzde de ideolojik mücadelenin iki yönü olacaktır. Biri yanlışlıklara karşı mücadele, eski yanlışlarda kurtulmak, diğeri ise yaratılan değerlere karşı inkârcılık tutumunda olanlara karşı durmak olacaktır.

Eğer örgütte hakim olması gereken Önderlik, örgüt ve kadro ölçüleri Önderlik Savunmaları temelinde gerçekleşecekse, o zaman Savunmaları bir bütün olarak ele almak çok önemlidir. Kendi değerlerini savunmayan, kendisine karşı yapılan saldırılara karşı mücadele vermesini bilmeyen örgütler ve kadrolar ayakta kalamazlar. Zaten özeleştirmenin bir yanı da Önderliğin doğrularını yeterince sahiplenmeme, Önderliğin örgüt ölçülerine ve kadro duruşuna yeterince sahip çıkmama olarak görülmelidir. Önderlik 'yetersiz yoldaşlık' diye bunu eleştirdi. Yetersiz yoldaşlık ne demektir? Önderlik gerçeğinin ve PKK'nin Hareketinin ölçüleri vardır; ama yoldaşlar topluluğumuz bu ölçüleri benimseyip özümseyerek gereklerini yerine getirmeye çalışırken kendine göre yürüyüşü esas almış, kendi yanlışlıklarını ve yetersiz duruşlarını örgütün ve Önderlik gerçeğinin duruşu yerine koymuştur. Komplolar bu nedenle gerçekleşmiştir. Bu bakımdan özeleştir verirken, bu özeleştirmenin en önemli yanı yine kendimiz göre değil örgüt ölçülerine göre olmasıdır. Önderlik gerçeğine ve PKK'nin ortaya koyduğu ölçülere göre olmak ve bunu gerçekleştirmek,

pratikte verilebilecek özeleştirilerin en önemlisidir. Ancak bu türden bir özeleştiriyi vermek yerine örgüt ve kadro ölçüleri geriye çekilmekte, Önderliğin eleştirdiği hususlar bizlerin şahsında varlığını sürdürmektedir ya da kendi örgüt ve kadro duruşumuzla eleştirilen hususların sürdürülmesine yol açmaktayız.

Bugün birçok yerde kadronun temposu düşmüş, çalışma tarzı gerilemiş, yaşam durumunda gerilemeler ortaya çıkmıştır. Önderlik yeni paradigmasıyla kadronun işlerini daha coşkulu ve daha heyecanlı yapmasını bekler ve daha sorumlu davranmasını isterken, bu konuda gerilemeler ortaya çıkmıştır. Önderlik kaos sürecinde herkesin daha sorumlu, daha fedakar, işlerinin üzerinde daha fazla duran, daha fazla pratiğe koşan, daha az şey isteyip daha çok şey veren bir konumda olması gerektiğini söylerken, hemen her yerden gelen bilgiler ve halkımızın değerlendirmeleri, kadromuzun ve örgütümüzün en temel olumlu özellikleri olan çalışma tarzını, temposunu ve yaşam biçimini kaybettiğini göstermekte; çalışmaların daha fazla geliştirilmemesinin en temel bir nedeninin bu olduğunu çok açık ve çarpıcı örneklerle ortaya koymaktadır. Bu durum bile başlı başına ideolojik mücadele ve örgüt mücadelesinin ne kadar gerekli olduğunu, gecikmeden ideolojik mücadele veren bir kadro ve örgüt duruşunu ortaya çıkarmanın ne denli büyük önem arz ettiğini kanıtlamaktadır. Bu mücadelenin gereklerini yerine getiremezsek, örgütün yeni tehlikeler ve badirelerle karşılaşması kaçınılmaz hale gelecektir.

Ne var ki, bazı arkadaşlarımız sanki her şey yolunda gidiyormuş gibi bir yaklaşım içindedir. Doğru, örgütte düzelmeye sağlanmış, önemli gelişmeler de ortaya çıkarılmıştır. Ama bu durum duyarsız davranmamızı ve gaflet içinde olmamızı gerektirmez. Nitekim ideolojik mücadelenin verilmemesinin ve kadro duruşunda hala devam eden yetersizliklerin nedeni, mücadeleye karşı duyulan sorumsuzluk ve duyarsızlıktır. Sorumsuz ve duyarsız bir yaklaşım içinde olmak yetmiyormuş gibi, bazıları bu duruşlarını genel örgüt ortamına da hakim kılmaya çalışmakta; sorumlu ve duyarlı davranan arkadaşlarımıza “Neden sorumlu ve duyarlı davranıyorsunuz, neden bu kadar hassassınız?” der gibi bir yaklaşımla kendi duruşlarını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bunlar ideolojik ve örgütsel mücadele vermek yerine, herkesi mücadelesiz bir konuma çekmek için çaba harcamaktadır. Bunun da örgüt çizgisi ve Önderlik gerçeğiyle hiçbir alakası yoktur. Zaten Disiplin Kurulu olarak böyle bir genelge yayınlama ihtiyacı duymamızın nedeni de, kadrolarımızda varolan bu yanlışlıkların hala belli düzeyde devam ediyor olmasıdır.

Önderliğimizin iki kişiyi ilgilendiren bir konu olarak görmediği kadın-erkek ilişkilerinde de yanlış eğilimler neredeyse örgüt içinde meşrulaştırılmak istenmekte, bu konuda köleliği dayatan duruşlara karşı doğru bir özgürlük mücadelesi verilmemekte, Önderliğimizin Bir Halkı Savunmak adlı eserinde ortaya koyduğu ölçüler ve eleştiriler görmezlikten gelinmektedir. Tasfiyeciliğin içimize ektiği bu fitne tohumlarının kökünün kazınması konusunda bir duyarsızlık görülmektedir. Elbette bunlar Önderliğin ortaya koyduğu doğru kadro ve örgütü duruşunun yakalanması açısından kabul edilmeyecek duruşlardır.

Yine kadrolarımız çok keyfi yaklaşımlar içindedir. Neredeyse her birinin kendine göre örgüt yaklaşımı vardır; neredeyse herkes ne kadar iş yapacağını, nerede ve nasıl çalışacağını kendisi belirlemeye yönelmiştir. PKK'nin yeniden yapılanması ve Önderliğin resmi kadro sayısına getirdiği sınırlama tersinden ele alınarak keyfi duruşlar ve yaşam ölçülerinin gerekçesi yapılmak istenmektedir. Bunun tasfiyeci-provokatif eğilimin Kongra Gel Birinci Genel Kurulu'nda Kongra Gel'i PKK yerine ikame etmesi ve kadro ölçülerini dejenerasyona uğratmasının farklı biçimde sürdürülmesinden başka bir anlama gelemeyeceği açıktır. Bu anlayışlar düzeltilemezse, kadronun özgürlük ve demokrasi mücadelesi doğrultusunda harekete geçirilmesi ve enerjisinin ortaya çıkarılması sağlanamaz.

Eleştiri-özeleştiriyi mekanizması neredeyse durdurulmuştur. Özeleştiriyi günah çıkarma, eleştiri ise itham etme biçiminde değerlendirilmekte; bu yöntemin modasının geçtiği biçiminde bir yaklaşım kadrolarımıza benimsetilmeye çalışılmaktadır. Önderliğimiz eleştiri-özeleştiriyi yöntemini kendi şahsında çok köklü bir biçimde ortaya koyup süreklileştirdiği halde, örgütümüz içinde eleştiri-özeleştirinin ve bunun uygulanma zemini olan platformların göz ardı edilmesi gerçeği ile karşı karşıya bulunmaktayız. Bunlar yapılırken de “Biz değiştik, yaşam felsefemiz değişti, örgüt ve kadro anlayışımız değişti” denilmekte; bu değişiklik ve değişim kavramı esas olarak ilerleme, örgütün komünal demokratik değerlere daha fazla sarılması ve kadronun sorumluluğunun daha da geliştirilmesi biçiminde değil, daha da gerileme ve ölçülerin geriye çekilmesi tarzında yorumlanmakta ve sanki doğrusu buymuş gibi savunulmaktadır. Ancak Önderlik gerçeğinde eleştiri-özeleştiriyi silahının ölçüleri sürekli yükseltme aracı olduğu kesinlikle inkar edilemez.

Hareketimiz, insanlık tarihindeki bütün özgürlük ve demokrasi eksenli mücadelelerin bileşkesi olarak, bunları daha geliştirilmiş bir öz ve biçime kavuşturma, insanlığı bu çerçevede şekillendirme ve böyle bir yaşam projesine

kavuşturma iddiasındadır. Bunun için de özellikle kendi kadrolarından başlatarak ölçüleri yükseltme kararlılığı içindedir. Eğer bir disiplinden söz edilecekse, bundan eleştiri-özeleştiri yönteminin süreklileştirilmesi ve gereklerinin yerine getirilmesinin sağlanması anlaşılmalıdır. Kaldı ki özgürlük ve demokrasi iddiasında olmak öz disiplini, fedakarlık yapmayı, en üst düzeyde emek ve çaba harcamayı gerektirir. Bir kadro şu ya da bu hakkım var deyip hak arayıcılığı yapamaz. Kadro esas olarak insanlığın demokrasi koşullarında özgür yaşama hakkını elde etmek için geliştirdiği mücadeleden sorumlu olan bireydir. Bunun için de kadromuz özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirecek bir örgüt yaratma talebi ve çabasıyla yaşamını düzenlemekle yükümlüdür. Bir kadronun öncelikli talebi, ancak örgüt içindeki kadro duruşunun özgürlük ve demokrasi mücadelesine cevap verebilecek bir niteliğe kavuşmasını istemek olabilir. Oysa şimdi kadro sıfatı taşıyan birçok kişi ‘benim şu hakkım, bu hakkım’ demekte, örgütü neredeyse şu veya bu hakkın alınacağı bir kurum olarak değerlendirmektedir.

Bunun çarpık bir yaklaşım olduğu aşıkardır. Burada kişi kendisini var eden örgüt gerçeğini, mücadele ettiği özgürlük ve demokrasi karşıtı devletler veya güçlerin bir benzeri gibi görme yanlışlığına düşmektedir. Bunun da uluslararası komplo ile bağı vardır. Uluslararası komplo esas olarak halkın ve kadronun örgüte olan güvenini sarsmak, böylece halkı ve kadroyu örgütten ve Önderlikten koparmak istediği iyi bilinmektedir. Dolayısıyla bu tür yanlış yaklaşımlar, uluslararası komplo “Bu örgütle olmaz, bu Önderlikle olmaz, bunlardan vazgeçin, kendi yaşamınıza bakın, bizim sistemimize katılın” dayatmasının farklı biçimde tezahürüdür.

Disiplin Kurulu olarak gördük ki, disiplinsizlik ve örgüte karşı sorumsuzluk bir eğilim haline gelmiştir. Yanlışlıklara karşı mücadele etmek yerine, yanlışlıklarla yan yana yaşama bir duruş olarak benimsenmiştir. Önderliğimizin örgüt tarihinde en çok mücadele ettiği, asla kabul etmeyip en fazla reddettiği yaklaşımlar neredeyse meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Bu durum örgüt içinde örgüt disiplininin yeniden yerleştirilip sağlamlaştırılmasını, herkesin kendini disipline etmesini, kadronun yeni paradigmayı bilince çıkarıp örgüt ve Önderlik ölçüleri temelinde örgütle ve yoldaşlarıyla ilişkisini düzenlemesini gerekli kılmaktadır.

Yeni paradigmayı sistemin mezhebi olmaktan çıkma olarak anlamak gerekirken bu çerçevede anlaşılmamış; Önderliğimizin örgütün ve kadronun önüne koyduğu tarihsel rol bir tarafa bırakılarak, örgütü sistemin etkisine açık tutan bir

kadro ve yaşam duruşu ortaya çıkarılmıştır. Bunun en temel nedeni de kadroya teknik yaklaşımdır, kadroyu özgürlük ve demokrasi mücadelesinin öznesi ve öncüsü olarak görmemektir; kadronun özgürlük ve demokrasi ölçüleri ve ilkeleriyle Apoculuğun fedai ölçülerini kendisinde somutlaştıran bir birey olarak görülmesi yaklaşımının oldukça zayıflamasıdır. Dolayısıyla bu yanlışlıkların giderilip kadronun güç kazanmasının ve özgürlük ve demokrasi doğrultusunda enerjisini ortaya koymasının ancak örgütsel duruşla mümkün olduğu bilincinin geliştirilmesi, yaşam ve mücadele felsefesinde ve örgüt duruşunda kadronun kendisini Önderlik çizgisinde şekillendirmesi zorunlu bir ihtiyaç haline gelmiştir.

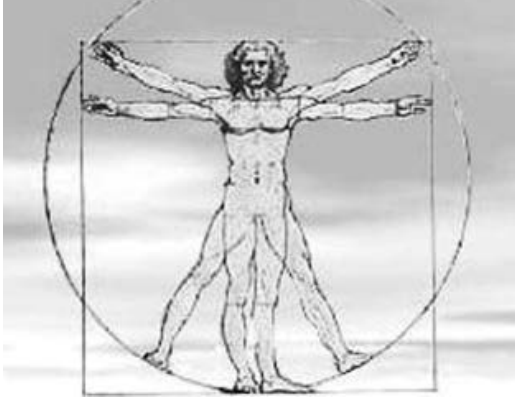
Açıktır ki, Önderliğin yaşam ve mücadele felsefesi değişmemiştir. Aksine Önder APO’nun yaşam ve mücadele felsefesi yeni paradigma temelinde derinleştirilerek demokratik sosyalizme, demokrasiye ve özgürlüğe daha uygun hale getirilmiştir. Bu da “Yaşam ya özgür olacak ya da hiç olmayacak” ilkesine dayanan, “Yıllarca yüzüm duvara dönük ayakta kalsam da özgürlük tutkularımdan vazgeçmem” diyen bir direnişçiliği esas alan bir felsefedir. Dolayısıyla Önderliğe sarsılmaz bağlılık üzerinde yükselen bir örgüt ve kadro duruşu; İmralı’da esaret altında olan Önder APO’nun ilkesel duruşunu, Onun iradeli yaklaşımını ve sadece özgürlük ve demokrasi için adanmış bir yaşam kültürünü esas almak olmalıdır.

Sonuç olarak örgüt içinde yanlışlıklarla yan yana yaşama duruşunu terk ederek, Önderliğin istediği kadro ve örgüte ulaşmanın mücadelesini verme sorumluluğu tüm kadroların omuzlarındadır. Biz Disiplin Kurulu olarak yanlışlıkların, eksikliklerin ve suçların disiplin kurulları çerçevesinde halledilmesi yaklaşımını doğru bulmamaktayız. Aksine örgüt kültürünü yerleştirme ve ideolojik mücadeleyi verme temelinde yanlışlıkların, eksikliklerin ve suçların önüne geçilmesinin, bu temelde Disiplin Kurulu’na en az işin düştüğü bir örgüt ortamına ulaşılmasının Önderlik gerçeğine uygun en doğru disiplin yerleştirme anlayışı olduğu bilinmeli; yönetimlerimiz dahil tüm kadro yapımız bu bilinçle hareket ederek örgüt içinde komünal değerlere uygun bir disiplini sağlamalıdır.

15 Aralık 05
PKK DİSİPLİN KURULU

YENİ BİR SOSYAL BİLİM İÇİN GİRİŞ

Dil, düşünce ve yürek birbirini bütünleyen, besleyen ve tamamlayan bir karakter taşırlar. Bunların bütünselliğinden ortaya çıkan ürünler insanoğlunun aydınlanmasında ve toplumsal ilerlemede başat rol oynarlar. Bu birliktelikten doğan güç aynı zamanda insanoğlunu diğer canlılar karşısında güçlü kılan en önemli faktördür. Bilinç-düşünce insanın tutunma, üretme ve yaratıcı hale gelmesinin temel aracıdır. Bilimsel-akademik çalışmalar ise bu sınırsız gücün disipline edilmiş ifadeleridir.

Maddi yaşamdaki devingenlikle düşünsel aydınlanma arasındaki uyum ve paralellik toplumsal gelişim ve değişimin diyalektiğini oluşturur. Maddi yaşamdaki dinamikler hareketlendikçe düşünsel plandaki devingenlikte artar, düşünsel dünyaya yeni ufuklar açar, gelişim sağlar. Bu gelişimin kaçınılmaz sonucu yaşamın yepyeni fikirler ve edimlerle tanışmasıdır. Bu yönüyle maddi yaşam düşüncenin şekillenmesine etkide bulunur. Şekillenen düşünce ise bilim ve teknik alanında yepyeni yaratımlara yol açarak yaşamın ilerleyip değişime uğramasında rol oynar. Tarihin zaman tüneline günde uzanan toplumsal gelişimin tüm evrelerinde bu diyalektik işler. 'pratik-teori-pratik-teori.....' helezonik toplumsal gelişimin temel devindirici örgüsü olarak görmek en gerçekçi yaklaşımdır.

Dil, düşünce ve yürek birbirini bütünleyen, besleyen ve tamamlayan bir karakter taşırlar. Bunların bütünselliğinden ortaya çıkan ürünler insanoğlunun aydınlanmasında ve toplumsal ilerlemede başat rol oynarlar. Bu birliktelikten doğan güç aynı zamanda insanoğlunu diğer canlılar karşısında güçlü kılan en önemli faktördür. Bilinç-düşünce insanın tutunma, üretme ve yaratıcı hale gelmesinin temel aracıdır. Bilimsel-akademik çalışmalar ise bu sınırsız gücün disipline edilmiş ifadeleridir. Nasıl ki, toplumsal örgü maddi üretimden bağımsız ele alınamayacaksa, bilimsel akademik çalışmalardan da ayrı ele alınamaz. Bu anlamda düşünsel, felsefik, edebi üretimden

yoksun bir yaşam düşünülemez. Her üretim toplumsal bir ihtiyacın sonucudur. Bundan dolayı da yapılan ya da yapılacak akademik bilimsel çalışmaların da hedefinin, amacının net olması, toplumsal ihtiyaçlarla sıkı sıkıya bağlı olması bir zorunluluktur. Bu gerçeklikten soyut akademik bir çalışma başarısızlığa ya da eliteleşme yaratmaya mahkumdur.

Gelişim, değişim ve devingenliğin dinamosu aydınlanmadır. Aydınlanmanın temelini disipline edilmiş bilimsel çalışmalar oluşturur. Toplumsal aydınlanmanın mayasını büyük oranda bilimsel akademik çalışmalar ve bilimsel üretim oluşturur. Bu anlamda düşünsel üretim eşittir toplumsal ilerleme ve gelişim. Bilim ve iletişim çağı bu gelişim diyalektiğinin güncelde somutlaşan sonuçlarıdır. Sihir ve büyü ile başlayan bu serüven mitoloji, din, felsefe duraklarını aşarak bugünkü noktaya ulaşmıştır. Zorunluluklar insanoğlunu arayışa, arayışlar ise hep yeni buluşlara sevk etmiştir. Ulaşılan düzey bilim ve teknoloji alanındaki gelişimin sınırsızlığıdır. Bilimsel akademik çalışmaların bu gelişmedeki rolü ise başattır. Toplumların gelişmişlik düzeyi bu alanda kat ettikleri gelişmeye paraleldir.

Megolomam-makyavelist sistem ve bilim;

Bilimsel ve akademik çalışmalar herhangi bir sınıra hapsedilemez. Bu yönlü çabalar bir toplumun bağrında boy veren kişisel çabalar biçiminde de olsa yarattıkları sonuçlar tüm insanlığı ilgilendirir, evrenselliğin sınırlarını zorlar. Bilim ve bilimsel çalışma her daim sınırsızlığın ifadesidir. Fakat paranın tanrısallığına dayanan kapitalist sistemde bilim ve bilimsel çalışmalar birçok yönüyle sermayeyi kontrol edenlerin sınırlarına takılır. Bilimin toplumsallaşmasının önüne paranın kirli yüzü bir set biçiminde yükselir. Bilim ve iletişim çağında milyonlarca insan hala basit bir doğa olayını bile çözemiyor, tanrı taktiri diyorsa; günlük yaşam içerisinde maruz kaldıklarını taktiri ilahi olarak adlandırıyor ve en önemlisi de altı milyarlık insanlık ailesinin ezici çoğunluğu hala

salt inanca dayalı yaşıyorsa bilimin, bilimsel çalışmaların toplumsallaşmasından bahsedilemez. 17. yüzyıldan itibaren Avrupa merkezli aydınlanma süreci ile bilim ve teknoloji alanında devasa adımlar atıldı. Kapitalist sistemin doğasında varolan makyavelist yaşam felsefesi bu gerçeği yok etmedi. Aksine insan ufkunu ve düşünce gücünü daha da körelterek modern çağa taşıdı. Derinleştirdi ve aklın kaçınılmaz kaderi durumuna getirdi.

Kapitalist sistemin bu doğasına angaje bir biçimde geliştirilen akıl gücü sistemle birlikte insanlığa karşı her açıdan tam bir megalomanizm savaşını başlattı. Megalomam ve makyavelist yaklaşım beklide tarihin en ince bir biçimde yürütülen faaliyeti olan insanı ve yaşam kaynağı doğayı yok etme serüvenine yol açtı.

“.....Sümer rahibi orijinal mitolojiyi yaratırken, belki de şimdiki hakim bilimin Avrupa sosyologlarından daha fazla insani gerçeklere yakındı. Avrupa bireyciliği toplumun ve ekolojisinin katliamcısı konumuna düşmüştür. Bilginler (eleştirisiz, düzenin emrindeki bilginler) gerçeğin kasaplarıdır. Gerçeği parça parça edip “şuradan ye, buradan ye” diyen kasabın bir hayvan üzerinde yürüttüğü doğramayı, onlar tüm doğa ve toplum üzerinde yürütüyorlar. Önce “deneme ve gözlem yöntemi” dediler, tanıdılar. Sonra “uygulama ve pragmatizm dönemi” dediler, yiyip bitirdiler. Bu anlatımın dışında hiçbir şey, atomu insanlık üzerinde patlatmayı, çevrenin topyekün yıkımını izah edemez. Kapitalist toplum üzerine çok yazıldı. Ama hakkında söylenmesi gereken en doğru söz söylenmedi. Sümer rahibi köleci sınıfın yükselişini bal gibi bilerek, “tanrılar ve dışkılarında yaratılan insan” mitolojisini yaratıyordu. Avrupa uygarlığının bilim rahipleri ise, aynı olguyu yarı cahilce yeniden yaratıyorlar. Hiç kimse, “Sümer mitolojisinde gerçeklik pek aranmaz. Avrupa merkezli bilimde ise sürekli deneyle kanıtlanan bilim vardır” demesin. Sümer mitolojisinin insani yaşama yakınlığı, bin kat daha bilimsel olguya yakınlığı ifade eder.

Önemli olan toplumu kasaplar gibi parçalamadan yaşamaksa, Sümer bilginleri ve ardi

sıra gelen peygamberler sınıflı anlamda bile insanlıkla dopdoluydular. Onlar kutsallık derecesinde insan yaşamına yakın idiler; ona değer verirdiler. Avrupa uygarlık sosyologları, atom ve çevre yıkımından ve genelde tam bir soyguna dönüşen finans kapitali ve krizlerini yaşadıkdan sonra yavaş yavaş imanagelir gibi yapıyorlar.....”

Ekonomik birikimlerde olduğu gibi bilimsel çalışmalarda da odak Avrupa’dır. Avrupa kapitalizmin boy verdiği ve gittikçe sistem olarak gücünü tanrılaştırdığı bir merkezdir. Bu merkezin güncelde aldığı biçim geçmişteki gibi sadece ekonomik ve askeri gücüne dayanarak hakimiyet kurma değil bilimsel akademik çalışmalarıyla da dünyaya, insanlığa yön verme biçimindedir. Megaloman ve makyavelist felsefenin ürünü olan bu yaklaşım,özünde tüm tarihsel gelişmeleri, birikimleri Avrupa merkezli ele alma ve sunmadır. Tüm gelişmeleri Avrupa ile, .Avrupa’nın değerler sistemi ile açıklamadır. Genel insanlığın tüm tarihsel birikimlerini Avrupa ile başlatıp Avrupa’ya mal etme çabasıdır. Arkeolojik çalışmalar, bunların değerlendirilip topluma sunulacak biçime dönüştürüldüğü güçlü akademik çalışmalar çoğunlukla Avrupa merkezlidir. Ya buralarda kurulmuş ya da Avrupa’nın finansörlüğünde çalışma yürüten merkezlerdir. Dolayısıyla açığa çıkan ürünler çoğunlukla bu merkezlerin ağır etkisini taşırlar. İslamiyetin tarihçesini bağrında boy verdiği toplum olan Araplar veya bu dini benimseyen Müslümanlar değil Avrupalılar, Alman, İngiliz tarihçileri yazar. Bu tarihçenin verilerini Alman akademisyenleri derler. Ortadoğu toplumlarının tarihsel gelişimine dair araştırmalar-incelemeler ve veri oluşturmalar yine çoğunlukla Avrupa merkezli akademik kurumlarıdır. Bu yönüyle batının ekonomik gücü bilgiyle, kendisini merkez alan akademik çalışmalarla birleştiği oranda tüm dünyaya hükmeden bir sonuç yaratıyor.

Reel sosyalizm ve bilim;

İnsanlık kendi doğasında varolan arayış istemini hiç yitirmedi. Avrupa merkezli kapitalist sistemin toplumsal-cağsal sorunlara yanıt olamaması ve daha da derinleştirmesi alternatif arayışlara yol açtı. Bu sosyalist ideoloji ve düşüncenin şekillenmesini getirdi. Sosyalist düşünce 20. yüzyılın başında reel sosyalizm gerçeğinde

pratikleşti. İnsanlığa ve toplumlara verdiği değerleri inkar etmemek koşuluyla reel sosyalizmde çözüm olamadığı olduğu sonuç ve bu sonucun hala devam eden etkileri ile kendini gösterdi. Çözumsuzlüğü, tıkanıklığın ve hatta krizi derinleştiren yansımalarının en çok kendini gösterdiği sahaların başında da bilimsel akademik çalışmalar gelmektedir.

Kapitalist sistemle her alanda adeta bir zıtlık ve karşıtlaşma kördüğümüne kendini hapseden reel sosyalizm, bilim alanında da idealizme karşıtlık adına tam bir manevi moral değerler yıkımına yol açtı. İdealizmin tanrısına karşı maddeyi tanrısallaştırdı. Bu tanrısallaştırma gerçeği canlı bir organizmaya benzetilebilecek olan toplumsal gerçekliği yadsımasına yol açtı.

'Reel sosyalizmin kaba materyalist determinist felsefesinin asıl tehlikesi, toplum yasalarını fizik yasalarıyla özdeşleştirmesidir; kendiliğinden bir ilerleme anlayışına veya çağdaş kaderciliğine kendini koyuvermesidir. Kaldı ki, gerek makro fiziğin gerekse mikro fiziğin bulunduğu yeni gerçeklik, kesintisizlik ve düz determinist gelişme yasalarının olmadığına ilişkindir.....'

Reel sosyalizm Hiyerarşik uygarlığın zirve sistemi olan kapitalizme alternatif olarak ortaya çıktı. Bilim alanında kapitalizmin çıkarlarına amade olan hakim bilime alternatif bir bilim olarak ortaya çıkma iddiasına sahipti. Bu iddiaya sahip reel sosyalist yaklaşımlarda çağın sorunlarına yanıt olmaktansa kanserleşme gerçeğinin ters taraftan yaratıcıları oldular. Özellikle ilk çıkış sürecinden sonraki dönemlerde topluma rağmen toplum mühendisliğine soyunma, devrim adına iradi müdahaleyi çok fazla ön plana çıkarma, devlet kapitalizmini aşan bir iktidar gerçeğini yakalayamama, insanı manevi moral değerler bakımından doyurmaktan ziyade maddi doyumu ön plana çıkarma ve değişimin sürekliliğini pratik yaşamda uygulayamama bu sonucu doğurdu. Reel sosyalist sistemin böyle bir karakter kazanmasıyla birlikte onun bilimi de giderek bu karaktere büründü. Toplumu ilerletme fonksiyonundan uzaklaştı. Çağsal gelişmeleri ele alma, sorunları tespit etme ve çözüm bulma işlevinden uzaklaştı. Ve giderek topluma yabacılaştı; toplum üstü iktidarın güdümünde, iktidarı bilim adına koruma çabasının içine girdi.

Ortadoğu ve bilim;

Tarihsel açıdan Ortadoğu insanlığın görkemli gelişim merkezidir. İlk yaratımların yurdu. Arayışların insanoğlunu düşünce ile, inanç ile, uygarlıkla buluşturduğu ilk duraktır. İlk üretimin, yerleşimin ve bilim yuvası üniversitenin boy verdiği mekandır. Fakat güncelde bu görkemli geçmiş tarihin tüneline kalmış durumda. Toplumsal yaşama yön veren bu görkemli

geçmişin birikimi-bilimselliği değil doğmalar ve tabular zinciridir. Toplumsal gözeneklere sinen cehalet halkların önüne kurulmuş bir tuzak ve onların gelişim istemlerini yutan bir canavar işlevini görüyor. Geleneksellik, bunun oluşturduğu doğmalar tabular toplumsal dinamizmi büyük oranda öldürerek gelişimi frenliyor.

Bu gerçeklik sorgulamayı günah, yaratım gücünü delilik olarak damgalıyor. Sorgulama, anlama, gelişme ve ilerleme adına bölge halkları din, mezhep, tarikatlar veya özünde renk değiştirmiş birer mezhepten farkı olmayan yerelleşmiş ideolojiler girdabında enerji tüketiyor. Bu kısır döngüyü kırması gereken üniversite, akademi, enstitü vb. kuruluşlar ise resmi ideolojilerin sınırlarını aşamıyor, hatta resmi ideolojileri topluma taşıyan birer kanal rolünü görüyorlar. Çoğunlukla etnisite temeline oturan bu kuruluşlar bilimsellik adına dinsel ve milliyetçiliği geliştirmekten öteye bir rol oynayamıyorlar,

Modernitenin Krizi ve Bilim;

XVIII. yüzyılın dev adımlarıyla ilerleyen Aydınlanma düşüncesinin ulaşmış olduğu seviye, Avrupa'dan bütün dünyaya yayılan bir yaşam formunu tanımlamakla kalmıyor, onu, kendinden sonraki süreçler için de vazgeçilmez bir referans noktası haline getiriyordu. 1789 ile birlikte eyleme ve aslında sokağa dökülen bu düşünce, giderek tanrının yeryüzünde sözde ajanları aracılığıyla uyguladığı egemenliği reddederek, yerine insan aklının, burjuvazi aracılığıyla uygulanan egemenliğini önermekteydi. Üç yüzyılın ardından, aklın iktidarı uzun vadede sarsılmaz bir güvenceye kavuştu.

Bilimsel düşünceye ve buna bağlı olarak üretimde tekniğin sınırsız kullanımına dayanan; Avrupa merkezli bir biçimde gelişerek, bulaştığı her alanda kendini süratle yeniden üreten kapitalist üretim ilişkilerinin döl yatağına dönen modern çağ aslında toplumlara temel bir davranış biçimini dayattı: rasyonel tutum ve karar mekanizması.

XVII. yüzyıldan itibaren Batı düşüncesi, giderek hakikati insan iradesinden bağımsızlaştırarak ve insanı tüm süreçlerden dışlayarak, özgürlük getireceğini öne sürdüğü akli en yüce otorite haline getirdi ve böylece saltanatını yıkmış olduğu tanrıyı yeryüzünde yeniden üreterek, insanı yeniden köleleştirdi.

Büyük çalkantılar yüzürlü olan XX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren sistemli bir biçimde sorgulanmaya başlanan akıl, rasyonalite, mekanik nedensellik, pozitivizm, bilim, Avrupamerkezcilik, ilerleme düşüncesi, evrim gibi kavramlar, ait oldukları kronolojik çerçeve ve onun kültürünün sorgulanabilir hale geldiğini gösterdi. Yani, sorunsallaştırılan artık modernizmin ta kendisiydi ve bu anlamda alternatif arayışları da bu sorunun beşiği olan Batı'da gerçekleşmekteydi. Postmodernizm, postyapısalcılık gibi düşünce akımlarının işaret ettikleri temel nokta, Aydınlanma'nın sağaltıcı mirasının artık hastalık yayan bir leşe dönüştüğü ve insan toplumlarının bu paradigmayı aşarak yeni bir dil geliştirmek ve yeni bir dünyanın kapılarını aralamak zorunda olduklarıydı. Günümüzde halen tezleri fazlasıyla tartışmalı olan bu ekoller, Batı merkezli gelişen kapitalist üretim ilişkilerinin yarattığı küresel ölçekteki tahribatı her düzeyde sorgulanır kılmaması ve sosyalizmi de kapitalizmin gerek epistemolojik, gerekse de ontolojik gölgesinden çıkarmaması bağlamında mahkumetmesiyle özgürlükçü düşünce geleneği açısından büyük bir önem taşıyorlar. Sonuç olarak, XXI. yüzyıl için söylenebilecek en önemli şey, geçmiş yüzyıllardandeveralınan sorunların katmerli bir biçimde sürdüğü ve modernliğin krizinin henüz aşılamamış olduğudur. ABD'nin vardığı siyasal ve ekonomik yayılma düzeyi, bize geçmiş çağların bir figürünü, köleci Roma imparatorluğunu hatırlatıyor. Ancak bu sefer, imparatorun elindeki en önemli güç, eskiden olduğu gibi kaba bir şiddete dayanan silahlar değil. Ne de o çok abartılan, yıldız savaşlarını simüle eden uzay teknolojisidir Amerikan imparatorluğunu farklı kılan. Fark, bu imparatorluğun ve onun dayandığı sistemin, insan toplumlarının kültürlerini, yaşam biçimlerini, düşünüş şekillerini, alışkanlıklarını ve en önemlisi sosyal etkileşim ve ilişkilenme tarzlarını etkileyip köklü bir değişikliğe uğratarak, kolayca egemenliği altına alabilme becerisidir. Kısacası, yeryüzüne

yayılmakta olan savaşlardan çok daha sinsi bir biçimde kendini egemen kılmış durumda olan para kültürü ve insan hayatının anlamını buna hapseden koşullardır. Amerikan küresel egemenliği, somut olarak uçak gemileri ile hava üslerine; soyut olarak da uyguladığı saldırgan dış politikasına dayanıyor olsa da; bunların gerisinde sinsi bir biçimde kendini klonlayan gerçeklik, yani kapitalist üretim ilişkileri, insanın varlığını, yaşama gerekçesini ve anlamını silahlardan daha şiddetli bir biçimde esir almış durumdadır. Bu verili durumu baz alarak yola çıkıldığında, insan iradesinin kırılabilirliği ve silikliği, geçmişin yenilgileri ve olumsuz deneyimleriyle (reel sosyalizm) birlikte son derece umut kırıcı bir tabloyu gözler önüne seriyor. İnsan toplumlarının boğulmakta oldukları bu sarmaldan bir çıkış yolu yok mu? Bu soruya geçmişte verilen yanıtların geçerliliklerinin de tartışılır olduğu günümüzde, düşünen insanların yaşadıkları kafa karışıklığını ve beyinsel felci tümüyle olumsuzlamak da hata olacaktır. Meryem'in bakire olduğuna kesinkes inanmış bir Katolik'in safça düşünüşüyle karşılaştırılabilir bir radikalizme/sekterizme takılıp kalmamak ve huzursuz bir biçimde "gerçek"i aramaya koyulmak; mutlak bir doğrunun, her zaman her yerde geçerli olacak bir yargının boyunduruğundan kurtulmuş olmak da olumlu sayılabilecek bir niteliktir. Ancak bunun bir sınırının olması gerekiyor mu? Bu soruya da elbette çeşitli açılardan, çeşitli yanıtlar verilebilir, ancak yaşanan dünyanın koşullarından memnun olmayanların ve Marx'ın 11. tezinin taşıdığı anlamı bir biçimde sahiplenen insanların bu bulanıklığı aşarak, olumsuz gidişatı, çelişkileri olumlu bir biçimde çözümlemeye çalışmaları anlamında bir sınırdan söz edilebilir. Bu sınır, otoriter olmayan, çoğulcu bilimsel düşüncenin dönüştürücü eyleme dökülmeye başladığı, en azından buna niyetlendiği aşamanın sınırır.

Sosyal Bilimler ve Kürtler;

Ortadoğu'nun modern çağdaki sancılı dönüşümünü henüz atlatamamış ve uzun bir süre atlatamayacak gibi görünen Kürtlerin bir halk olarak karşı karşıya oldukları sorunlar ve çelişkiler, yukarıda anlatılan modernliğin krizinden ayrı düşünülemez. Kürtler de son kertede kendiliklerinin bilincine son iki yüzyılda varmaya başlamışlar ve ister istemez kapitalist üretim ilişkilerinin dışsal baskısı ile birlikte toplu bir dönüşümü yaşamaya başlamışlardır. Bu, aşiret toplulukları biçiminde örgütlenmiş, dağınık bir kırsal nüfusun kendi içinde etkileşime geçmesi, üretim tarzını geliştirmeye başlaması ve uluslaşmaya doğru evrilmesi ile karakterize edilebilecek bir gelişim çizgisidir. Kürtleri insan toplumlarının yazılı tarihinde istisnai bir konuma yerleştiren, bu dönüşümün son derece zengin ve önemli bir

coğrafyada gerçekleşiyor oluşudur. Parçalanmışlık realitesini yaratan faktörler, modernliğin getirileridir; bu anlamda bugün adına hatalı bir biçimde “Kürt sorunu” denen sorun, modern bir sorundur. Batı’da ulus-devletin önce sorgulanmaya ve sonrasında da kapitalizm çerçevesinde aşılabilmesinin yollarının arandığı bir süreçte ulus-devlet haline gelebilmenin rasyonel ve aktif yollarını arayan Kürtler, yirminci yüzyılın neredeyse tamamını ayakta ve savaşır halde geçirdiler. Reel sosyalizmin çözülmesinin ardından her tarafı kaplayan ‘ulus-merkezli siyaset biçiminin iflas ettiği’ yönündeki tezlerin kısa süren tantanası sırasında ciddi bir tırmanışa geçen çeşitli parçalardaki Kürt hareketlerinin şu an geldikleri aşama ise fazlasıyla ilginçtir. Bir yanda keskin bir ulus-devletçi söylem, lokal iktidarını gerçekleştirebilme olanağı bulmuşken, öte yanda ulus-devlet modelini reddeden ve alternatif yönetim biçimleri arayışına giren bir anlayış hakim hale gelmiştir.

Ortadoğu’da halkların birbirlerine boğazlatılma niyetlerinin iyiden iyiye gün yüzüne çıktığı son yıllarda, ateş hattının tam ortasında kalma riski en yüksek halk olan Kürtlerin içinde bulunduğu koşulların doğru, tutarlı ve bilimsel bilgisine şiddetle ihtiyacı vardır

Yirminci yüzyılın başında tam anlamıyla oturmaya ve akademik meşruiyet elde etmeye başlayan sosyal bilimlerin kaçınılmaz bir biçimde içine doğdukları ulus-devletlere bağımlı yaşam koşullarını tam anlamıyla aştıklarını söylemek mümkün değildir. Günümüzde halen çeşitli ülkelerdeki sosyal bilimlerle uğraşan bilim insanlarının söylemlerini inşa ettikleri düzlem, büyük ölçüde ulusal bir düzlemdir; toplumsal sorun kavramı, ilgili ülkenin toplumunun sorunlarını imler. Bu açıdan sosyal bilimler, halen referanslarını ulusal bir çerçeveden almakta ve akademik bilgi üretimi, bağlı olduğu ülkenin rengini taşımaktadır. Kısacası toplumsala dair bilgi üretiminin ulusal bir karaktere sahip olması, kaçınılmaz bir durumdur. Doğa bilimlerinin sahip olduğu evrensel geçerlilik iddiası, sosyal bilimlerin sahip olmadığı ve aslında olmaması da gereken bir iddiadır. Sosyal bilimler, bağımlı ve değişken bilgi üretirler. Dolayısıyla, sosyal bilimlerin etnik kimliklerinin olmayacağı önermesi hatalı bir belirlemedir. Kullanılan yöntem uluslararası, hatta uluslararası olsa da, eninde sonunda üretilen bilgi, etnik-bağımlı bir bilgi olacaktır. Bu açıdan, merkeze Kürtleri koyan, Kürtlerle ilgili ve daha da önemlisi Kürtler için bilgi üretiminde bulunan bir sosyal bilimler çalışmasının gerekliliği kendini hissettirmektedir. Çünkü halen Kürtlerin

yaşadıkları ülkelerin merkezi eğitim sistemlerine bağlı çalışmakta olan çeşitli üniversitelerde ele alınan Kürt kimliği, ister istemez çeşitli önyargıların ve resmi ideolojilerin gölgesinde oluşmaktadır. Yazılan her makaleyi, yapılan her araştırmayı ve sürdürülen her tartışmayı belirleyen, önceleyen bir tabu olduğu gibi durmaktadır bu akademik çevrelerde: Kürtçülük tehdidi. Bu korkunun gölgesinde yapılan bilimsel bilgi üretiminin bilimselliği de, objektifliği de kuşkuyla olduğundan, maalesef ister istemez Batılı emperyalist merkezlerde, bilinen niyetlerle hazırlanan Kürtlerle ilgili araştırmalara mahkum olunmakta, sorunun asıl kaynağı olan anlayıştan objektivite ve bilimsellik beklenmektedir. Özellikle tarih ve antropoloji alanlarında yapılan yaygın çalışmalar sayesinde az çok bilgi sahibi olabildiğimiz kendi gerçekliğimize de ister istemez yabancılaşmakta, kendimizi başkalarının tuttukları aynalarda görmeye çalışmaktayız. Bu tarihsel trajedinin sorumluluğu, tekrar tekrar modernliğin kendisindedir. Anakronizme düşme tehlikesine dikkat ederek, Kürtlerin ciddi bir biçimde modernliği sorgulaması gerekmektedir ve bunu da kendilik bilincinin ışığında, çoğulcu bir perspektifle gerçekleştirebilmesinin yolları mevcuttur.

Ortadoğu’da halkların birbirlerine boğazlatılma niyetlerinin iyiden iyiye gün yüzüne çıktığı son yıllarda, ateş hattının tam ortasında kalma riski en yüksek halk olan Kürtlerin içinde bulunduğu koşulların doğru, tutarlı ve bilimsel bilgisine şiddetle ihtiyacı vardır. Bugün yaşananları anlayabilmek için geçmişe sık sık dönüp bakmak faydalıdır; ancak bugünün somut bilgisine de ancak somut çabalarla ulaşılabilir. Bu işi bir başkasına bırakmak, sonraya ertelemek sonradan telafi edilemeyecek ciddi sorunlara yol açabilir. Toplumsal değişimin can yakıcı biçimlerini görmeye başladığımız son günlerde, kimi olguların kabuk bağlamasını bekleyerek çözüm geliştirememek, yıllardır büyük emeklerle verilen mücadelenin boşa çıkarılması; toplumun, hiçbir kural tanımayan kapitalist zorbalığa savunmasız bir biçimde teslim edilmesi anlamına gelir. Yaşadıkları sorunları kendi kendine çözme iradesine sahip toplumlar, bu tür durumlarda sosyal bilimlerin yardımına başvurarak bilimsel çözümler geliştirmeye gayret ederler.

A. Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

YAŞAMIN DEĞİŞMEZ ÖLÇÜSÜ: ŞEHİTLER

**Şehitler gerçeği;
insanın içselleştirdiği
doğruların,
güzelliklerin ve
bunlara ulaşmanın
görevleri karşısında,
her gün kürsüsüne
çıktığımız ve
yargılandığımız
vicdan mahkemesidir**

Kendisini bir şehitler partisi olarak tanımlayan PKK'nin, yeniden yapılanma sürecinde hangi militanlık duruşu ve nasıl bir yaşam tarzıyla yaşamsallaştıracağı tartışmaları yürütülürken çok farklı boyutlarıyla kendimizi değerlendiriyoruz. Yeni paradigmat yapılanma, çağ gerçekleri, halkın ve kadronun yaratmış olduğu değer ve birikimlerin oluşturulduğu zemin, yine güncelde içinde bulunulan siyasal ortamın gereklilikleri gibi, birçok gerekçe yeniden yapılanmanın hem nedeni hem de biçimini etkileyen ya da belirleyen nedenler olarak tartışılıyor. Oysa yeniden yapılanmanın en temel nedeni ve bunun biçim ve ölçülerini belirleyecek olan, kesintisiz bir biçimde her gün kendisini üreten şehitler gerçeğimizdir. 'Nasıl yaşanılır' Sorusuna cevap kadar, neyi nasıl anlayıp pratikleştireceğimizin ölçüsü de hiç kuşkusuz şehitler gerçeğimizdir. Her şehit gerçeği; günlük olarak, ne yapmamız gerektiğinin, nasıl yaşamamız gerektiğinin manifestosudur. Önderlik, Zilan arkadaşın eylemi ardından "Zilan bir manifestodur... Zilan komutan ben ise onun emir eriyim" demişti. Kendisini şehitler gerçeği karşısında böyle tanımlayan bir Önderlik duruşuyla bizim günlük olarak şehitleri algılama, anlama ve pratikleştirme gerçeğimiz yeniden sorgulamayı gerekli kılıyor.

PKK gerçeğinde şehitlerin 'yaşayan birer yaşam komutanı' olarak tanımlanması ve anı anına yaşamın gözeteni ve belirleyeni olarak

algılanması, bütün yaşam seyrimize rengini veren bir varoluş tarzıdır. Attığımız her adımda, aldığımız her nefeste, hatta her düşünce zerreciğimizde şehitler gerçeğini yaşayabildiğimiz oranda, şehitler partisi olan PKK'lilik kimliğine layık bir yaşamın sahibi olabiliriz. Bu, sadece manevi bir algılama değil ya da ahlaki bir sorun da değil; bir **iman etme** meselesidir. Onlar bize şah damarımızdan daha yakın, anı anına bizi izleyen ve nerede ne yapmamız gerektiğinin yol göstericileridir. Onlar, sadece ne olduğumuzun değil, ne olmamız gerektiğinin ve nasıl olacağımızın da ölçüleridir. Şehitler gerçeği karşısında günlük ve anlık olarak kendini sorgulamayan birisinin, kendisini PKK'liliğin gereklerine göre yaratabilmesi mümkün değildir.

Şehitler gerçeği; insanın içselleştirdiği doğruların, güzelliklerin ve bunlara ulaşmanın görevleri karşısında, her gün kürsüsüne çıktığımız ve yargılandığımız vicdan mahkemesidir. **'Unutmak ihanettir'** diyoruz. Unutmamak ise vicdanlı olmayla bağlantılıdır. İhanet vicdansızlıktır. Vicdansızlık ise özünde belleksizliktir. Şehitler, bu anlamda canlı belleğimiz ve yargılayan, yön gösteren vicdanımız olabildiği oranda bizi ihanetten kurtarabilecek gerçeklerimizdir. Onları sürekli içimizde taşıyabildiğimiz, kendimizin birer parçası olarak özümseyebildiğimiz oranda, onlara yaklaşabiliriz. Şehitler gerçeğinden uzaklaşmak kendimizden uzaklaşmaktır.

Kendinden uzaklaşmak, yabancılaşmak, her türlü ihanetin kapısını açık tutmaktır.

Son yıllarda yaşadığımız zihinsel, toplumsal ve örgütsel alt-üst oluş süreci, birçok değerimizin yeniden tanımlanması ve giderek anlamamadan ve tanımlayamamadan kaynaklı aşınmasını da beraberinde getirdi. Birçok noktadaki anlamama ve tanımlayamamadan kaynaklı aşınmalar, bizi farklı boyutlarda zorladı: İdeolojik, örgütsel, siyasal ve askeri zorlanmalarımız ve bu noktalarda yaşanan aşınmalar ve aşılmalar yeniden yapılanma diyalektiğinin -bir yere kadar- doğal sonuçlarıdır. Bu noktalar, değişim halindeki toplumsal ve insan gerçeğinin gerekleridir. Dolayısıyla bu yönlü zorlanmalar büyümenin ve gelişmenin zorlanmalarıdır. Ancak, bırak değişmeyi ve aşınmayı; her gün beslenip büyütülmesi gereken gerçeklerin aşınması, küçülmenin ve yok oluşun işaretleridir. Bizim varoluş gerekçemiz olan şehitler gerçeği, büyütülmesi ve sürekli üretilmesi gereken gerçeklerimizdir. Şehitler karşısında yaşanan en küçük bir duyarsızlık ya da onları yaşamsallaştırmama durumu, yaşamın özüne ilişkin bir bozulmanın ve çürümenin işaretidir.

Komplo süreci ve sonrasında yaşanan şahadetler gerçeği karşısındaki duruşumuz ile içine girdiğimiz eksik ve yetersizliklerimiz arasında mutlak bir diyalektik bağ vardır. Önderliğimiz komployu karşılarken en büyük güç kaynağının şehitler gerçeği olduğunu ifade etti. Bu yüzden de şehitleri sürekli işlemenin ve anlamının gereğine dikkat çekti. "Mümkün olsaydı her şehit için bir kitap yazardım" dedi. Geçmişte de her şahadet Önderlik açısından kapsamlı değerlendirme ve hamlelerin nedenleri olarak algılanıp işlendi. Hakkı karar yoldaşla başlayan ve daha sonra her şehit gerçeğine pratikte cevap verme arayışı ile devam eden bu yaklaşım, PKK'nin kimliğini belirlediği gibi, pratiğin doğrultusunu da ortaya koydu. PKK şehide verilen bir cevap olduğu gibi, PKK tarihi de anı anına şehitlik gerçeği ve ona cevap verme arayışının ve çabasının ürünü olarak gelişti. Ne zaman ki şehitler gerçeğine cevap vermede yetersiz kaldık, o zaman büyüme ve gelişme yerine durağanlık ve bozulma başladı. Ya da bunu tersten alabiliriz: Bir yerde durağanlık ve bozulma varsa, orada durup şehitler karşısındaki duruşumuzu sorgulamamız gerekiyor.

Son yıllarda şehitleri algılama, işleme ve yaşamsallaştırma yönündeki çabalarımızın zayıfladığı mutlaka görülüp aşılması gereken bir gerçeğimizdir. Şehidi algılama, hissetme, ona cevap olma çabası yönünde gözle görülür bir aşınma var. Eskiden her şehit için mutlaka bir çözümleme yapılır, üzerinde tartışılır ve bir biçimde mutlaka anısına cevap olunmaya çalışılırdı. Her şahadet bizim için büyük bir öfke nedeni, intikam gerekçesiydi. Öfkemizi yaşadığımız şehitlik gerçeğine cevap olabilmek için, kendimize ve düşmana karşı mücadele azmimiz ve irademiz bilenir ve keskinleşirdi. İntikamı alınmamış şehit bizim için cehennem azabı olurdu. İntikamı alınana kadar birbirimizin yüzüne bakamazdık. Şehide cevap olamamak bir utanç nedeni olduğu kadar, daha güçlü mücadelenin de gerekçesi yapılırdı. Bir şahadet haberi aldığımızda mutlaka sarsılır, kendimizi sorgulama ihtiyacı duyardık. Bu konuda en duyarlı olan da Önderlikti. Her şahadet Önderlik için büyük bir öfke ve mücadeleyi yeni aşamalara taşıma gerekçesi olurdu. Önderlik bunu çözümlenmelerinde işler, bizim de önümüze görev olarak koyardı. Son yıllarda bu yönlü değerlendirmelerimizin yetersiz kaldığını -zorumuza gitse de- kabul etmek durumundayız. Şehitliği kendimiz için öfke ve intikam nedeni yapmak yerine, neredeyse anlık üzüntüler ve çaresizlikle karşılıyoruz. Oysa şehit üzüntü ve çaresizlik nedeni değil, çarenin ta kendisidir. Eğer buna rağmen ortada bir çaresizlik varsa bunun tek anlamı vardır: Şehitten uzaklaşmadır bu.

Şehitlik diyalektiği; yaşamın tıkanıp, bitirildiği noktada, kendini küllerinden yaratma diyalektiğidir. Sıradan insan için en büyük çaresizlik olan ölüm gerçeği, bizim şehitler gerçeğimizde aşılabılır, yaşamın kendisi haline getirilmiştir. Bu anlamda şehitlik gerçeği ile buluşan insan için en büyük çaresizlik bile, kendini anda doğru bir gerçekleştirmeyle aşılabilecek bir gerçektir. Eğer yaşamın her hangi bir sorunu karşısında çare olunamıyorsa, nasıl yaşayacağımızı bilemediğimizdendir. Nasıl yaşayacağımızı bilememenin özünde ise, yaşamın nerede başlayıp, nerede bittiğinin bilinmemesi vardır.

Şehitler gerçeği karşısında kendimizi doğru sorgulama basit bir duygulanma değildir. Şahadet nasıl gerçekleşmiştir, hedeflenen nedir? Bu hedefe nasıl ulaşılır? Şehit bizden ne

istemektedir, bunu nasıl yapabiliriz? Sorularını doğru sorup, kapsamlıca tartışmayı, planlama yapmayı ve bu planlamayı harekete geçirmek için gerekli yol yöntem ve araçları yaratarak harekete geçmeyi başırdığımız oranda şehide cevap olabiliriz. Üzölme, ağlayıp sızlama, geleneksel ölüm karşısında gösterilen yaklaşımlardır. Şehitlik bunların aşılması olarak algılanmıyorsa orada ciddi bir anlama sorunu vardır. Anlama sorunu da özünde yaşam duruşuyla bağlantılıdır. Sıradan yaşayan insan sıradan algılar. Şehitlik gibi olağanüstü bir gerçek karşısında sıradan duruş cevap olamayacağına göre, ilk yapılması gereken kendimizi sıradanlıktan kurtarıp olağanüstü hissedebilmeyi gerektirir.

Devrimci duruş sıradanlığı kabul etmeyen duruştur. Bu anlamda her şahadet, özünde, devrimciliğe yapılan çağrıdır. Bu çağrıya cevap kendimizden başlar. Bir şahadet gerçeğiyle karşılaştığımızda, eğer duygularımız sıradan bir insanın duygularıyla, ilk yapılması gereken bu duruşumuzu sorgulamak olmalıdır.

Yani davet önce bizedir. Bizim yaşadığımız bütün yetersizlikler bu noktadan başlar. Şahadetin nedenini ve gereklerini başka yerde aramaya başladığımız andan itibaren, şehitlikten

uzaklaşmaya başlarız. Oysa şehit önce bize seslenmektedir. Onu anlamamızı istemekte, anladığımız oranda önümüze görevler koymaktadır.

Son yıllarda fedailik tarzında gelişen bütün şahadetlerde, manifesto niteliği taşıyan mektuplar bırakılmakta; önümüze görevler konulmaktadır. Bu mektuplar iyi incelendiğinde, içinde bulunduğumuz dönemin temel sorunlarını en sade ve özlü bir biçimde çözümledikleri gibi, döneme cevap olmanın görevleri de net ve keskin bir biçimde ortaya konulmaktadır. Bu tarzda sayısı yüzlerle ifade edilen şehitlerimiz var. Bunların mesajları ne kadar anlaşılıyor,

gerekleri ne kadar yerine getiriliyor noktasında ciddi sorunlar yaşadığımız mutlaka sorgulamamız gereken bir gerçeğimizdir. Çoğu zaman bu mektupları okuyup geçiyoruz. Ve kısa bir sürede unutulup gidiyor. Bu yaklaşım bir aşınmanın ve bozulmanın göstergesidir. Oysa Önderlik şehitlerin vasiyetlerini cümle cümle okuyup her satırı üzerinde saatlerce çözümlenme yapar, önümüze somut görevler koyardı. Böyle olduğu için her şahadetin ardından hareket olarak bir hamle yapar ve büyüdük. Bugün bunu yapacak platformlarımızın ve mekanizmalarımızın yeterince işlemediğini görebiliyoruz. Bununda ötesinde, her arkadaşın kendini bundan sorumlu görüp, bunu gündeme dayatması çabasının yetersiz kaldığını da izleyebiliyoruz. Sorgulamalarımız yetersiz kaldığı için, bizde devrim düzeyinde değişim yaratması gereken şehitlik gerçeği, giderek sıradanlaşmaya başladı. Çoğu zaman günlük yaşamın basit sorunları gündemimizi yoğunca işgal ettiği halde, esas gündemimiz olması gereken şehitlik gerçeği geçiştirilebiliyor. Ondan

sonra da, 'neden büyümüyoruz, sorunlar yaşıyoruz, ortamımızda bozulmalar ve aşınmalar yaşıyor' diye yakınıyoruz. Bu durumda sorulacak soru, 'hangi şahadeti ne kadar tartıştık, ne kadar anladık ve ne kadar cevap olmaya çalıştık' olmalıdır. Yanlış sorular sorduğumuz için cevapsız kalıyoruz. Oysa doğru soru sorabilirsek, cevabının

da soru da gizli olduğunu görürüz.

Şehitler gerçeği sadece bıraktıkları yazılı mesajlarda değil, geride bıraktıkları yaşam gerçekliğinin de her anlamda yaşmaya devam etmektedir. Bizim gerçeklerimiz ve doğrularımızın bu kadar güçlü olmasının nedeni yaşamın en zorlu sınavlarından geçip ispatlanmış olmasına dayanır. Her şehidin yaşamı ispatlanmış ve uğruna yaşamın ortaya konulduğu gerçeklerle örülü olduğu için, mutlaka bir anlamayı gerektiriyor. Şehitlerden öğreneceğimiz doğrular ve gerçekler, soyut sözlerin ötesine geçebilmiş olmalarıyla farklıdır.

Şehit gerçeğinin yaşanmış her anı, söylenmiş her sözü derslerle doludur. Bunun için de, eğer neyin ne olduğunu ispatlanmış doğrular ve şahadet edilmiş gerçeklerden öğrenmeyeceksek nereden öğreneceğiz? Eğer şehidi okumuyorsak, anlamaya çalışmıyorsak ya da öğrendiğimiz her şeyi ispatlanmış bu doğruların süzgecinden geçirip beynimize, yüreğimize nakşetmiyorsak, neden iyi öğrenemediğimizi ve öğrendiklerimizin neden yaşamda karşılığını bulamadığını anlayamayız.

Yaşamımızın her anına, ilişkilerimizin neredeyse her zerresine yoldaşa, yaratılan değerlere, devrime ve zafere inançsızlık yedirilmeye çalışılırken; şehitlik gerçeği, en yüce gerçekleşme anında güvene ve inanca şahadet etmektedir

Son 7 yıldır üzerimizde uygulanan komplonun hem anlaşılması hem de aşılması yönünde yürüttüğümüz mücadelenin istediğimiz biçimde sonuçlar almamasını sorgulayacak; komplo karşısında en sağlam duruşun ve komplocuları boşa çıkaran tavrın ifadesi olan Önderlik ve şehitler gerçeği karşısındaki duruşumuzu iyi sorgulamamız gerekiyor. Komplo karşısında en soylu duruşun sahibi olan şehitlerimizin tavrı, bir yerde bizim bütün yetmezliklerimize rağmen komplonun sonuca gitmesini engellemektedir. Neredeyse komplonun sonuca gitmek istediği her adımda ateşten bir duvar gibi komplonun karşısına dikilen şehitlerimiz ortaya çıkmakta ve saldırıları püskürtmektedir. Bu duruş kendi başına komployu durdurduğu gibi, komplonun nasıl aşılacağına duruş ve görevlerini de netleştirmektedir. Bu duruşu tamamlayabildiğimiz taktirde komployu boşa çıkarmak mümkün olduğu halde, bizim yetersiz duruşlarımız komploculara cesaret vermeye devam etmektedir. Oysa her şahadet komploculara olduğu kadar bizim duruşumuza da 'dur' demektir. Serdar Arı arkadaş gerçekleştirdiği eylem ve bıraktığı mektuplarda bu yetersiz duruşlarımıza yeniden

'dur' demektir. Kendi duruşunu ve eylemini 'yetersiz yoldaşlığın bir özeleştirisi' olarak ortaya koyan bu şehitlik gerçeği, bizi de kendimizi sorgulamaya ve sözde sürekli tekrarladığımız özeleştirilerimizi yaşamsal kılmaya davet etmektedir.

Serdar arkadaşın mektubu bizim her gün tartışıp, bir türlü net bir ifadeye kavuşturamadığımız dönemin bütün görev ve sorumluluklarını çok net ve sade bir dille ortaya koymaktadır. Dönemin hiçbir yalpalamayı ve ikircikli duruşu kabul etmediğini haykırmaktadır. İçimizde gelişen farklı yaşam arayışlarına karşı cevabın net olduğunu ortaya koymaktadır. "*Önemli olanın anlamlı bir yaşam olduğuna inanıyorum. O*

yüzden ne olursa olsun yaşamalıyım demekten ziyade gerektiği kadar yaşamaya ve bu süreye de anlam yükleyerek yaşanması gerektiğine inanıyorum." Bu sözler felsefik olarak nasıl yaşamalı sorusuna cevap verdiği kadar günlük olarak da yaşam arayışlarının hangi yönde olması gerektiğine cevap vermektedir. Düşman her gün bize imha ve teslimiyet ikilemini dayatıyor. Serdar arkadaş mektubunda büyük harflerle, "**YA ÖZGÜRLÜK YA DA ŞEREFİLİCE ÖLÜM**" diyerek, buna cevabın net olduğunu ortaya koymaktadır. Yine dönemin temel görevi olarak sıradanlığı kabul etmeyen duruşu da netleştirmektedir. "*Dönem büyük çıkışları gerekli kılıyor. Dönem her ne pahasına olursa olsun Önderliği sahiplenmeyi, bunun için tüm mücadele tarzlarını vermeyi gerekli kılıyor. Şimdi bu bedeli ödemeyip de ne zaman ödeyeceğiz?*" Burada önümüze konan görev net olduğu kadar, bunun gerekliliklerinin de neler olduğu ortaya konulmuştur. **Görevin sadece mahiyeti ve biçimi değil, zamanı da netleştirilmiştir:**

şimdi! Tanımlanan dönem özellikleri ve görevleri kadar bunu gerçekleştirecek militanın da tanımı yapılmıştır. Bu PKK militanlığıdır. "*PKK de militanlık, ateşten bir gömlek gibidir. Güç ister, cesaret ister, ideolojik, politik, örgütsel donanım ister. Anı anına kendini küllerinden yaratmayı ister.*" Bu tanımlamalar Serdar arkadaşın mektubunda çok kapsamlı ve net ifadelerle ortaya konulmuştur.

Bunları tanımlamak kadar, onların gerekliliklerinin yerine getirilmesine büyük bir inanç da vardır. Bu gerçeklere inanç, yoldaşa

inançla tamamlandığı için duruş netleşmiştir. Bu sadece kendine inanmak değil, yoldaşlarına da olan inancın ve güvenin dile gelmesidir. Dönemin görevlerine cevap olup tanımlarken, yoldaşlarına olan inancını çok çarpıcı ifade etmektedir. *“Tüm yoldaşlarımın bunu bir kıvılcıma, daha örgütlü ve büyük mücadele potansiyeline dönüştüreceğine olan inancım da sonsuz.”* Israrla içimize dayatılan ihanet, bizleri en çok da yoldaşa inanç ve güven noktasından vurmaya çalışmaktadır. Yaşamımızın her anına, ilişkilerimizin neredeyse her zerresine yoldaşa, yaratılan değerlere, devrime ve zafere inançsızlık yedirilmeye çalışılırken; şehitlik gerçeği, en yüce gerçekleşme anında güvene ve inanca şahadet etmektedir. Bizler, günlük yaşam yetersizliklerimizin yaratmış olduğu geri ve irade kırıcı yaklaşımlarıyla birbirimizi değerlendirip, neredeyse düşmanın ısrarla içimize dayattığı güvensiz ve inançsız yaklaşımlarla yaşamımızı zayıflatırken; yaşamın esası ve yaratıcısı olan şehit de, ısrarla, bütün bu yetersizliklerimize rağmen, yoldaş olmanın bir gereği olarak güvenini ve inancını haykırmaktadır. Bu, sadece inanmak değil; inanmaya çağrıdır da.

Belirttiğimiz noktadaki tanımlama ve izahatlar kadar, ispatlanmış ateşten bir gerçekle yazılmış sözlerdir Serdar arkadaşın mektubu. Bu sözlerin tek bir cümlesi bile, doğru anlaşılıp gerekleri yerine getirildiğinde, değil bir kişiyi; bir halkı, bütün bir toplumu bin defa küllerinden yeniden yaratacak kutsallıkta ve güçtedir. Anlaşılıp, gerekleri büyük bir inançla yerine getirilmediği taktirde; her sözcüğü, insanı bin defa lanetli kılacak sözlerdir bunlardır. Okumak, anlamak ve gereklerini yerine getirmek kadar; bir an bile unutmamak, kendimizi bu gerçek karşısında sorgulamak, ihanete kapıyı kapatmanın tek yoludur. Bu yaklaşım, salt genel bir doğru değil, günlük olarak yaşadığımız gerçeklerin acı bir izahıdır. Yanı başımızda yaşanan bütün ihanetlerin, bozulmaların ve aşınmaların kaynağında şehide yanlış yaklaşım yatmaktadır. Her gün gerçekleşen şahadetler karşısında duyarsız kalan, günlük yaşamın akışı içinde sıradanlığı yaşayan insanın gidişatını görememek bir körlüktür. İhanet, bozulma ve aşınma öngörülmeyecek şeyler değildir. Yanı başımızdaki insanların yaşadığı aşınmalar bozulmalar ve sonunda gidilen ihanet laneti bizi şartırtıyorsa, ölçülerimizde bir muğlaklık vardır.

Oysa bir kişinin ya da hareketin zafere mi ihanete mi gittiğini anlayabilmek için, kendi şehitlerine nasıl yaklaştığına bakmak yeterlidir. Eğer en güçlü gerçeklere yaşamını ortaya koyarak şahadet eden değerlere karşı bir duyarsızlık ve ilgisizlik varsa, orada gidişat lanete doğrudur. Bizim de kendi yaşam gerçeğimizde, elbette birçok değerlendirme ölçümüz, öngörü yol ve yöntemlerimiz vardır. Buna bilim diyoruz, felsefe diyoruz, siyaset diyoruz. Bunların hepsi elbette olması gereken şeylerdir. Ama hiç birisi, şehidin karşısındaki duruş kadar netleştirici ve izah edici değildir.

APOCU gerçekleşmenin örgütlü ifadesi olan PKK'lileşme kimliğini yeniden tanımlayıp, onun birer militanı olma yönündeki iddia ve çabalarımızda tutarlılığımızın göstergesi, şehitler karşısındaki duruşumuzda kendinin dışı vuracaktır. Günlük olarak kendini gerçekleştiren şahadet gerçeği karşısında kendimizi ne kadar sorguladığımız ve görevlerimize ne kadar sahip çıktığımız PKK'lilik iddiamızın ölçüsüdür. Son dönemlerde bu noktalarda yaşanan aşınma ve yetmezliklerimiz hiçbir konudaki yetersizlik kadar hayati değildir. O zaman sorgulamayı doğru zeminde ve en çarpıcı ölçüler içinde yapacağız. Eğitimlerimizde, bireysel yoğunlaşmalarımızda, günlük sohbet ve ilişkilerimizde en çok inceleyeceğimiz, anlayacağımız ve kendimizi vuracağımız ölçü; şehitlik gerçeğidir. Bunun dışındaki her şey, kendi başına çok fazla anlamlı ve yaratıcı olmaktan çok, muğlaklaştırıcı ve sapıtıcıdır.

Sonuç olarak ısrarla vurguluyoruz, büyüme kaynaklarımız ve kutsallıklarımız şehitlik gerçeğinde gizli olduğu kadar, içimizdeki her türlü bozulmanın kaynağında da şehide yanlış yaklaşımlar yatmaktadır. Başta kendimizi, sonra da çevremizdeki her şeyi bu aynanın karşısına koyabildiğimiz oranda gerçekleri görebiliriz. Bu ayna, bize gerçekleri en berrak bir biçimde görececek bir göz ve anlayacak bir bilinç kazandıracaktır. Gerisi karanlık ve lanettir. İşte bunun için: **UNUTMAK İHANETTİR.**

Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

KÜRT HALK ÖNDERLİĞİNE

Başkanım,

Son çeyrek yüzyıla destansı bir mücadele sığdırdınız.Yaşanan her an'da büyük gelişmeler yarattınız. Sadece Kürt halkı için değil,Ortadoğu halkları ve insanlık için bir gelecek umudu oldunuz. Ortaya koyduğunuz Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması ve Demokratik Konfederalizm projeleriyle halkların yeni sesi oldunuz. Toplum, doğa, tarih, felsefe,bilim,mitoloji, din ve sayamayacağımız bir çok konu yeni bakış açınızla daha da anlaşılır oldu bizler için.Kördüğüm haline gelmiş bir çok sorun yeni bakış açınızla çözüm perspektifine kavuştu. Geliştirdiğiniz çözümlerle gerçek tarihimize tanıştık. Şimdi her zamankinden daha kararlı, kendimizden emin ve netiz. Özgür toplum, özgür birey olma her zamankinden daha fazla yerleşti bilincimize.

Tüm bu yaratımlarınıza rağmen hak etmediğiniz uygulamalara maruz bırakılıyorsunuz. Uluslararası komplonun üzerinden 7 yıl geçti. O günden bugüne kadar geçen zamanda eşine ender rastlanan bir tecrit içinde tutulduunuz. Ve bugün bu tecrit bir imha kuşatması halini almış bulunuyor. Kürt halkıyla ve halklarla olan bağınız kopartılmak isteniyor. Halklar tekrardan karanlığa gömülmek isteniyor. İmralı'dan yayılan aydınlık karartılmak isteniyor. Bu anlamda İmralı'da tarihsel bir mücadele, hesaplaşma yaşanmakta. Bugüne kadar temsil ettiğiniz özgür yaşam çizgisi her türlü engellemelere rağmen varoldu ve insanlığa ulaştı. Gidasını bundan alan halklar çözümün, özgürlüğün İmralı'dan geçtiğini anladılar.Ve her dönem bir sahipleniş içinde oldular. Elbette bu durumdan en çok korkan ve paniğe kapılan uluslararası komplocu güçler oldu.Bundan dolayı bugün İmralı'da bir imha tecridi yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Tüm bu uygulamalar uluslararası komplocu güçlerin çözümsüzlüklerini gösterdiği gibi, sizin de büyüklüğünüzün itirafı oluyor.Ancak sizin gibi insanlık, özgürlük ve onur emekçisi birinin böyle uygulamalara maruz bırakılması,İmralı tabutluğunda tutulması,kendine uyarım diyen 21.yy.ın utancı olarak tarihe geçecektir.

Başkanım

Size uygulanan imha tecridiyle halkımız, halklar tekrardan köleleştirilmek isteniyor. Yarattığınız bunca değer bir çırpıda yok edilmek isteniyor. Ama bizlerin bunu kabul etmesi mümkün değildir ve bedeli ne olursa olsun kabul etmeyeceğiz. Yaklaşık 21 haftadır sizden haber alamıyoruz. Bu ise bizleri kaygılandırıyor ve

öfkeleniyor. Kürt halkı özgürlüğünün ancak ve ancak Başkan APO'sunun özgürlüğünden geçtiğini biliyor. Onun için geçmişte olduğu gibi bugünde üzerine düşen görevleri yerine getiriyor. Kaleme aldığınız Özgür İnsan Savunması'ndan bir alıntı yapmak istiyorum: "İsa çarmıha gerildiğinde etrafındakiler sadece ağlayabildi. Muhammed öldüğünde cesedi üzerinde üçgün iktidar tartışması yapıldı. Lenin öldüğünde kimse kendini öldürmedi.Ama tutuklanmam ve sonra teslim edilmem üzerine Kürt halkının evlatları, oğul ve kızlarının yüzlerce kendilerini cayır cayır yakarlarken acaba ne demek istiyorlardı? Kendini bomba yapıp patlatanlar neye öfkeleniler? Hangi gerçekler bunu onlara yaptırıyordu? Önünü bizzat almasıydım binlercesi daha hazırda. Bunlar özgürlük hareketinin bir yöntemi olarak değil,benim etrafımda gelişen olaylardı" Bu alıntı Kürt halkının önderliğine olan bağlılığımı ve gerektiğinde kendini Önderliği için cayır cayır yakacağını ortaya koyuyor. Uluslararası komplocu güçlere verilecek en iyi yanıtta bu olacaktır. Kürt halkı bu yanıtı geçmişte vermiştir ve bugünde verecektir.

Bende sizin bir öğrenciniz, bir yoldaşınız olarak, Kürt halkının bir evladı olarak üzerine düşen görevi yerine getirmek istiyorum. Yapacağım eylemi size, yurtsever Kürt halkına, şehitlere ve yoldaşlarıma olan bağlılığımın bir gereği olarak yapıyorum.Ve içinden geçtiğimiz sürece ancak bu tarz çıkışlarla karşılık verilebileceğine inanıyorum. Önemli olanın anlamlı bir yaşam olduğuna inanıyorum. O yüzden ne olursa olsun yaşamalıym demekten ziyade,gerektiği kadar yaşamaya ve bu süreye de anlam yükleyerek yaşanması gerektiğine inanıyorum.

Üzerinizde uygulanan imha tecridini protesto etmek amacıyla bu eylemi gerçekleştiriyorum. Ayrıca bu eylemimi yetersiz yoldaşlığın bir

özeleştirisi olarak kabul etmenizi umuyorum.Nedenlerini yukarıda belirttiğim eylemimi affınıza sığınarak gerçekleştiriyorum. Her ne sebeple olursa olsun bir insanın fiziki olarak kendisini yok etmesine karşı olduğunuzu biliyorum. Ama içinde bulunduğumuz koşullar, karşı karşıya olduğumuz tehlikeler ve en önemlisi de, siz özgürlük önderimize uygulanan imha kuşatması karşısında kendimi bu eylemi gerçekleştirmeye zorunlu hissediyorum. Gerekçelerimi kabul edeceğinizi umuyor, selam, sevgi ve saygılarımla bağlılığımı sunuyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla...

GENEL PARTİ YAPISINA

Değerli yoldaşlar,

APOcu gerçekleştirmeye varıldık, kimlik kazandık. Kendine yabancılaşmış, kendini inkar eden bir zihniyetten, yaşam ve toplumdaki, günümüz özgürlükle donanmış,zihniyet yaşam,demokratik toplumuna da bizleri kavuşturan bu gerçekleşme, varoluştur.Tarih,toplum ve doğa tüm canlılığıyla bu varoluşla yerleşti zihnimize.Daha bir anlamlı ve kutsal bakar olduk tarihe,topluma ,doğaya ve yaşama.Kendimizi tarihin derinliklerinde Ana tanrıça'nın yüceliğinde ,etnisitenin direnişinde,peygamberlerin kutsallığında,demokratik-komünal değerlerin özünde bulduk.Kendimizi tarihte buldukça günümüz aydınlandı,geleceğe ışık oldu.Doğanın ruhuna daha bir yakın olduk.Toplumunu tanıdıkça kadını,özgürlüğü ve toprağı daha bir anlar olduk.Yüreğimizle bakmanın anlamını keşfettik.Tarih,doğa ve toplum birebir sürekli önümüze.Doğru-yanlış,özgür-köle,ışık-karanlık,iyi-kötü,daha bir anlaşılır oldu.Devleti,Tanrı'yi tanıdık.Apocu gerçekleşmenin yarattığı bakış açısıyla dünün kutsallıkları tüm cüce gerçeklikleriyle gözlerimin önüne serildi.Devletsiz ve iktidarsız yaşamın asıl kutsallık olduğunu anladık.Kaybettiğimiz soy damarlarımız tarihin derinliklerinde bularak gerçek köklerimiz üzerinde yeşermesini bildik.Kendimiz olmayı,özgür yaşamı,özgür birey ve toplumu keşfettik..Bunun devletsiz ve iktidarsız bir yaşamla olacağını,olacaksa demokratik ve özgür bir toplum olarak yaşanacağını temel şiar olarak belledik.Bunun yolunun ise Enkidu gibi devlete ve şehre koşarak değil,özgürlük dağlarına koşmaktan geçtiğini anladık.Verilen mücadelenin,destansı direnişin,yeni yaşamın adı Apocu varoluş ve gerçekleşmesiydi.Buydu bizleri var eden,bizi biz

yapan,uyandıran,yürüten,mücadeleye çeken,kahramanlar yaratan,zafere götüren...

Yoldaşlar

Son otuz yıllık dönemde halk olarak, hareket olarak yoğun bir mücadele sürecini yaşadık.Ö.H.mizle başlayan mücadelemiz Kürdistan'da,Türkiye'de,Ortadoğu'da ve Dünya'da yeni bir yaşam sisteminin adı oldu.Her gününe ayı bir kahramanlığı sığdıran destansı bir mücadeleye tanık olduk. Şehit kanyıyla sulanmamış vatan toprağımız kalmadı.Kürde dayatılan köleleşme kapana kapatılma özgürlük direnişiyile aşılmaya başlandı. Reber APO'yla yazılmaya başlandı özgürlük tarihimiz.. Bundan dolayıdır ki Uluslararası komplocu güçler harekete geçti. Tek korkuları vardı.Kürt halkının ve halkların özgürleşmesiydi. Özgürleşmenin ancak Reber APO'yla olacağını biliyorlardı. Bundan dolayı Önderliğimiz hedef alındı ve lanetli Uluslararası komplocu güçler tarafından İmralı tabutluğuna konuldu.

Özgürlük Sınırsızlıktır derler.İmralı tabutluğunda da olsa, ağır tecrit koşullarında da olsa Önder APO halkımız ve insanlık için yeni bir ses,yeni bir ışık olmayı bildi. Geliştirdiği Savunmalarda sadece Kürtlerin değil, orta-doğu ve insanlığın önderi olduğunu bir kez daha kanıtladı. İnsanlığa armağan ettiği Demokratik-Ekolojik Toplum Paradigmasıyla Demokratik Sosyalizm Işığında İnsanlığın sorunlarına nasıl çözüm olunacağını gösterdi.

Demokratik Konfederalizm sistemini direnişin ve dirilişin bayramı olan Newroz'da insanlığa armağan etti. Demokratik ve özgürlükçü yaşamın nasıl olacağını gözler önüne serdi. Her zaman ki gibi bu projelerin gerçekleşeceğine olan inanç sonsuzdur. Bundan dolayıdır ki; halkımız Newroz'da bu projeleri selamladı, sahiplendi. Bu çıkışlar ve halkın sahiplenışı Türk oligarşisinin ve uluslararası komplocu güçleri korkuttu. Çünkü karanlık Önderlik ışığıyla aydınlanmaya başlamıştı. Komplocu güçlerin korktuğu bu aydınlıktı. Çünkü komplocular,özgürlüğü değil, köleliği ister. Yani halkların insanlığın köle olmasını istiyorlar. Ve bunun için çok şey yaptılar. Ve şu an artık son aşamadayız. Çözümü önderliğimizi imha tecridine almakta buluyorlar. Önderliğimizi, güneşimizi karartmaya,imha ermeye çalışıyorlar. Önderlik , halkından, yoldaşlarından kopartılmaya çalışılıyor. Tam 21 haftadır Önderliğimizden haber alamıyoruz. Bu imha çemberi mutlaka kırılmalı,parçalanmalıdır.

Yoldaşlar

Kritik bir tarihi süreçten geçiyoruz.

Halklar açısından karanlık bir döneme girilebileceği gibi aydınlık bir döneme girmenin şansı daha da fazladır. Bunun önünün alınması içindir ki Önderliğimiz imha edilmeye çalışılıyor. Önderlik Gerçeği, aydınlık düşünceler boğulmak isteniyor. Son darbe vurulmak isteniyor. Eğer bu olursa karanlık günlerin geleceği tüm komplocu güçler tarafından biliniyor. Süreç bu denli bir öneme sahip. Artık YA ÖZGÜRLÜK YADA ŞEREFLİCE ÖLÜM dediğimiz döneme giriyoruz. Temel şiarımız “Reber APO’ya özgürlük”tür. Dört bir yandan dayatılan İmralı tecridini kırmaktır, parçalamaktır.

Dönem büyük çıkışları gerekli kılıyor. Dönem her ne pahasına olursa olsun Önderliği sahiplenmeyi, bunun için tüm mücadele tarzlarını vermeyi gerekli kılıyor. Şimdi bu bedeli ödemeyip de ne zaman ödeyeceğiz? Özgürlük Önderimiz imha tecridi altındayken mücadele etmeyipte ne zaman mücadele edeceğiz? Tüm bu kritik döneme rağmen üzümlere belirtmek istiyorum ki yaşanan derin bir sessizliktir. Reber APO ve özgürlüğü için yer yerinden oynamalyken neden bu sessizlik? Kürdistan’da varsa bir siyasi irade o da Kürt Halk Önderi Reber APO’dur. Kurumlarımız neden sessiz? Kimlerdir bu ölüm sessizliğinin sorumluları? Nedir karanlık zihinlerden geçen düşünceler? Ben bu ölüm sessizliğini bozmak istiyorum. Belki yaşanan karanlığa bir kıvılcım olurum. Aydınlık günlerin geleceği için üzerime düşen görevi yerine getireceğim. Ve bu görevi layıkıyla yerine getireceğime inanıyorum. Bu konuda güçlüyüm ve inançlıyım. Olacaksa bizler açısından bir yaşamın anlamı ancak ve ancak Reber APO’yla olacağına inanıyorum. Nasıl Güneş’siz yaşanmazsa bizler de Önder ÖCALAN’sız yaşayamayız. Önder ÖCALAN ne demişti; “Her ne ser kar.” Yani herkes iş başına! Kazanılması gereken bir özgürlük mücadelemiz var. Şehitlerimize verdiğimiz sözümüz var. Bu sözler

bizim onur ve namusumuzdur. Ve bunun yolu da Reber APO’ya sahip çıkmaktan, Reber APO’nun özgürlüğü için mücadele etmekten geçiyor. Sadece mücadele değil, amansız bir sahipleniş, aşkla, tutkuyla çalışmaktan geçiyor. Ben buna inanıyorum. Ve tutkuyla bağlı olduğum Önderliğimize, halkımıza, şehitlere ve siz değerli yoldaşlara verdiğim sözü patliğimle, yapacağım eylemlerle yerine getireceğim.

Yoldaşlar

Örgüt olarak yeniden yapılanma sürecini yaşıyoruz. Reber APO’nun perspektifleri ışığında önemli bir aşama kat etmiş bulunmaktayız. Bu aşama yakın döneme damgasını vuran kahramanca direnişin, gerillamızın çıkışlarıyla kat edildi, anlam kazandı. Aynı zamanda lanetli bir ihanet, çetecilik dönemini yaşadık. Tüm değerlerimiz komplocu güçlere peşkeş çekilmeye çalışıldı. Yaşanan savrulmalar oldu. Geçmişte kimi komutan geçinenlerin şimdi düşmanın kucaklarında olduğunu biliyoruz. Mücadele tarihimizde bu tip ihanetçiler çıkmıştır. Ama her şeye rağmen APOCU Hareket temel doğrultusundan, çizgisinden, Önderlik Gerçeğinden şaşmadan özgürlüğe doğru yol almasını bilmiştir. Ve gelecekte de mücadelemizi başarıya götürecek bir PKK’li ordusunun olduğunu biliyorum. Temel değerlerimiz olan şehitlerimiz bunu defalarca ispatlamıştır. Kemaller, Hayriler, Mazlumlar, Agitler bunun temellerini atmıştır. Zilan, Beritan, Sema ve Sezai arkadaşlarda ve sayamayacağımız bir çok şehit arkadaşlarda bu bir kültür, bir gelenek halini almıştır. PKK militanlığının temeli bu yoldaşlarca atılmıştır.

PKK’de militanlık, ateşten bir gömlek gibidir. Güç ister, cesaret ister, ideolojik, politik, örgütsel donanım ister. Anı anına kendini küllerinden

yaratmayı ister. APOCU olmak, APO'nun yoldaşı olmak Önderlik öğretisi ile yoğrulmayı ister, sağlam bir yaşam felsefesi ister. APOCU varoluş için de beyniyle, yüreğiyle yoğrulmayı ister. Yeri geldi mi kahramanca, canını halkı için, mücadelesi için feda etmeyi ister. Kadın yoldaşlığını, kadın özgürlüğünü, yaşamının merkezine koymayı ister. Önderliğimiz belirttiği gibi amansızca çalışmak, çalışmak, çalışmak ister. "Militan olması gerekenler militan olmalıdır" der Erdal Yoldaş. Önderliğin talimatı hala bizden bir yanıt bekliyor "HERIN SER KAR"...

Yoldaşlar

Tarihsel anlar güçlü çıkışların olduğu anlardır. Önce bir kıvılcım çakar, sonra bu gür bir özgürlük ateşine dönüşür. Tıpkı "Güneşimizi karartamazsınız" şehitleri gibi. Yapılacak tek bir şey vardır An'ı okumak, hissetmek ve gereklerini tutku düzeyinde yerine getirmek. Tüm yukarıda belirttiklerim yapacağım eylemin gerekçeleridir. Önderliğe dayatılan imhaya karşı bedenimi ateşten bir top yapma zamanıdır. Ben bu eylemi gerçekleştireceğim. Önderliğe, halka, şehitlere, yoldaşlarıma o an bağlılığım ve inancım bana bunu emretmektedir. Sözü bitip eylemin başladığı andır. An, Sema gibi, Halil ORAL gibi çıkışları gerektiriyor. ABBAS Arkadaşın evvelki günkü çıkışı var. "SÖZ BİTMİŞTİR EYLEM ZAMANI" diye. İçinde bulunduğumuz amansız koşulların diline göre yeni, farklı, çok yönlü ve her çeşit yürüme tarzını, karşı duruşu gerçekleştirmeliyiz. Karşı duruşun en büyüğünü göstermeliyiz. Kurumlarımızda ciddi sorunlar var. Ama APOCULUK tarihin seyrine yön vererek çıkışlar yapmaktır. Böyle bir APOCU ordusunun olduğuna inanıyorum. Bir özgürlük savaşçısı olarak Sema Yoldaşın, Halit ORAL Yoldaşın ve tüm "Güneşimizi Karartamazsınız" şehitlerin izinden gideceğim. Gerçekleştireceğim eylem özgür yaşama olan bağlılığımın ve inancımın bir gereğidir. Yaşama saygı duymak, ona hakkını vererek yaşamak onurlu bir insan olmanın gereğidir. Biz devrimciler için olacaksa bir yaşam bu ancak özgür bir temelde olmalıdır. Tıpkı Önderliğin ifade ettiği gibi; "ey zaman ya sana özgür bir yaşam bahşedeceğim, yada hiç yaşamamış sayacağım seni." Değerli Yoldaşlar, böylesi bir eylemi gerçekleştirmek benim için bir gurur vesilesidir. "keşke canımdan başka vereceklerim olsaydı" yaşamımızın temel ilkesidir. Önderliğimiz için, halkımız için, siz değerli yoldaşlar için ne yapsam yine de borçlu kalacağımı biliyorum. İşte bundan dolayı diyorum ki "keşke canımdan başka vereceklerim olsaydı."

Abbas, Cemal, Cuma komutanlarımla özgürlük dağlarında bir araya gelmek en büyük hayallerimden idi. Bu hayalimi gerçekleştirmeyi siz yoldaşlara vasiyet olarak bırakıyorum. Her giden yoldaşla bir parçam gidecektir özgürlük dağlarına ve ben ülkemin dağında, taşında, toprağında, havasında, yeşilinde, suyunu yaşayacağım. Bu duygularla tüm arkadaşlara olan bağlılığımı dile getiriyor, selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

YURTSEVER HALKIMIZA

Evcil ana düzeniyle merhaba dediniz tarihe. Yarattığınız özgür yaşamla ruh buldu İnsanlık. Sizinle tanıdı özgürlüğü, dayanışmayı, aşkı, sevgiyi. Zağroslarda başlattınız özgür yaşam yürüyüşünü, Ana tanrıçanın güzelliği saflığı, bilgeliğiyle yüceltiniz insanlığı. Zagroslarda başlattığınız özgürlük yürüyüşü, etnik yapıların direnişinde, Peygamberlerin kutsallığında, ezilenlerin demokrasi mücadelesinde vücut buldu. Halkların özgürlük çiçeği oldunuz. Ama bunlara tahammül etmeyen, özgürlüğe, eşitliğe, sevgiye, dayanışmaya, aşka ve insana olan her şeye, düşman olanlar da vardı. Tek bir amaçları vardı; sömürü ve kölelik düzenini yaşatmak. Bunun da yolu özgürlüğün inkarından geçiyordu. Bundan dolayı önce hedef alınan yurtsever halkımız oldu. Hiyerarşik toplumla başlayan tahakküm ve sömürü, devletçi toplumla katmerleşmiş, dinlerle kursallık kılıfına büdündürülerek günümüzde koyu bir inkar ve imhanın adı olmuştur. Kürt kapanı böyle kurulmuştur. Kapanın ağırları mitoloji, din felsefe ve bilimle örülmüştür. Ve adına uygarlık denmiştir. Yok sayılmak, inkar ve imha edilmek tek yol olarak halkımıza tarih boyunca dayatılmıştır.

Ama özgürlük ruhunun temelleri Zagroslar da sağlam atılmıştı. Bundan dolayıdır ki hiçbir yurtsever Kürt halkı teslim alınamamış ve her şeye rağmen varlığını bugünlere taşımayı bilmiştir. Tarihe damgasını vuran, özgürlük Direnişi olmuştur. Günümüzde bunun adı PKK direnişi olmuştur. 30 yılı aşkın bir zamandır yürütülen özgürlük mücadelemizin temel dayanağı oldunuz. Benimsediniz, mücadele ettiniz. Bedel ödediniz. Yeri geldiğinde canınızı vermektен geri durmadınız. Reber APO'nun yolunda aydınlık yolunda hiçbir tereddüde

kapılmadan yürüdüntüz. Geçmiş mücadele tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Halk olarak özgürlük Güneşimiz Reber APO'yla ruh kazandık can bulduk. Onunla tadına vardık özgürlüğün. Onunla başladık kurulan Kürt kapanını parçalamaya. Parçaladıkça daha da tadını aldık özgürlüğün. Bundan dolayıdır ki, Reber APO'suz yaşam olmaz dedik. Olacaksa bir yaşam, Güneşimizle özgürlüğümüzle, yani Reber APO'yla olacak dedik. Bundan dolayı devreye kondu uluslararası komplo. Komplo özgürlükten, özgürleşen Kürt'ten, korkunun itiraftı oldu. Reber APO esir alınarak Kürtleri yine köleleştireceklerini sandılar. Ama halkımızın, güneşini ve özgürlüğünü biliyordu ve tanıyordu. Ve özgürlüğü savunmanın onun için mücadele etmenin onur olduğunu, namus ve şeref olduğunu biliyordu. Güneşimizin aydınlık yolu dışındaki tüm yolların çıkmaz olduğunu biliyordu. Bundan dolayı gelişen uluslararası komploya karşı en büyük tepkiyi siz değerli Kürt halkı verdi. "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemleriyle direnişi zirveleştirdi. Komplo böyle boşa çıkarıldı. Ama uluslararası komplocu güçlerle olan mücadele bitmedi. Halkımız Reber APO'nun Demokratik Ekolojik Toplum Paradigmasını benimseyerek mücadeledeki yerini aldı. Önderliğimizin geliştirdiği Demokratik Konfederalizm sistemiyle mücadelesini zirveleştirdi. 2005 Newroz'u bunun ispatı oldu. Önderliğimiz bugün, tarihte eşine ender rastlanan bir tecrit içinde-önderliğimiz bir imha kuşatması altında yok edilmek isteniyor. Özgürlüğümüz, Güneşimiz yok edilmeye, karartılmaya çalışılıyor. Özgürlük olmadan yaşam olur mu? Önderliksiz bir yaşam kabul edilebilir mi? Özgürlük Önderimizi bizden koparabilirler mi? Tabii ki hayır. Bu imha kuşatılması mutlaka parçalanmalıdır. Önderliğimiz; "her in ser kar" dedi. Dönem mücadele dönemidir. Artık söz birmiş sıra eyleme gelmiştir. Ben de Reber APO'nun bir öğrencisi yoldaşı olarak siz değerli Kürt halkının bir evladı olarak üzerime düşen görevi yerine getireceğim. Bu konuda güvenim tamdır. Siz yurtsever halkımızın verdiği özgürlük mücadelesine ancak böyle layık olabileceğimi biliyorum. Halkıma ve yoldaşlarıma güveniyorum. Şehitlerimize, yoldaşlarımıza ve siz halkıma olan bağlılığım beni böyle bir çıkışa zorladı. Bu eylemi gerçekleştirmekten onur duyuyorum. İçinden geçtiğimiz dönemin temel çalışması önderliğimizin özgürlüğüdür. Fakat üzülerek ifade etmek istiyorum ki kimi yetersizlikler, duyarsızlıklar yaşanmakta. Halkımızın evlatlarının kanlarıyla, emekleriyle oluşturulan kurumlarımız var. Fakat kimi karanlık düşünceli insanlar bu kurumlarda engelleyici oluyor.

Önderliğimizin talimatı vardı. "Halkımız kurumlarını ele geçirmeli, bu kurumlar halkımızın emekleriyle kuruldu" diyordu. Bir kampanya yürütülmekte "Reber Apo'yu Kürdistan'da siyasi iradem olarak kabul ediyorum." Kürdistan'da varsa bir siyasi irade o da Reber Apo'dur. Önderliğimizin özgürlüğü bu kampanyadan geçmektedir. Bu kampanyanın başarıya ulaşması demokrasinin kurulması anlamına geliyor. Fakat kampanyanın yürütülmesinde kimi sorunlar, duyarsızlıklar yaşanıyor. Hiç kimse bize önderliksiz yaşamı dayatamaz. Yaşanan duyarsızlığı kabul etmiyorum. Bu duyarsızlığın sonu karanlıktır. Ve ben bunu kabul etmiyorum. Bu karanlığı parçalamak istiyorum. Yapacağım eylemin bir amacıdır bu. Önderliğimiz üzerindeki imha kuşatması parçalanabilir. Bunun yolu Reber Apo'yu irademiz olarak haykırmaktan geçiyor. Bu konuda siz değerli halkıma güveniyorum. Halkımız bu duyarsızlığa dur diyecektir. Geçmişte olduğu gibi bugün de halkımızın önderliğine sahip çıkacağına inanıyorum. Benim de bir canım var, üzerime düşeni yapacağım. Halkımızın destansı direnişine bir nebze de olsa katkı sağlayabilirsem bundan onur duyurum. Çünkü sizler en değerli varlıklarınızı, kızlarınızı, oğullarınızı halkımızın özgürlüğü için seve seve verdiniz. Böylesi özgürlük sevdalısı bir halkın evladı olarak, vermiş oldukları özgürlük mücadelesine az da olsa bir katkıda bulunmak beni onurlandırır. Canımı sizin yolunuza adamak beni mutlu ediyor. Tüm bu duygularla önderliğimize, siz değerli yurtsever halkımıza, şehitlerimize, yoldaşlarıma olan bağlılığımı belirtiyor, herkesi önderliğimizin özgürlüğü için mücadele etmeye ve önderliğimizin "herne ser kar" talimatını sahiplenerek yerine getirmeye çağırıyorum. 23.10.2005

İNSANLIĞA,

Önce kadın köleleştirildi, sonra halklar. İkisi şahsında köleleştirilen insanlık oldu. Oysa tarih insanlık adına özgürlükle başlamıştı. Dayanışma, kominalite, eşitlik, özgürlük, sevgi, cömertlik, saygı ile örülmüştü insanlığın özü. İnsanlık demek dayanışma, kominalite eşitlik, özgürlük, sevgi, cömertlik, saygı demektir, temel böyle atılmıştı. Evcil ana düzeni ile taçlandırıldı. Ana tanrıçanın bilgeliği ile kutsandı. İnsanlık böyle adım attı tarihe, böyle başlattı tarihi kendinde. Ama hiyerarşik devletçi toplum geç

kalmadı.Önce hiyerarşi ile başladı lanetini yaymaya. İnsanlığı köleleştirerek inşa etti sınıfı, devletçi toplumu. Mitolojilerle yedirdi köleliği beyinlere, yüreklere. Bir adım ötesinde feodal, devletçi toplumla kutsallık zirhi ile tanrı adına insanlık özünden boşaltıldı. Kadın ve erkek düşürülerek vuruldu insanlık. Kapitalist devletçi toplum ile çağdaşlık adına en ince yöntemlerle tarihin en gelişmiş kölelik sistemi kuruldu. İnsan köleliği zirveleşti. Adına uygarlık denilen lanetli tarih doruğuna ulaştı.

Ama her şeye rağmen insanlığın özünden kopmayan, özgürlüğe sevdalı olmak, insan yüceliğine tutku düzeyinde bağlılığı gerekli kılar. İnsanlık ana tanrıça yüceliğinde, etnisitenin dağa ve orman kuytuluklarındaki direnişinde, peygamberlerin inanç ve rahmetinde, ezilenlerin, kadının onurlu direnişinde yaşadı. Günümüzde çağdaş özgürlük hareketlerinde vücut buldu. PKK bir insanlık hareketi olarak ortaya çıktı ve gelişti. Köleleştirilen insanlığın özgürlük çığlığı ve umudu oldu.Verilen 30 yıla aşkın özgürlük mücadelesi ile bunu defalarca kanıtladı. İnsanlığın özgürlük tutkusuna demokratik özüne her zaman sahip çıktı. Ana tanrıça bilgeliğini, etnik yapıların direnişini, peygamberlerin inancını, bilimin aydınlık yüzünü yoğurarak özüne yedirmeyi bildi. Bundan dolayıdır ki, PKK insanlığın özgürlük çığlığı oldu. Tüm bunlar insanlık önderi Reber APO'da vücut buldu, insanlık özgür geleceğini Reber APO da gördü. Özgür geleceği Reber APO da gören sadece insanlık olmadı uluslararası komplocu güçlerde gördü ve bundan dolayı Reber APO'yu yok etmek istediler. Reber APO bu amaçla İmralı'da çarmıha gerildi. Çarmıha gerilen İsa, kayalıklara çivilenen Promete gibi. Nasıl ki Promete ateşi egemenlerden alarak insanlığa armağan ettiyse, Reber APO'da aydınlık düşünceleri ile destansı mücadelesi ile insanlığın ışığı ve güneşi olmuştur. Geliştirdiği demokratik, ekolojik toplum paradigması ile ve Demokratik Konfederalizm projesi ile insanlığın özgür geleceğinin yolunu aydınlatmıştır.

Bundan korkan uluslararası komplocu güçler Reber APO'yu imha kuşatmasına almış bulunmaktadır. Reber APO ortaya koyduğu aydınlık düşünceleri ile çözüm projeleri ile, yürekleri, beyinleri aydınlatan bir önderdir. İnsanlık adına ne kadar değer varsa tümünü kendinde birleştirmeyi başaran bir önderdir. Bundan dolayı insanlığın özgürlük önderi imha edilmek isteniyor. İnsanlığın ufku karartılarak beyin ve yürekleri köreltilmek isteniyor.

Tarihsel bir hesaplaşma yaşanmakta. 5000 yıllık kölelik düzeni ile insanlığın özgürlük düzeni mücadele içinde. Köleci düzen devam mı edecek yoksa insanlık özgürlüğe bir adım daha mı

yaklaşacak? Lanetli kölelik tarihi tersine çevrilebilecek mi? Bunu insanlığın vereceği mücadele belirleyecek.

Böylesi tarihi bir dönemde yapılması gereken, APO gibi düşünmek, APO gibi yaşamak ve APO gibi mücadele etmektir. Önderliğimizin ortaya koyduğu çözümlerle geleceği bize gösterdi. İnsanlığa çözümünü armağan etti. Sıra bizde. Kendisine insanım diyen herkes Reber APO'yu sahiplenmelidir. Işığa, aydınlığa sahip çıkma zamanıdır. Ancak böyle parçalanabilir İnsanlık Önderi üzerindeki imha tecriti, insanlık üzerindeki imha kuşatması. Ancak böyle karşı konabilir uluslararası komplocu güçlere. Orta-doğuyu, insanlığı işgale girişen dünya emperyalizmine ancak böyle karşı konabilir. İnsanlık önderine sahip çıkma ile başlar insanlığın özgürlük tarihi yazılmaya. Yaptığım bu eylem ile insanlık adına bir ses olabilirsem bundan ancak onur duyuyorum. Bu temelde tüm insanlığı özgürlüğüne, Güneşine, Önder Öcalan'a sahip çıkmaya çağırıyorum. 23.10.2005

ARKADAŞ YAPISINA

Arkadaşlar,
Hareket olarak tarihi ve kritik bir dönemden geçiyoruz. Her yönü ile bir kuşatma altında olduğumuzu tüm arkadaşlar biliyor, görüyor ve yaşıyor. Özgürleşen kahraman Kürt halkı tekrardan köleleştirilerek tarihin köhnemiş derinliklerine atılmak isteniyor. Bin yılların emekleri kahramanlıkları, fedakarlıkları bir avuç komplocu güç tarafından yok edilmek isteniyor. Her şeyden önce bizleri biz yapan, bizlere özgürlüğü, yurtseverliği, aşkı, sevdayı öğreten Özgürlük Önderimiz Reber APO tarihte eşine ender rastlanan bir tecrit içine alınmış bulunmakta,özgürlük önderimiz bizlerden kopartılmaya ,yok edilmeye çalışılmaktadır. Bugün her zamankinden fazla bu tehlike ile karşı karşıyayız. Reber APO bizler için aşktır, özgürlüktür, onurdur, ışıktır, sevdadır. Kopmaz bağlarla bağlandığımız evrensel Güneşimizdir. Ve güneş olmadan bizler için yaşam olamaz, olacaksa bir yaşam bu da Reber APO ile, özgürlükte olacak. Bunun dışındaki bir yaşam yaşam değildir, köleliktir, bizler için haramdır. Bundandır ki, kahraman halkımız "Bé Serok jiyan nabe" şiyarını dillerden düşürmez. Çünkü yaşamın, özgürlüğün ancak ve ancak Reber APO ile olacağını bilir. Gerçek yaşamın önderlikle, önderlik yaşam felsefesi ve öğretisi ile olacağını bilir. Bunun için her türlü fedakarlığı, kahramanlığı göstermekten geri kalmamıştır, geri

kalmayacaktır.

Arkadaşlar,

Tarihsel bir kavşagın eşiğine doğru ilerliyoruz. Böylesi süreçler sıradanlığı kaldırmaz, büyük bir sinerji gerektirir. Büyük ve çok yönlü karşı duruşu gerektirir. En amansız karşı duruşu. PKK'nin kimliği budur. Olağanüstü karşı duruşları gerçekleştirmesi. Böylesi süreçlerde insan büyük çıkışlar yapabilmeli, tarih, an büyük çıkışları gerektiriyor. Ben bir eylem gerçekleştireceğim. Çünkü, anın kendisi diğer karşı duruş şekilleri gibi (başvuracağım.) Karşı duruş şekillerini de gerektiriyor. Önderlik üzerindeki imha sürecini parçalamamız gerekiyor. Bunu da ancak en büyükten en küçüğüne kadar eylem tarzlarına başvurarak yapabiliriz. PKK'lilerin, APOCULARIN bu süreci tersine çevirecek fazlasıyla gücünün, iradesinin olduğunu biliyor, inaniyorum. Benim de bu süreçte karşı duruş ve mücadele ayaklarının bir yerinde yer almam gerekiyor. En güçlü olduğum süreçte olduğum için, öyle olduğum için mücadele ve eylemin en ağır olanını yüklenmeliyim. Böyle yapacağım. Yaşama oldukça bağlıyım, yaşamı çok seviyorum. Halkıma, önderliğe, şehitlere, yoldaşlara, tüm demokratik devrimci ve ulusal değerlere bağlılığımın bir gereği olarak bu eylemi gerçekleştirmek zorunda hissediyorum kendimi, gerçekleştireceğim. An, sema gibi Halit Oral gibi ve diğer tüm "Güneşimizi Karartamazsınız" şehitleri gibi büyük çıkışlar yapmayı dayatıyor. İntiharvari tarzdaki çıkışlar değil, bedelini önderliğe yönelik oklara siper yapmayı dayatıyor ve ben bunu yapacağım. Belki yeterince örgütlü olmayan, ses çıkmayan, herkesin herkesi beklediği ölüm sessizliğine bir kıvılcım olurum. Tüm yoldaşlarımın bunu bir kıvılcıma, daha örgütlü ve büyük mücadele potansiyeline dönüştüreceğine olan inancım da sonsuz. Önderliğe, şehitlere, halkıma, devrimci değerlere olan bağlılığım beni buna öncülük etmeye zorunlu kılıyor. Önderlik için şimdi neyiz varsa ortaya koyup yapmazsak ne zaman yapacağız? Ben de en değerli şeyimi ortaya koyuyorum, Canımı. Çok şey değil. Keşke başka vereceklerim olsaydı da ,önderliğe, halka, şehitlere, birazcıkta olsa layık olabilseydim. Layık olamadan da gidiyorum. Hani Hayri arkadaş "Mezar taşıma borçlu yazın" diye söylemişti ya öyle...

Arkadaşlar,

Artık ne gelirse elden, kimin ne mücadele yeteneği varsa, APO'cular gösterecek dünyaya. Böylesi tarihi bir süreçte PKK içinde yönetici olmanın sorumlulukları da büyük, işe en amansız yönle yüklenmeyi gerektirir. PKK' de yönetici olmak demek, en büyük hizmetçi, fedakar

olmak demektir. Burada da anlığımızın akı ile bu sürecin altından çıkacağımıza inaniyorum. Bu tarihi süreçte yürüteceğimiz çalışmalarda en zoru neyse ben onu yükleneyeceğim, Yoldaşlar buna gücüm var. Hayatımın düşünsel, duygusal ve kişilik olarak en güçlü dönemini yaşıyorum. Bu yüzden,anın yüklediği militanca karşı duruşlar içinde en zorunu benim yükleneyeceğime inanabilirsiniz. Siz de başka yerinden tutar, alanınızda APO'cuların örgütünü daha da kurumsallaştırırsınız. "O ŞİMDİ NE YAPIYOR"adı altında bir tasarımı vardı. Onu boynunuza bırakabilirim. Alana ilişkin çok farklı tasarımlarım da vardı.

Ama yaşananlar en farklı dillerden konuşmayı da gerektiriyor. Bazen öyle anlar gelir ki "uçurumun kenarında kanatlanırcasına" hem de zamanında karşı duruşlar gerektiriyor. Biz zaten çok geciktik, ama Abbas arkadaşın çıkışı ile oturacak, mutluyum, mutluluğum, sevinçim, iyiliğim bundan dolayı.

Arkadaşlar,

"SÖZ BİTMİŞTİR EYLEM ZAMANI"

Önderliğe ,şehitlere,halkıma,devrimci değerlere olan bağlılığım beni buna öncülük etmeye zorluyor. Bu çıkışım sizin içinde bir sinerji olacak ve iyi değerlendireceğinizden kuşum yok. Siz yoldaşlarıma, partime, halkıma güvenim sonsuz olmazsa böyle bir eylemi gerçekleştirmedim zaten. Artık her şeyi size bırakıyorum, size inaniyorum, güveniyorum. Önderlik ile Amed'de özgür vatan koşullarında bir araya gelerek en büyük mutluluğu da benim yerime yaşayacaksınız ve ben bunu duyumsayacağım. Mervan heval ile tüm gidenler ile sizi izleyeceğiz.

Eylemimden dolayı üzülmenizi değil, sevinmenizi, mutlu olmanızı isterim. Çünkü ben inanılmaz derecede sevinçli ve mutluyum. İçimdeki PKK tortuları şahlanmış, beni bir başka ben yapmış. İçimdeki coşkuyu bastıramıyorum. Zaman olsaydı biraz halay çeker, ondan sonra en büyük halaya katılırdım. Benim halayım başlıyor. Sevinin...

23.10.2005

"YA ÖZGÜR YAŞAM YA DA ŞEREFLİCE ÖLÜM"

BİJİ SEROK APO

YAŞASIN KÜRDİSTAN DEMOKRATİK
KONFEDERALİZMİ

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ
YAŞASIN DEMOKRATİK SOSYALİZM
IŞIĞINDA YAŞAMI YENİDEN İNŞA EDENLER
KAHROLSUN ULUSLARARASI KOMPLO VE
İMHA KUŞATMASI

YURTSEVER AİLEME

Yeni bir yaşam tercihi ile karşı karşıyayım. İçinde bulunduğumuz an, koşullar farklı tercihlere seçenekleri gündeme getiriyor. Ben de yeni bir yaşam tercihinde bulunuyorum. Bu konuda her yönü ile güçlü bir kararlaşıma sahibim.

Belki bu kararımın dolayı üzüleceksiniz sizler açısından bu kararımın, bu durumun zor olacağını anlıyorum. Evladını yitiren bir ana baba ne düşünür? Duygu ve düşünceleri nasıl olur? Bunları mutlaka anlamaya çalışıyorum, belki bunları anlayabilmem zor olacak. Belki sizlere bu acıyı yaşatmamam gerektiğini söyleyeceksiniz. Ama siz değerli ailemin de beni anlayacağına inanıyorum.

Biz halk olarak yüz yıllardır baskı ve sömürü altında yaşadık ve yaşıyoruz. Kimi zaman beyinlerimiz fethedilmek istendi, kimi zaman bedenlerimiz. Bir kapan kurdular başımıza, adına uygarlık dediler. İnsanlık adına ne kadar değer varsa yok etmeyi kahramanlık saydılar. Lanetli bir tarih yarattılar. Kimileri buna koşu koşu gitti, tıpkı Enkidu gibi. Köle olmayı, kendi varlığını inkar etmeyi, katilini sevmeyi marifet saydılar.

Ama yurtsever halkımız bu lanete asla teslim olmadı. Özgürlüğü için mücadeleyi, gerektiğinde ölümü onur bildi. Dağlarımız özgürlük mekanlarımız oldu. Özgür yaşam uğruna her türlü bedelin verileceği temel değerimiz oldu.

Bugün PKK ve Reber APO şahsında canlanan böyle soylu bir tarihe sahip olmak tarihte ender halklara nasip olmuştur. Bu halkın bir evladı olmak insana önemli görevler yüklüyor. Özgür yaşamdan taviz vermemek gerektiğinde yaşamını ortaya koyarak yeni yaşamı yaratmak bu halkın toplumsal genlerinde mevcuttur. Ve bugün Kürt Halkı bir imha konsepti ile karşı karşıya. Reber APO ve PKK ile yaratılan, temelini soylu tarihimizden alan değerlerimiz var. PKK ile yaratılan bir yaşamı PKK ile yaratılan bir kültürü var. Reber APO ile başladık kendimiz gibi yaşamaya. 30 yıla destansı bir mücadele sığdırıldı. Böyle bir hareketin mensubu olmak Apocu olmak bu mücadele gerçeğine sahip çıkmak ile mümkündür. Şehitlerimize, yoldaşlarımıza, halkımıza ve önderliğimize olan bağlılığımızın tek ölçüsü budur. PKK militanlığının temeli böyledir. Mazlumlardan, Kemallere, Hayrilere, Agitlere, Zilanlara, Beritanlara ve daha sayamayacağımız önder kişilikler bunun ispatıdır. Yaşanana her kritik sürecinde an'a cevap olarak en ağır yükü bu yoldaşlar yüklendi ve özgürlük mücadelesinin kesintiye uğramaması için canlarını seve seve

verdiler. Bugün de hareket olarak, halk olarak kritik bir süreçten geçiyoruz. Yaşam Güneşimiz karartılmaya çalışılıyor. Önderliğimiz imha edilerek, halkımız tekrardan tutsak alınmaya çalışılıyor. İşte böyle dönemler Apoculuğun, PKK militanlığının yoğunlaştırılması gereken dönemlerden. Çünkü bu kültürle şekillendik. Ve Bu anlayışla halka ve önderliğimize söz verdik. Şimdi bu sözün gereğini yerine getirme zamanıdır.

Gerek halkımızın soylu tarihi ile şekillenen kültürümüz ve gerekse de mensubu olduğum hareketin ihtiyaçları ve en önemlisi de halkıma ve önderliğime olan bağlılık sözüm beni böyle bir kararlaşıma, yeni bir yaşam tercihinin götürdü.

Değerli ailem; bu nedenlerden dolayı böyle bir eylem yapıyorum. Bu kararımın dolayı beni anlayacağınıza inanıyorum. Bundan dolayı rahatım. Üzülmeyi istemem. Çünkü ben üzülmiyorum. Oldukça mutlu ve sevinçliyim. Belki fiziki olarak aranızdan ayrılıyorum. Önemli olan anlamlı yaşamaktır. Her zaman yanınızda olacağım. Şehit Sezai KARAKUŞ arkadaşın dediği gibi: "üzülmenizi, yasımı tutmanızı istemiyorum, her dağdaki yoldaşımda beni görün, her zindandaki yoldaşımda beni görün. Böyle yaklaşırsanız acımız hafifler."

Değerli ailem; her zaman mücadele içinde olduğunuz, çabacı olduğunuz, olması gereken de buydu. Bundan dolayı sizlerle her zaman gurur duydum. Sizlere her zaman layık bir evlat olmaya çalıştım

Ayrılık zamanı yaklaşıyor. Hepinizi özlemle kucaklıyor sevgilerimi yolluyorum.

*Devrimci selam ve saygılarımla
.23.10.2005 SERDAR ARI (TOROS)*

SANAT YARATISI VE SANATÇI

Mesut AZGAN

Her çağın kendine has sanatsal yaklaşımları vardır. Toplum içinde toplumu yönetenlere karşı muhaliflik geliştikçe sanatsal biçim, içerik ve estetiğine yansımaları bulmuştur. Ama bir konuya dikkat çekmek gerekir ki; toplumsal bunalımlar yoğunlaştıkça sanat içindeki çatallaşmalar çoğalmıştır. Geçmişten bugüne uzanan çeşitli sanat akımlarını örnek vermek mümkün. Kanımca şimdiye uzanan etkilerin anlaşılmanın ya da çözümlenmeye tabi tutulmayan yanı, günümüz toplumsal koşullarıyla, o dönemki toplumsal koşulların oldukça farklı oluşu. Durumların kendine özgü sanatsal biçim ve içeriğini oluşturduğunu düşünürsek, geçmişin etkilerinin neden yeniden canlandırmak istediklerini pekala anlayabiliriz. Her ne kadar sanattaki toplumsal gerçekçiliği bunun dışında tutmak gerekiyorsa da, bazı yanlarını buna dahil etmek mümkün. Geçmişe yeniden sarılma ve ona yeniden dönme, hem sanatsal anlamda hem de toplumsal anlamda bir perspektif yoksunluğunu işaret ettiği gibi, toplum üzerindeki sömürüyü eski araçlarla gizleme amacından başka bir şey değildir. Sanattaki gerçekçilik ve sanattaki soyutluğun bu denli tartışılmasının asıl nedeni budur. Sanat kuramındaki bu ikili çatışma geçmişte olduğu gibi, günümüzde ve gelecekte de güncelliğini koruyacaktır. Burada şu soruyu da sormak mümkün; bu iki yaklaşım dışında başka bir sanatsal yaklaşım yok mu? Var. Eleştirel gerçekçiler diye tanımlanan sanatçılar bu kategoriye giriyor. Yani tam olarak ne sistemle bütünleşebiliyor, ne de ondan kopabiliyor. Olanın dışında bir alternatif bulamayan ama onu eleştirmekten de geri kalmayan bir tutum. Söz konusu sanatsal eleştirideki tipiklik, salt varolanı onarmayla ilgili olmasındadır. Oysa sanat olması gerekenin peşinde. Olması gerekenin peşinde olmak bir öngörü gerektirdiği gibi, geçmiş ve bugünü gerçekçi bir gözle de yorumlamayı gerektirir. Bir sanat kuramcısının dediği gibi 'gerçeği yazmak elbette ki zordur' çilelidir. Ve aynı zamanda öğreticidir. Eleştirel gerçekçilerin toplumsal gerçekçiliğe katkıları elbette gözardı edilmemelidir. Bu hepsi için geçerli olmasa bile Balzac gibi dehalar için söylenebilir. Konunun

asıl çarpıcılığı buradadır; Balzac yaşadığı dönem itibariyle kralcı fikirlere sahip. Bu sınıfı oluşturan katmanların yeni değer yargılarıyla uyşamaması ve nihayetinde bu sınıfın yozlaşması, ayrıca kapitalizmin insanı tüketen değer yargıları onun eleştiri konusu olmaktan çıkamamıştır. Bir yandan hızla büyüyen cumhuriyetçi fikirler, öte yandan yeniye direnen kralcılık. Gerçekle inan arasında durmadan kavga eden ve bu çelişkinin yanıtını arayan bir yazar. O'nda gerçekçiliğin ufkunu oluşturan şey toplumsal gözlemci oluşu. Yine Lukacs'ın dediği gibi 'sanki Balzac bu dünyaya gözlem için gönderilmiş.' Bireysel olanı nesnel koşullarla yorumlayışı ölümsüz yapıtlar yaratmasına sebep olmuştur. Bu başarının sırrı da günümüz sanatçıların sıkça reddettiği toplumla iç içe bir yaşayış biçimidir. Şüphesiz enteresani aramak, onu oluşturduğu yerde aramaktan geçer. Balzac'ın seçkinci oluşu bu tutumuna engel olamamıştır. Asıl önemli olan da bu.

Okuyucu O'nun eserlerinde 19. yüzyıl Fransa'sının psiko-sosyal tablosunu bulur. Savunduğu dünya görüşünün artistik yaratışını sessiz bir gölge gibi izlediği düşüncesi doğrudur. -Buna rağmen- kapitalist sistemin köleleştirici etkisini görmesini ve eleştirmesini engelleyememiştir. Balzac'ın perspektifsizliği kaynağını onun dünya görüşünden almaktadır. Katı ilkelerle aristokrasiye bağlılığı ve elitist

oluşu onun geleceğe ilişkin toplum bakış açısını önemli oranda sise boğmuştur. Öyle ki o, aristokrasinin yıkılış trajedisinin kederli bir tanığı olmuştur. Krallığın yıkılışını tasvir ederkenki hüznün ve yas onu büsbütün ele vermektedir. Belki de ‘Sönmüş Hayaller’ romanı bu düşüncemizi büsbütün doğrular niteliktedir. O halde bir sanatçının, bir yazarın salt toplumla iç içe yaşaması bazı doğrulara ulaşmak için yeterli olmayabiliyor: Onu ileriye taşıyacak, çağının sorunlarına ışık tutacak bir dünya görüşünün olması şart. Balzac insanlık mirasına ve gerçekçiliğe önemli katkılarda bulundu. Ama onun da bir dünya görüşü vardı. Kuşkusuz onun ölümsüzlüğü çağının sorunlarını gerçekçi gözlerle yorumlayışydı.

Günümüz sanatının bir çıkmazda olduğu, yeni stil ve anlamlara ulaşmak için kalabalık arayışların olduğu bir gerçek. Ama hepsinin bu kaygıyla yola çıktığını söylersek yanlışmış olabiliriz. Yaratı dünyasında –ki buna bir bütünen sanat diyoruz- her zaman yeni içerik, biçim ve estetik arayışları olmuştur. Ve öyle olması da gerekir. Ama oluşan tablo varolan toplumsal karmaşayı ve öfkeyi dindirmeye çalışmaktan hatta ve hatta karmaşayı daha da katmerlemekten öteye gidemiyor. İnsanların duyu ve güdüleri üzerinde kurulan ince senaryoların, aşağılık özentilerin ve sahte vaatlerin bir toplamı. Toplum trajik bir biçimde körleştirilmekte. Sanki gizli bir güç bütün insanlığı tek bir beğeni, tek bir özlem, tek bir insan tipi oluşturmak için bütün güçlerini seferber etmiş. Tekniğin insanlık için, onun hizmetinde olması gerektiği söyleniyor. Oysa varolan durum bütünüyle onun aleyhinde. Tersine onu egemen sistem karşısında yatıştırarak, tepkisiz hale getirmek ve susturmak için kullanılıyor. Toplumu yönetenlerin sanatı, teknik yoluyla dünyanın en ücre köşesine gitmekte. Onların refahı ve toplumsal barışı için gitmeyen sanatı, onların daha iyi sömürülmesi ve uyutulması için canla başla ulaştırılıyor.

Post-modernizmin avan-garde sanatı, yani öncü sanat diye tanımlanan bu sanat hareketinde ne yok ki!? Gerçeküstücülük yeniden hortlatılıyor. Birilerinin gerçeği çarpık algılayışı ve sanrıları sanat diye yutturuluyor. Gerçeği parçalama ve onu karmaşık hale getirme, ona ulaşmak isteyenlerin önüne konulan tipik bir engel. Gerçeği parçalama –sözümona- onun ötesine geçme düşüncesi neden? Gerçekten de gerçeğin ötesine atılabiliyorlar mı? Yoksa

sistem sanatçıların, egemen sistemin insanlığa durmadan ölüm ve yoksulluk getiren çarklarına engel olamayışının çaresiz çıldırışı mı? Ya da suyu bulandırarak bugünü ve geleceği anlamsızlandırmak mı? Bu biliniç altının derinliklerinde insanlığa karşı duyulan şiddetli bir öfkenin kıvılcımı hissediliyor gibi. Ne olursa olsun bu yaklaşımın insanlığa bir yararı olmadığı, onları bilinçlendirmediği bir gerçektir. Sendromlu gözlerin ‘gerçeği’ doğru algılayamayacağını pekala herkes bilir. Onun gerçeğin ötesine atılmak diye tanımladığı, gerçeğin çok çok gerisinde. Bir eser ancak o sanatçının ruhsal durumuyla açıklanabilir. Onun nesnelere parçalı görüşü ve yorumlayışı herkesin aynı biçimde görüp yorumlayacağı anlamını taşımaz.

İnsanlar hayata anlamlar yüklediği zaman onu sevebilir ve geleceğe ilişkin hayalleri olabilir. Anlamlar da varolan durumu değiştirmeye dönük olmalı. ‘Anlam zamanı’ sanıyorum bunu karşılayacaktır. Bütün insanlık mirası anlam üzerine kurulu. Fakat bunu anlayamayacak sığılıkta sanatçılar da yok değil. Bu da post-modernist sanatçıların diğer bir hastalığı. Ne yaparsanız yapın dünyada biçim verebileceğiniz bir şey yoktur. İnsanoğlunun gücü aslında sanıldığı gibi birşeyleri yaratabilmesi ve yaratıyla hayata güzellikler katabilmesini öngöremez. Herkes oturduğu yerde güdülerini ve duygularını dinleyerek gerçek bir hayvan yaşamını sürdürebilir. Bunun ötesine geçmek, boşa harcanmış çabalardan başka bir şey değildir. Anlam yüklemek, bir şeylerin farkında olmak; bir şeyler yapabilmenin düşüncesi ve hayali hiç bir şey dinlemeden gelişir. Ve anlamını yitiren bir dünya artık yaşanması mümkün olmayan bir dünyadır. Böylesi bir dünyada yaşayan insanların birbirinin celladı olmaktan kurtulamayacağı ve gününbirlik düşüneceği ihtimali yüksektir. Anlamsızlık büyütüldükçe insanların doğaya, topluma ve onu yaratan değerlere de ilgisi silinecektir. Yeryüzü onu süsleyen ve onu vareden yavrularına günden güne cehennem hayatını yaşatmaya başlayacaktır. Kendine bu denli çekilen ve varoluşunu derin bir boşluk duygusuyla hisseden birey, uçurumun kenarına yuvarlanmıştır artık. Ne onun başkalarını değiştirebileceği, ne de başkalarının onu değiştirebileceğinin güçlü duygusu, onu adım adım kendi özünden yabancılaştırmaya sürükler. Kültür ve onu oluşturan değerlere

‘Gerçeğin’ peşinde olanlar her çağda olduğu gibi şimdide olacaktırlar. İnsanlık hep bunun için var oldu. Post-modern sanat zehir saçmaya devam edecek elbet. Onun şimdilik üstünlüğü güçlü bir sanat felsefesine sahip oluşundan değil, arkasına aldığı, iyiyi kötü gösteren, kötüyü iyi gösterebilen güçlü servetlerin sayesinde

yabancılaşması artık ne yapacağı belli olmayan bir yarı çılgına dönmeye neden olur. Hiçbir şey ilerici insanlık mirasını anlamsızlaştırmaya çalışmak kadar tehlikeli değildir. Çünkü öldürmek üzere hedef tahtasına aldığı kendisinden başka kimse değildir.

‘Tarihin sonu’ tezi sanatın bütün alanlarına uyarlanmaya çalışılıyor. Günümüz sineması, tiyatrosu, plastik sanatı ve edebiyatı bu kuramın örnekleriyle dolu. En büyük talihsizlik ise sanat alanında bunları eleştirip çözümlenebilecek nitelikli eleştirmenlerin olmaması. Herhangi bir şeyin çürüyerek sona ermekte oluşu, tarihin sonu, insanlığın sonu gibi palavralar, kendi sonunu

geciktirmeye çalışmasından başka bir şey değildir. Sanata yansıması bir felaket olarak nitelendirilebilir. Sözümonu sanat, kötü bir kopyadan başka bir şey değilmiş! Dolayısıyla yazarın, sanatçının bir yaratım yapabilmesi söz konusu değil. Kelime oyunları ile kendinden öncekileri taklit etmesinden başka bir şey değil yaptığı. O halde baş yapıt vb. diye bir şey olamaz. Onlarda sanatın toplumsal etkinliği ise söz konusu bile değildir. Öve öve bitiremedikleri eserlerini anlayabilene aşk olsun. Aşırı öznelciliğin egoist yansımalarını her parçada bulmak mümkün. Öyle ki, hepsi için geçerli olmasa bile bazı sanatçıların kendi yaptıklarından bile ne anladığını sorarsanız net bir yanıt alamayabilirsiniz. Eğer sanatçı ne yaptığı konusunda ciddi ciddi net bir şeyler söyleyemiyorsa o zaman okuyucu ne anlayabilir? Yaptıkları, sanatsal etkinliği bir yana –ki bunu kimse inkar etmiyor- soyut bir

karmaşanın zihinden zihine aktarılışından başka bir şey olmaz. Sanat, salt haz alma aracı olarak ve de salt gündelik ihtiyaçlara yanıt olması gerektiği biçimiyle yorumlanırsa bu kadar olabilir. Sanatın birey ve toplumu dönüştürücü gücü çok kötü bir biçimde ve olabildiğince tersine kullanıldığı doğrudur. Zamana, felsefenin o dönemdekine göre daha ilerde olmasına rağmen Balzac’ın göstermiş olduğu toplumsal bilinci bile gösterememeleri ne acı ve geri bir durum. Sanattaki aşırı öznelcilik, herkesin kendi içine çekilmesi; toplumu yönetenlerin sömürüyü daha kolay yapmalarını sağlar. Soyut ve yalın tartışmalarının neden sıkça yapıldığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Soyut ve anlaşılmasız yazılmış bir eseri herkes okuyamayacağı gibi herkes anlayamayacaktır. Bir şeyleri gizleme gereği duyan bir sanatçının soyutu seçmesi neyi ifade ediyorsa, bir şeyleri gün yüzüne çıkarmak isteyen bir sanatçının da gerçeği seçmesi onun tersi ifadesidir. Sanat karakteri gereği toplumdan dışlanmışların yanındadır. Çünkü o kaybedilmiş özelemlerin, susturulmuş ağzların, soyulup-soğana çevrilenlerin elindeki tek yaratıcı kılıçtır. Diğer kılıçsa, adaletsizliğin ve eşitsizliğin kılıcı. Bu adaletsiz yaşamdan biraz olsun nefret ediyorsak neden bu nefretin gerçek ve yalın dilini oluşturmayalım ki? Karmaşa ve soyutluluğun en büyük düşmanının yalınlık olduğunu unutmayalım.

‘Gerçeğin’ peşinde olanlar her çağda olduğu gibi şimdide olacaktırlar. İnsanlık hep bunun için var oldu. Post-modern sanat zehir saçmaya devam edecek elbet. Onun şimdilik üstünlüğü güçlü bir sanat felsefesine sahip oluşundan değil, arkasına aldığı, iyiyi kötü gösteren, kötüyü iyi gösterebilen güçlü servetlerin sayesinde. Reklam dünyası gerçek sanat dünyasını gölgede bırakmış durumdadır. Bu üstünlüğün uzun sürmeyeceğini bilmem söylemeye gerek var mı? Unutmayalım ki onlara karşı gerçekliğin savaşımını verenler Gorkilerin, Xanelerin, Tolstoyların ve Gothelerin silah arkadaşlarıdır. Zaman bu büyük sanat ustalarını nasıl haklı çıkardıysa, elbette ki aynı yolu izleyen ardıklarını da haklı çıkaracaktır.

Toprak ananın çiçek çocukları...

JEHAT BERTİ

kazanmaya başlıyor. Bir çeşmeye adını vermiş bir gerillanın gülümsemesini avucunuza alıp içer gibi içiyorsunuz suyunu. Bir tepeye bakınca, gün batımını izleyen bir siluet görüyorsunuz karşınızda. Adı var, hikayesi var. Sanki seslenseniz, size cevap

verecek
Şehit Sarya Tepesi.

Lelikan

Tepesi'ne bakıyorsunuz, "Heval" desen, sana el sallayacak gibi duruyor karşında. Ve karşıdan Goşinê'ye seslenseniz; "pismam" deseniz, size cevap verecek sanki, "Pismam değil, heval" diyecek gibi duruyor oracıkta.

Aşağıda akan dere, çatışma mevzisinde ıslık çalmayı seven Bermal'ın ıslık sesinde akıp gidiyor. Biraz kulak verseniz; ıslığında Berivanê'nin melodisini hemen anlayacaksınız.

Bir de canların toplanıp çiçek bahçesi içinde sohbet durmuş olduğu ziyarete açık, sembolik anlamı olan özel mekanlar var dağ başında.

Dağ başının en özenilen, en güzel mekanları Şehitliklerdir.

Neden bu kadar büyük bir özen ve çaba sarf edilmiş bu yerler için, diye sormadan edemiyorsunuz.

Kendisi baştan başa bir Şehitlik olan bu coğrafyada, bu Şehitlikler neyi anlatıyor?

"Bir mezarı bile yok demesinler diye. Biz, mezar arayışında değildik, ama madem 'bir mezarları olsun' dedik, onlar her şeyin en güzeline layık. Yapılacaksa, en güzeli onlar için yapılmalı," diye yapılmış şehitlikler.

Ad bırakmak, kendini hatırlanır kılmak, amaç değildir hiç bir zaman. Can vermek, can olmak ölümsüzleştirir insanı. Ad olsan, başka ad gelir, sen silinirsin. Hatıra olsan, başka bir hikayenin hatırasında silinir gidere hafızalardan. Ama can olsan toprakta; adın değişir, hikayen değişir,

Meçhul Asker Anıtı üzerine tartışıyorlar.

"Kürdistan'ın her yerine bir Meçhul Asker Anıtı dikilmeli" diyenlere karşı, "ne gerek var, hangi yana baksan, orada, toprağa katık olmuş bir can olduğunu bilirsin zaten. Dağıyla, taşıyla, toprağıyla, çeşmesiyle, çiçeğiyle bu coğrafya zaten baştan başa bir Meçhul Asker Anıtı değil mi?" diyorlar.

Onlar, toprağı içindeki canla algılıyorlar hep. Onlara göre toprak, içinde can saklı bir dost, anı dolu bir bellektir. Hatırlamak için özel bir işaret gerek yoktur. Toprağa bakınca, toprağa verdikleri canları hatırlıyorlar.

Ve toprağa bakınca kendilerinin de toprak olacakları zamanların ötesine geçip, bir aynada kendilerine bakar gibi bakıyorlar.

Toprağı güzelleştirmeyi seviyorlar. İlle de bir sembolü olacaksa canların; gül olmalı, çiçek olmalı dercesine toprağa gömdüklerinin yanı başlarına çiçek ekiyorlar. Toprağın en çok güzelleştirilen, en çok özenilen parçası, can gömülü parçası oluyor.

Ve güzellik şaşırtıcı bir titizlikle yaratılıyor.

Dağ başında görmeyi en son bekleyeceğiniz görüntülerle karşı karşıya getiriyor bu titizlik.

Her yan zaten verilmiş adıyla bir canı temsil ediyor. Her canın ayrı bir hikayesi var. Bu hikayeleri dinleye dinleye bir süre sonra etrafınızdaki her şey yeni yeni biçimler

sen hep yaşayan bir can olursun.

Bir de cana can katmak, can katılan toprağa yüz sürmek vardır.

Şehitlikler, “can katılan toprağın yüz sürülesi sembolleri,” diye yapılmış.

‘Ne istiyorlardı acaba,’ diye sormaya gerek yok; bir şehitliğe ziyarete gittiğinizde çiçek eken, çiçek sulayan, toprağı avuçlayıp koklayan bir gerillaya, ‘ne istiyorsun,’ diye sorsanız; toprak konuşur, çiçek konuşur ve siz toprağın altındakinin konuştuğunu hissedersiniz.

Onlar birbirinden hiç ayrılmayan, birisinin yarım bıraktığı hikayeyi devam ettiren, bir sonrakinin anlatacağı hikayeyi başlatan, birisinin bıraktığı adı taşıyan bir sonrakine ad bırakanlar olarak yaşıyorlar.

Bitmez bir hikayenin, silinmez bir adın, toprakla bütünleşmiş canları olarak hep canlılar.

Şehitlik, canın hep canlı olduğu bir mekandır.

Özellikle son yıllarda, savaş zamanında şehit düşmüş gerillaların farklı yerlerdeki cenazeleri toplanıp, büyük bir özenle yapılmış Şehitliklerde bir araya getiriliyor. Hangi alana giderseniz, o alanın en güzel ve ulaşılabilir yerinde ve çoğunlukla bir çiçek bahçesi görünümündeki Şehitliklerle karşılaşıyorsunuz.

Kendileri topraktan, taştan, kerpiçten yapılmış barakalarda yaşayan gerillalar, istisnasız bütün Şehitlikleri doğanın renkleriyle boyanmış duvarlarla örüyorlar. Tek tek her şehidin mezarını, mermerle süslüyorlar. Her tarafa ağaç ve çiçek ekiyorlar. Gelecek ziyaretçiler için oturma ve barınma yerleri yapıyorlar.

İnsanı şaşırtacak kadar büyük bir özen ve emekle çok güzel mekanlar halinde inşa ediyor Şehitlikler. Her Şehitlikte, o bölgenin bütün şehitlerinin elde edilebilen bilgileriyle bir arşiv oluşturuyor. Son yıllarda çok geniş bir çalışmayla, çok zengin bir arşiv merkezi oluşturulmuş. Bu konuda sürekli bir araştırma çalışması yapılıyor. Tek tek her şehitle ilgili en küçük bilgiler bile toplanıp bir araya getiriliyor ve bu bilgilerden bütünlüklü bir arşiv oluşturulmaya çalışılıyor. Şehitlerin aile ve yakınlarına ulaşmaya, bilgi alıp vermeye yine sürekli bir diyalog içinde olunmaya çalışılıyor.

Şehitlikler bu anlamda birer bellek, birer arşiv, birer ilişkilendirme merkezi görevi görüyorlar. Bu çerçevede bir kurumlaşmaya gidilmiş. Buna Şehitlikler Kurumu deniliyor. Henüz yeni yeni oluşmaya başlamış bir kurumlaşma. İleriye dönük bir çok projesi var. Bu konuda kapsamlı bir çalışma içinde oldukları görülüyor.

Gerçi Apocu hareketin, şehitlere ve şehitlik olgusuna yaklaşımı başından beri çok farklı bir yere sahip. PKK'nin kuruluşu anlatılırken, sürekli “şehidin anısına verilmiş bir cevap” olarak

tanımlanıyor. Yine PKK, kendisini “bir şehitler partisi” olarak tanımlıyor.

Şehitler, hep yaşayan değerler olarak algılanıyor. Savaş zamanında şehitlerle ilgili sürekli bir arşiv çalışması yapılmaya çalışılmış; şehitlerin yaşamı kitaplarla, şiir, edebiyat ve basın yoluyla canlı tutulmaya çalışılmış. Ancak savaşın zorlukları içinde bir çok şehitle ilgili yeterli bilgi arşivlenememiş, ya da, arşivlenmiş bir çok bilgi, çeşitli nedenlerle kaybolup gitmiş.

Örneğin, bir eyalet ve bölgenin arşivleri toprağa gömülerek saklanmış. Bu tür gömmeler güvenlik nedeniyle yeri en fazla 2 kişi tarafından bilinen yerlerde yapılmış. Ve savaş zamanında çoğu arşiv saklayanların kendilerinin de şehit düşmesi nedeniyle kaybolup gitmiş. Sadece şehitlerle ilgili bilgiler değil, çoğu zaman gerillaya katılan kişilerle ilgili ilk bilgiler ve örgütün o alanla ilgili çalışma belgeleri, örgüt merkezine daha ulaştırılmadan kaybolmuş.

İşte, son yıllarda bu kaybolan belgelere ulaşmak, ya da, o dönemlerde yaşayan gerillalara ulaşarak bu bilgiler tekrar derlenip toparlanmaya çalışılıyor. Ailelerin bu yönlü taleplerini karşılayabilmek amacıyla yoğun bir çaba görülebiliyor.

Özellikle son yıllarda hareketin bu konudaki imkanları sonuna kadar kullanılarak bir tarih bilgisi ve bilinci oluşturulmaya çalışılıyor. Şimdilik yetersiz olsa da ileriye dönük bir çalışma olarak sürekli gündemde tutuluyor. Şehitlik Kurumu, bu çalışmanın merkezi olarak örgütlenmiştir. Ve Şehitlikler bunun sembolü olarak geliştiriliyor.

Şehide bağlılık, şehidi yaşamak ve yaşatmak, insanın toprakla ve tarihle bağını en iyi ifade eden sembol oluyor. Zaten yapılan Şehitlikler de bu yaklaşımın ürünü.

Şehitlikler, sadece gerillanın kendi arkadaşlarının anısına bağlılığın bir gereği değil, aynı zamanda, bütün Kürt halkının bu konudaki duyarlılığına cevap olmak amacıyla geliştiriliyor. Bu yüzden de dağlardaki Şehitlikler olabildiğince halkın rahatlıkla ulaşabileceği yerlerde yapılıyor. Yine halkın ziyaretine açık olan bu Şehitlikler gelen ziyaretçileri her yönüyle tatmin edebilecek bir biçimde örgütleniyor.

Son yıllarda özellikle Güney Kürdistan sahasında bir çok Şehitliğin yapıldığı görülüyor. Kandil'de, Xinêrê'de, Zağroslarda, Behdînan'da, Garê'de ziyaret ettiğim Şehitlikler, gerçekten de çok etkileyiciydi. Hem buralarda kalan gerillalar ile hem de ziyarete gelen ailelerle bir çok sohbetimiz oldu. Şehide verilen değer ve duyulan bağlılık, bölge halkını çok derinden etkiliyor. Kendi çocuklarının mezarını ziyarete gelen aileler, hem onların anılarının yaşatıldığını görüyor, hem de çocuklarının yoldaşları tarafından temsil edildiğini

görüyorlar.

Şehitliğe gelen ailelerin çocukları, artık sadece kendi oğulları ve kızları olmaktan çıkıyor. Kendi çocuklarından, 'heval' diye bahsetmeye başlıyorlar. Ve her hevalı kendi çocukları olarak görüyorlar. Toprağa bir veriyorlar, bin alıyorlar.

Toprağa can vermek, dağda çok bereketli ürünler veriyor. Verilen can ölümsüzleşiyor. Toprak, canlı bir çiçek bahçesine dönüşüyor Kürdistan dağlarında.

Toprağa çocuklarını verenler, heval alıyorlar.

Hevallere heval verenler, binlerce çocuk sahibi oluyorlar.

Bir oğlunu, bir kızını toprağa veren ana, binlerce oğul ve kız sahibi oluyor.

Şehitliklerde hevallere oğul ve kız diye sarılan şehit anaları gördüm. Her birisi bereketli bir toprak gibi bakıyordu yeni çocuklarına.

Zaten toprak, ANA değil mi?

Dağ, en doğurgan ANA.

Ve dağda bütün analar toprak bereketinde heval oğullar ve kızlar doğuruyorlar gözlerinin pınarlarından.

Her damla yüreğine akıp bir ananın, yüreğinde çiçek bahçesi güzelliğinde evlatlar yeşertiyor. Dağın evlatları can evlatlar.

Hayırlı oğullar ve kızlar doğuruyor can toprak.

Onlara sorsanız; kendileri bir dağı, bir ülkeyi, bir dünyayı mesken edinmişler.

Onlar dağın, ülkenin, toprağın canı olmaya gelmişler. Topraktaki canla, can olmaya gelmişler.

Nerede vurulup düşseler toprağa, çiçek olup yeşerecekler gibi yaşıyorlar.

Onlar, yaşamı canlı olmak olarak anlamıyorlar; onlar, yaşamı can olmak olarak anlıyorlar. Canlı olan, ölü de olur. Can olan, sadece suret değiştirir.

Dağda insan, en çok da çiçek oluyor.

Bundan olsa gerek, kim bir şehitliğe giderse çiçek ekiyor. Kim ziyarete giderse, yanına çiçek alıp götürüyor. Şehitlikler, hep çiçeklerin çoğaldığı yerler oluyor.

Çiçeklerle konuşulan, çiçeklere söz verilen, çiçeklere ant içilen yerlerdir dağlarda Şehitlikler. Yeni katılan gerillalar, ilk ziyaret edip söz verdiği, eğitimini bitiren gerillanın yemin törenini yaptığı, bayramlarda ilk ziyaret edilip sevincin ilk paylaşıldığı yerlerdir bu çiçek bahçeleri.

Askeri törenlerin mekanı oluyor kimi zaman bu çiçek bahçeleri; En disiplinli, en derli toplu

törenlerin huzurlarında yapıldığı komutanlardır toprağın canları, çiçek komutanlar.

Şehitlikler, semboldür çiçekle ifade edilen.

Sembollerden yaşama indiğimizde ise bütün dağ bir çiçek bahçesidir.

Bir gerilla, hüzünlenip bir yoldaşıyla konuşmak istediğinde, karı delip fıskıran bir berfin'in yanı başına oturur. Bir karanfil koklar.

Bir papatyayla sohbet eder.

Dağlarda toprak, candır.

Can ise çiçektir. Ve dağlarda her çiçek bir Meçhul Asker'dir...

ÇAĞIR

Gel Kibebe
 seve seve yüreğin ağzında
 sevda türküleriyle gel
 kuş gibi uçsun atın, dirilsin Amazon Kraliçesi
 bir elinde mızrak, bir elinde kalkan
 yükselen yangınların içinden
 ağlayan harabelerin
 saçını yolan çılgınlıkların içinden
 keşfedilmemiş yer altı şehirleri
 kayıplara karışan halkların gül bahçelerinden
 ufkunu şaşırp menzilden geriye düşmesin diye
 anıtlar diktim yoluna , mezarlardan
 her adım başında ok gibi fırlayıp önüme düşecekler
 efsanemizin en yüce öncüleridir ölümler
 sakın göz izin kalmasın geride, yaktığım hiçbir
 şeyde
 aşkın göklere uzanan altın kemerli köprüsünü
 buldum
 henüz hiç kimsenin geçemediği
 zamana, göklere demir atan dağların büyüsunü
 sür üzüm karası gözlerine,
 çırılçıplak toprağa,
 aslanlar ceylanlar gibi uzan
 boylu boyunca.
 Simsiyah bir battaniye örteceğim
 milyonlarca yıldızla ışıldayan
 Gezegenin ilk ezgileriyle
 kuşlar uyandırsın hülyalı
 gözlerini
 sütlü köpükleriyle
 ırmaklar yıkasın bastan ağrıya seni
 dağların kalbinden fıskıran.
 Püfür püfür esen rüzgarlar tarasın o peri saçlarını
 Bir kefiye ördüm ebemkuşağından fırtına
 geçirmeyen
 Kırmızı mühürlü dudaklarında donmayacak
 şarkılarım
 Geçerken zagroslar'dan
 Canım çiçeklerin, yaprakların, burcu burcu
 toprağın kokusu
 Bir koşu mantar mantar toplayacağım tepelerde
 çiseleyen yağmur altında
 Vahşi vadi, yamaç otları yemişleri binbir türlü
 Ellerimle sunacağım en nefis yemeği antika bir
 tepside
 açlığın bilgeliğini
 Göz kamaştırıran köşkler çıkmayacak yeşilde yiten
 tapınaklar yağmalandı
 insan öldü
 ateş söndü
 bozuldu resimler.

Sihire benzeyen ateşin ilk yakıldığı
 mağaradan çıkıyorum yola
 ilk serüvenimizin resimlerle fethedildiği tuval
 İlk türkülerimizin sindiği
 Peygamberlerin, şairlerin, kaçak sevgililerin sarayı
 adsız kahramanların
 canına kıyan zamanların içinden koşarak.
 vardım mezarının başucuna
 mumyanın çılgık çılgığa sessizliği parçalıyor
 yüreğimi
 sen ki öldün bütün ölümler gibi
 mahşeri kalabalık, öyle katmerli hazin bir karanlık
 sınırsız yalnızlıkla kuşatılan tanrıça heykelleri
 dünyalar dolusu ölü toprakla örtülen
 ve ellerinden başka hiç kimsenin açamayacağı
 yedi renkli yaralı bir kuş çırpıp duruyor ruhun
 binlerce yıl var ki
 çılgık çılgığa çağırıyor durmadan bedenini

Gel Kibebe
 deniz gibi gönül çeyizimle
 id-ü Anka olacak çağdaş
 şahla nın atın, dirilsin Amazon Kraliçesi
 bir elinde kılıç, bir elinde kalkan
 yıldırım karanlığıyla yolunu kesen
 Görünen, görünmeyen haramileri biçerek
 kendine vetişip
 kendini geçmenin taşkın sevinciyle alevlensin
 gözlerin
 güneş kadar korkusuz, güneş kadar uykusuz
 bütün cehennemlerin
 bitmez-tükenmez ateşin kendine toplayan
 sonsuz yaşam beklentini dönüştürüp herkese
 sunarak
 hem herkesin sevgilisi
 hem hiç kimsenin,
 güneşimiz gibi
 ateş basıyor kanımı
 yakıp tutuşturuyor
 yaklaşan kılıç şakırtıların inanç olsun
 kurşuna dizdim kendimden başlayarak
 bir bir bütün katilerini
 mezartaşının yanı başında sevişen
 yılanlar yaratacağım saçlarından, yedi örgülü
 yıldızların ötesini isteyen tanrıça heykelleri
 aşkın göklere uzanan altın kemerli köprüsünü
 buldum
 sensiz hiç kimsenin geçemeyeceği.....

Şehit VASFİ (Hamza Yavuz)